C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hawke_Simon-Dark_Sun_03-Nomad.pdb

PDB Name: Hawke-Dark Sun 3 - Nomad
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.9.2007
Modification Date: 20.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NOMÁD

SIMON HAWKE

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT o 1997

This work is protected under international copyright law
and the Berne Convention.
Any reproduction or other unauthorized use of the materiál or artwork
contained herein is prohibited without the express
written permission of TSR, Inc.

TRIBE OF ONE TRILOGY

Book Three

THE NOMAD

Cover Art by BROM
Czech translation by JANA BĚLOHLÁVKOVÁ

All characters in this book are fictitious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

All TSR characters, character names, and the distinct likenesses thereof are trademarks owned by TSR, Inc.

DARK SUN is a trademark owned by TSR, Inc.
The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

© Copyright 1994, 1997 TSR, Inc. All Rights Reserved.

ISBN 80-7174-147-7

Brianu Thomsenovi

Poděkování

Srdečné díky Robu Kingovi, Troyi Denningovi, Robertu M. Powersovi, Sandře West, Jennifer Roberson, Deb Lovell, Bruceovi a Peggy Wileyovým, Emily Tuzson, Adele Leone, partě v Arizonském Oku a mým studentům, kteří mě udržovali na vrcholu tvořivosti a naučili mě toho tolik, kolik já je.

QUEST FOR THE SAGE - HLEDÁNÍ MUDRCE

Bodach - Bodach; Estuary of the Forked Tongue - Ústí Rozeklaného jazyka; Great Ivory Plane - Velká slonovinová pláň; Gulg - Gulg; Mekillot Mountain - Mekillotské hory; Nibenay - Nibenay; North Ledopolus - Severní Ledopolus; Salt View - Solná Vyhlídka; The Tablelands - Planiny

Prolog

Těžké obloukovité dřevěné dveře se s hlasitým, zdlouhavým skřípotem prastarých veřejí samy od sebe otevřely. Veela těžce polkla a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Z dlouhého stoupání po točitém schodišti věže ztrácela rovnováhu a teď se jí z odporného puchu, který se nesl z otevřených dveří, zatočila hlava. Se slabostí v kolenou od námahy i ze strachu vztáhla ruku a opřela se o zárubeň dveří a bojovala se žaludeční nevolností. Hmatatelná záře zlovolné síly, která proudila z místnosti, ji přemáhala. Cítila ji po celou dobu, jak stoupala po točitých kamenných schodech, a připadala si, jako by plavala proti mohutnému dusivému proudu.

"Vejdi," pravil dutý, hrobový hlas zevnitř pokoje.

Templářka postávala u vstupu do temné kruhové komnaty a s obavami hleděla na podivnou postavu, která se rýsovala před jejíma očima. Tyčila se u jednoho z oken věže a dívala se dolů na město, jak se temné slunce pomalu ztrácí za obzorem a prodlužuje stíny.

"Přistup blíž, abych ti viděl do tváře," řekl drak.

Veela nervózně zapolykala. "Jak si přeješ, můj pane." Váhavě se přiblížila ke stvůře, která se otočila a probodávala ji chladným pohledem svých nehybných očí.

"Připomeň mi ještě jednou," řekl drak. "Která ty jsi?"

"Veela, můj pane," odpověděla.

"Ach, ano. Už si vzpomínám," podotkl studený hlas, prost jakéhokoli citu. Možná si ji opravdu pamatoval. Možná na ni zapomene v okamžiku, kdy ho opustí.

Pro Veelu bylo těžké uvěřit, že tato strašlivá obluda, stojící před ní, byl kdysi její manžel. Vlastně byl stále jejím manželem, ale po muži, kterého znala, nezbyla ani památka. Vzpomínala, jak byla tenkrát poctěna, když ji vybrali za choť Stínovému králi z Nibenay. Její rodiče zářili hrdostí. Jejich dcera se stane královnou, tedy přesněji řečeno, všechny ženy Nibenaye byly templářkami, ne královnami. Když

vstoupily do jeho služeb, dostalo se jim vzdělání, jak vyžadovala jejich nová úloha, kterou měly hrát v životě města pojmenovaného po jeho králi. Byly pečlivě připravovány na převzetí úředních povinností jako vykonavatelé a nositelé Nibenayovy moci.
Pro Veelu to znamenalo opustit chýši, kterou obývala se svou rodinou, a přestěhovat se do paláce, kde žila v nepředstavitelném přepychu spolu s ostatními templářkami, které byly všechny Nibenayovy manželky. Znamenalo to, že už dále neběhala bosá po tvrdé zemité podlaze, ale její nohy a tělo denně omývala družina sloužících a chodila v měkkoučkých kožených opánkách po nádherném mozaikovém dláždění. Vykartáčovali její špinavé vlasy a již se neoblékala do hadrů, ale do splývavých bělostných rouch, vyšívaných zlatem a stříbrem, které mohla denně měnit. Naučila se číst a psát a ovládat městské právo, ale co bylo ještě důležitější, byla vzdělávána v černé magii a vládla mocí Stínového krále.
Nikdy se nedozvěděla, proč vybrali právě ji. Nibenay měl svá kouzla a říkávalo se, že vidí všude. Možná ji uviděl ve své křišťálové kouli, když se chystala na lože, a našel v ní zalíbení. Možná ji zahlédla některá z jeho žen, když byla na pochůzkách ve městě, a vybrala ji, aby se připojila k harému. Nikdy jí to neprozradili a ona sama se brzy naučila, že se nemá ptát. Ženám se říkalo pouze to, co měly vědět. "Ještě toho neznáš tolik, abys mohla klást otázky," sdělila jí nejvyšší templářka, která ji vyučovala. "Až budeš znát dost, už nebudeš cítit potřebu se tázat."
Bylo jí pouze dvanáct, když přišla do královského paláce. Svatební obřad se konal den po jejím příchodu. Učesali ji, umyli a vykoupali ve vonných olejích a potom ji oblékli do střízlivých bílých šatů a na hlavu jí nasadili tenkou zlatou čelenku. Poté ji doprovodili do hlavního sálu paláce, kde stál královský trůn. Přítomny byly všechny královy manželky, byly oblečené v bílých róbách a po obou stranách lemovaly trůnní sál. Stály zde jak mladičké svěží dívky, tak staré vrásčité ženy.
Veela cítila, jak v ní roste vzrušení a strach. Nikdy předtím Stínového krále neviděla…, a jak se ukázalo, neměla ho vidět ani o svém svatebním dnu. Trůn zůstal prázdný a nejvyšší templářky, přesně podle liturgie, řídily svatební obřad. Jako templářka Stínového krále skládala stručné přijímací sliby. Když to měla za sebou, každá z žen k ní přistoupila a lehce ji políbila na obě tváře. Byla vdaná, a král nebyl ani přítomen na své vlastní svatbě.
Trvalo to dalších pět let, než ho na vlastní oči uviděla. Během těch pěti let dokončila své vzdělání templářky. V ten večer, kdy byla oficiálně uvedena do templářských řad, čaroděj - král pro ni poslal. Znovu ji vykoupali a natřeli vonnými oleji a voňavkami a také ji tentokrát celou oholili. Potom ji dovedli do ložnice Stínového krále.
Nevěděla, co by měla očekávat. Žila už pět let v paláci a ani ho nezahlédla, ani si o něm nemohla promluvit s některou z jeho žen. Jeho jméno se nikdy nevyslovovalo, až na úřední příkazy. Když vstoupila do jeho ložnice, poznala, že na ni čeká. Ještě dlouho poté, co její doprovod odešel, stála na místě s očima sklopenýma k zemi. Nakonec se odhodlala a pohlédla na něho. Jen tam tak stál a prohlížel si ji.
Byl to vysoký muž, dosahoval výšky dobře přes šest stop, měl vyzáblou postavu a vpadlou tvář. Byl úplně holohlavý a měl ostře zahnutý nos jako zobák nějakého dravce. Jeho krk a paže se zdály být neobvykle dlouhé a prsty připomínaly paňáty. Měl tak výrazné obočí, že mu nad jeho podivnýma světle zlatavýma očima trčelo jako kartáče. Nic neřekl, jen k ní vztáhl svoji paňátovitou ruku. Jeden rychlý pohyb jeho kostnatých prstů a její šat spadl na zem a obnažil její tělo. Potom pokynul směrem k lůžku.
Ať očekávala cokoli, překonalo to všechny její představy. Celá místnost najednou potemněla a byla tam taková tma, že neviděla ani na ruku před svým obličejem. Cítila, jak vlezl na obrovskou postel a potom na ní sjelo jeho nahé tělo. Nevyměnili si žádné polibky, laskání nebo lichotky. Skončilo to stejně rychle, jak to začalo. Prostě si ji vzal, zachrochtal blažeností, ale nevěděla, jestli to byla spokojenost nad vlastním aktem nebo nad tím, že se přesvědčil o jejím panenství. Další věcí, kterou vnímala, bylo, že z pánví se žhavým uhlím vyšlehl plamen, zalil celou místnost světlem a on byl pryč.
Teď uběhlo šedesát let od té doby, co přišla do paláce. Patřila nyní ke služebně nejstarším templářkám, i když mezi nimi byla jednou z nejmladších. Ta léta se na ní podepsala. Moc Stínového krále ji udržovala při síle, ale její tvář byla zvrásněná věkem a měla staré, seschlé ruce. Svaly jí ochably a pokožku měla tak jemnou jako pergamenový papír. Ale Nibenaye poznamenaly roky mnohem výrazněji. Nebylo to však stáří, co ho změnilo. Stínový král byl pokročilejšího věku, už když se Veela narodila. Bylo to

proměnou.
Jako jedna z nejvyšších templářek, která ho osobně obsluhovala, vídávala ho teď častěji než celá ta léta předtím. Už nebyl lidským tvorem. Nyní byl ještě vyšší, třebaže na výšce mu přidával jeho dlouhý šupinatý ještěří krk. Nadočnicový oblouk byl ještě výraznější a trčel nad jeho očními důlky jako pustý skalní výstupek. V jeho zlatožlutých očích se černaly čárkovité zorničky a spodní část jeho obličeje se protáhla v tlamu plnou zubů ostrých jako břitva. Místo nohou měl dračí paťáty a zpod jeho pláště vylézal dlouhý ještěří ocas zakončený ozubcem. Záda měl hrbolatá od vystupujících lopatek, které pozvolna přerůstaly v křídla. I když se o tom nikdy nezmínil, Veela věděla, že díky pomalé a bolestivé proměně velmi často trpí.
Proměna začala už tehdy, když ho před tolika lety poprvé spatřila, a bude trvat po mnoho let, než se dokončí. Trýznivá proměna se vyznačovala pomalými stadii, která se vyvolávala mocnými a složitými zaklínadly. Celé roky plně zaměstnávala Nibenayovu mysl. Lidé jeho království ho nikdy nespatřili. Už nikdy neopustil své soukromé komnaty. V paláci byli sloužící, kteří tam pracovali celý svůj život, a ani jednou ho nezahlédli. Veela si nebyla jistá, zda vůbec někdy spal, ale pokaždé, když k němu přišla, nezáleželo na tom, v kterou to bylo hodinu, byl vzhůru a buď konal dlouhé a náročné přípravy na další fázi proměny, nebo odpočíval po velké námaze, či zápasil s bolestí. Podstupoval to všechno kvůli jedinému cíli. Jakmile odhodí poslední zbytek svého lidství, stane se nejmocnějším tvorem, který kdy kráčel po planetě. A pro Nibenaye znamenala moc všechno. Neměl čas myslet na něco jiného.
Výjimkou byly poslední dny, kdy jeho pozornost upoutala nová postava. Zdálo se, že se teď zaobírá jenom jí.
"Nomád," pravil. "Řekni mi, co jsi zjistila."
"Je to elfčík, můj pane," řekla.
"Elfčík? Co je to za stvoření?"
"Výsledek spojení půlčíka a elfa," odpověděla Veela.
"Co mi to vykládáš za nesmysly?" zvolal Nibenay. "Půlčíci a elfi jsou smrtelní nepřátelé!"
"Nicméně, můj pane, k takovému spojení došlo. Slyšela jsem to na vlastní uši od těch, kteří ho viděli, a oni tvrdí, že má charakteristické rysy obou ras."
"Stvoření provázené zlým znamením," řekl Stínový král a odvrátil se. "Pokračuj. Co ještě?"
"Jmenuje se Sorak, což znamená v elfím jazyce ‚nomád, který putuje stále sám', a tak mu taky říkají. Ale on necestuje sám. Doprovází ho kněžka villichi."
"Ochránci," řekl s odporem Nibenay a odplivl si nad tímto slovem.
"Také se říká, že je mistrem Cest," dodala Veela, "třebaže je skoro ještě chlapec. Svědkové to dosvědčují. Jak jinak by mohl přemoci dvě templářky a několik čet půlobrů naší městské stráže?"
"A kde by se tak mladý muž v Cestách vycvičil? Jak by to tak rychle mohl zvládnout?" zeptal se Stínový král.
"Nemám vůbec tušení, můj pane," odpověděla Veela, "ale šeptá se, že ho cvičily kněžky villichi."
"Muž? V klášteře villichi? Nesmysl."
"Možná, můj pane. Nemohla jsem ověřit pravdivost tohoto tvrzení."
"Pokračuj."
"Dozvěděli jsme se, že přišel do města, aby vyhledal Bratrstvo zahalených," pravila Veela.
"Další ochránci!" řekl nečistý král. "Copak chtěl Bratrstvu?"
"Nevím, můj pane, ale přispěchali mu na pomoc, když bojoval s půlobry. A také mu pomáhali elfové z našeho města."
"Elfové?"
"Především půlelfi, můj pane, ale hlásili nám, že mezi nimi byli i čistokrevní elfi," odpověděla.
"Odkdy se elfi starají o něco jiného než o svůj prospěch?" zeptal se Nibenay. "To, že Nomádovi přišlo na pomoc Bratrstvo zahalených, to chápu. Bil se s městskou stráží. Ale proč by se o to měli zajímat elfi?"
"Jak už jsem řekla, můj pane, nemohu se zaručit za pravdivost těchto zpráv, ale říká se, že ho považují za svého náčelníka, snad dokonce krále. Mnoho z městských elfů probírá tuto událost, zesměšňují ji a prohlašují, že by nikdy nebyli loajální ke svému rádoby králi. Přesto mu elfové přišli na pomoc. To se nedá popřít. Také kolují zvěsti, že u sebe nosí čarovný meč, ke kterému se váže nějaká bláznivá

legenda…, má to být legendární ztracený meč elfích králů nebo něco takového."
"Galdra!" zvolal Stínový král.
Veela svraštila čelo. "No, ano, můj pane. Tak nazývají ten meč v příbězích, které jsem slyšela."
Nibenay hleděl zadumaně z okna. "To není jen příběh," odpověděl. "Alespoň ne tato část. Galdra je skutečný. Opravdu existuje, i když byl po celé generace ztracený. Mluvila jsi s někým, kdo může odpřisáhnout, že ten meč skutečně viděl?"
"Ano, můj pane."
"Popsal ho?"
"Ano, můj pane. Řekl mi, že je zhotoven z elfské oceli, i když já jsem o takové věci nikdy neslyšela, a že má neobvyklý tvar. Čepel, jak mi ji popisoval, představuje něco mezi krátkým širokým mečem a šavlí a je na konci rozšířena do listového hrotu. Má zdobný jílec omotaný stříbrným drátem."
"A je na ostří vyrytý nějaký nápis?" zeptal se úzkostlivě Nibenay.
"Netuším, můj pane."
Na chvíli se dračí král odmlčel a sem a tam mrskal ocasem. Veela se divila tomu náhlému zájmu o elfčíka zvaného Nomád. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se ve městě, způsobil nepokoje a zmatek a potom stejně rychle zmizel. Nikdo neví, co se s ním stalo.
"Je to možné," řekl konečně Nibenay. "Mohl by to být meč zvaný Galdra. Jestli ano, pak je jeho objevení po tolika letech zlým znamením. Sám o sobě by byl významným symbolem, ale v rukou někoho, jemuž podobný nikdy neexistoval…, v rukou ochránce, který může na svou pomoc povolat jak Bratrstvo, tak elfy, v rukou mistra Cest, byť mladého…, a potom to jeho jméno. Nomád. Ten, který stále putuje sám, a přece není osamocený. Všechno kolem něho zavání hrozbou, ať jde do horoucích pekel."
Chtě nechtě, Veela se musela zeptat. "Hrozbou, můj pane?" řekla.
"Cítil jsem jeho přítomnost od chvíle, kdy vkročil do města," řekl Stínový král. "Ale nebyl jsem si jistý, co to je. Jen jsem věděl, že něco…, někdo se dotkl mého vědomí tak jako nikdy předtím…" Selhal mu hlas.
Veela dychtila po tom, aby pokračoval, ale stejně už překročila danou hranici. Zdálo se však, že Nibenay to nezpozoroval. Nikdy předtím ho takového neviděla.
"Co dělá takový nomád, Veelo?" zeptal se konečně Nibenay.
"Jakže…" Nevěděla jak odpovědět. Má tuto otázku brát doslovně? "Předpokládám, že… putuje z místa na místo, můj pane."
"Ano," řekl Stínový král a hláskoval toto slovo. "Putuje. To je pravda."
Veela vůbec nechápala, co tím myslí. Kdo byl ten Nomád, kvůli kterému si Nibenay, jenž se dávno přestal zajímat o veškeré dění ve městě, dělá takové starosti? Co je na něm význačného, že tak znepokojil čaroděje - krále, před jehož mocí se třese každé živé stvoření?
"Nic víc ses nedozvěděla?" zeptal se Nibenay.
"Ne, můj pane. Řekla jsem ti vše, co jsem byla schopná zjistit. A jak jsem podotkla, nemohu se zaručit za pravdivost některých údajů, které jsem ti sdělila."
Nibenay přikývl. "Vedla sis dobře," řekl a bez zjevného důvodu ji vlastně pochválil. "Nicméně, musím toho vědět víc."
"Okamžitě budu v pátrání pokračovat, můj pane," řekla Veela.
"Ne," odpověděl. "Odešel z města. Už necítím jeho přítomnost. Pochybuji, že bys teď mohla něco dalšího zjistit."
"Jak si přeješ, můj pane," řekla a sklonila hlavu.
Čekala, že ji propustí, ale příkaz nepřicházel. Místo toho Stínový král vydal další rozkaz.
"Přiveď mi Valsavise."
Při zmínce tohoto jména Veela široce rozevřela oči. Bylo to jméno, které neslyšela vyslovit celé roky, jméno, které se ti, kteří si ho pamatovali, jen zřídkakdy odvážili vypustit nahlas ze svých úst.
"Už je to dávno, můj pane," řekla nejistě. "Nemusí být ani naživu."
"Valsavis žije," řekl Nibenay a podal to jako skutečnost, o které nehodlá diskutovat. "Přiveď ho ke mně."
"Jak poroučíš, můj pane," odvětila Veela a s úklonou opouštěla komnatu. Těžké dřevěné vyřezávané

dveře se za ní samy od sebe zavřely.

o o o

Lehký vůz poskakoval po vyježděné cestě vedoucí předhůřím Hraničních hor. Veela seděla ve stínu pod plachtou a bedlivě pozorovala stopu stezky, zatímco honák popoháněl svého kaňka nahoru do kopce. Už tomu bylo mnoho let, co tady byla naposledy, mnoho let, co vůbec opustila město, a věděla, že si cestu nemusí pamatovat. Přesto, po tak dlouhé době, ji tu a tam nějaké podrobnosti trasy připadaly povědomé. Vzpomínala si na širokou zatáčku, kde cesta obíhala mohutné vystupující skalisko a chvíli vedla souběžně se svahem, než se opět stočila, aby stoupala dál strmým terénem kaňonu.
Asi uprostřed cesty kaňonem, vzpomínala, by měl nalevo odbočovat do lesa chodníček. Nicméně minula ho a vůz se musel otočit a vrátit zpátky - nelehká úloha na tak úzké stezce. Musela vystoupit a vozka zatím pomohl kankovi nahoru, pomalu odtlačil vůz z cesty do svahu a potom trošku dopředu. S klením to celé zopakoval ještě dvakrát, než mohl kočár otočit. Veela zase nastoupila a tentokrát pokračovali v cestě ještě volnějším tempem, aby mohla pozorně pátrat na svahu po známkách chodníku. Málem ho zase přehlédla.
"Zastav!" zavolala na vozku. Když vůz zastavil, vystoupila ven a vrátila se o několik sáhů zpět. Ano, tady je, bylo skoro nemožné ho zahlédnout, protože byl tak příšerně zarostlý. Zbyl zde pouze uzounký vyšlapaný chodníček, sotva víc jak stezka zanechaná zvěří, která tudy denně táhla. Nebyla jiná možnost, než pokračovat dál pěšky.
"Počkej tady, dokud se nevrátím," řekla vozkovi a pustila se po chodníku. Použila moc, kterou ji propůjčoval Stínový král, a jak stoupala do svahu, odstraňovala si z cesty překážky. Když postupovala kupředu, podrost, kterým byl zarostlý chodník, před ní vadl a umíral.
Stezka se vinula ve tvaru serpentiny do strmého kopce, zatáčela doleva, potom doprava a opět doleva a vlnila se mezi stromy a kolem vyvřelých skal k vrcholku hory. Za chvíli překročila hranici lesa a mezi dvěma bludnými balvany se vynořil otevřený prostor pod špicí kopce, pokrytý pouze kamením a zakrslým porostem kraťoučké horské trávy a divokých bylin. Veela vystoupila na vrcholek předhůří a nad hlavou se jí tyčily hory. Chodník ještě chvíli prudce stoupal, potom vedl po rovině a zatáčel kolem skaliska.
Když obešla balvany, podívala se dolů a uviděla nižší svahy předhůří, jedno z mála míst na Athasu, vedle zalesněného hřebene Zvučících hor, které se ještě zelenalo a kde něco rostlo. V údolí tvaru půlměsíce stálo město Nibenay a v dálce směrem na jihozápad leželo město Gulg. A všude kolem, kam až oko dohlédlo, se rozprostírala pustá poušť. Přímo na jih, rozlévající se jako oceán třpytivých krystalů, se táhla Velká slonovinová plán, nekonečné širé moře soli. Byla to velkolepá podívaná a Veela se zde na okamžik zastavila, zatajila dech a hltala to celé očima. Potom v dálce zaslechla s ničím nezaměnitelný zvuk káceného dřeva.
Pokračovala dál v cestě a vkročila na téměř rovnou paseku na vrcholu kopce. Před ní stál malý srub postavený celý z hrubě otesaných klád. Za ním vykukovalo menší stavení, přístřešek, kde se skladovaly zásoby, a kotce pro dobytek. Srub zde jinak stál úplně o samotě. Z kamenného komína stoupal k nebi proužek kouře.
Když Veela přišla blíž a kráčela dál po cestě vedoucí k průčelí srubu, ucítila příjemnou vůni hořícího pagafového dřeva. Ke srubu se tiskla malá veranda s pár kusy hrubě stlučeného nábytku, ale po dřevorubci ani stopa. Zvuk sekery ustal. Před verandou uviděla mohutný špalek z pagafového dřeva se zaseknutou sekerou a vedle špalku hromadu čerstvě nasekaného dříví. Rozhlédla se kolem. Po nikom zde nebylo ani památky. Zrovna se chystala vystoupit po čtyřech schodech nahoru na verandu, když se za ní náhle ozval hluboký chraplavý hlas.
"Zdálo se mi, že cítím templáře."
Rychle se otočila. Asi čtyři stopy za jejími zády stál muž, který se tady zčista jasná objevil jako duch. Byl vysoký a statný, s hustou hřívou šedivých vlasů, které mu sahaly až po lopatky.
Nosil hustý šedý vous a jeho tvář byla zvrásněná věkem a ošlehaná drsným počasím. Musel to být za mlada velmi krásný muž a byl přitažlivý i teď, navzdory pokročilému věku a zlověstnému vzezření. Kdysi

měl krásně tvarovaný nos, ale několikrát mu ho přerazili. Zuby měl ještě všechny a jeho oči rozhodně nesvědčily o jeho stáří, neboť zářily životní silou. Byly hrozivé, azurově modré barvy. Přes levou tvář se mu od plnovousu táhla stará jizva po noži nebo meči a ztrácela se mezi vlasy.
Byl oblečen do kožené tuniky bez rukávů, přepásanou ji měl širokým opaskem, za kterým měl zasunuto několik dýk, a zápěstí mu zpevňovaly chrániče pobité cvočky. Na nohách měl kožené kalhoty zastrčené ve vysokých šněrovacích mokasínech. Měl široká statná ramena, mohutný hrudník zvlněný svaly, vybíhající do tvaru písmene V k štíhlému pasu. Svalnaté předloktí bylo samá jizva a jeho paže byly silnější než Veelina stehna. Nesl se zpříma a uvolněně a celá jeho postava budila dojem nesmírné fyzické síly.
"Zdravím tě, Valsavisi," řekla.
"Veelo," zvolal svým hrubým hlasem. "Už je to tak dávno, tolik let. Zestárla jsi."
Pousmála se nad jeho drzostí. Byl vždycky upřímný. "Ty také," řekla na to. "Možná jsi až moc starý," dodala, zvedla vyzývavě bradu a pohlédla mu do očí.
"Na co?" zeptal se.
"Na to, v čem jsi býval kdysi nejlepší."
"Kdyby si to myslel také Stínový král, nebyl by tě za mnou poslal," řekl prostě Valsavis a natáhl se pro sekeru. Zvedl kus pagafového dřeva a postavil ho na špalek. Rozmáchl se sekerou a jediným mocným úderem ho rozsekl vejpůl.
Veela žasla nad jeho opovážlivostí. Otočil se zády k templářce a pokračoval v práci!
"Vůbec ses nezměnil," řekla. "Jsi stále ten nesnesitelný barbar, jakým jsi býval vždycky."
Nepřestával pohodlným tempem sekat dříví. "Jestli tě to uráží, cestu zpátky přece znáš," řekl.
Navdory své vůli se musela usmát. Většina mužů by se třásla strachy, kdyby je oslovila templářka Stínového krále. Tenhle s ní mluvil, jako by nebyla nic víc než sloužící děvečka. Měla by se cítit uražena, dokonce hluboce uražena, a přece nebyla. Bylo to s ním stále stejné. Nikdy vlastně nevěděla proč.
"Jeho Veličenstvo král Nibenay si s tebou přeje mluvit," pravila.
"To jsem si domyslel," řekl Valsavis. "Nepředpokládal jsem, že bys za mnou přišla na společenskou návštěvu." Dál sekal dříví.
"Přeje si tě vidět ihned," dodala Veela důrazně.
Valsavis dál štípal dříví. "Je ve smrtelném nebezpečí?"
Veela vypadala překvapeně. "Proč? Není. Ovšemže není. Stínový král bude žít navždy."
"Tak co pro něho potom znamená další den?" opáčil Valsavis.
Veela cítila, že jí rudnou tváře. "Já mohu tolerovat tvoji drzost, Valsavisi, protože ji shledávám zábavnou, ale Stínový král nemá takovou schopnost odpouštět!"
Valsavis zasekl svou sekeru do špalku, pomalu se otočil a protahoval si naběhlé svaly. "Nibenay nepotřeboval moje služby celá léta," řekl. "Po všechny ty roky si na mě Jeho Veličenstvo Stínový král ani nevzpomněl. Teď najednou hoří nedočkavostí, aby mě spatřil. Je jasné, že potřebuje službu, kterou mohu vykonat pouze já. Roky jsem čekal, až mě zase shledá užitečným. Teď ať čeká zase on."
Veela otevřela nevěřícně ústa. "Nikdo neodporuje Stínovému králi!" řekla celá ohromená. "Nikdo!"
"Tak ať mě srazí na kolena," řekl Valsavis a odmítavě mávl rukou dřív, než se zmohla na odpověď. "Oh, já vím, že může, a to velmi snadno, a nedá mu to víc práce, než když zamrká těma svýma zlýma žlutýma očima. Ale on to neudělá, protože mě potřebuje. A musí se jednat o nějaký velmi důležitý úkol, jinak by neposlal tebe, ale někoho z nižších poslů, jak to dělával celá ta předchozí léta. Zrovna jsem se chystal k večeři. Chceš se mnou něco pojíst?"
Civěla na něho, jak se otočil, a aniž čekal na odpověď, naložil si náruč plnou polen, vystoupil po schodech a vešel do srubu. Nevěděla, co by měla udělat jiného, a tak ho následovala.
Po vydatné večeři, sestávající z pečených kirrských řízků podávaných s horskou rýží smíchanou s bylinkami, seděli na dřevěných lavicích u krbu a popíjeli horký voňavý čaj připravený z míchaných divokých bylin. Byla to směs, kterou nachystal Valsavis, a byla skutečně velmi lahodná.
"Minul ses povoláním," řekla Veela a usrkla čaje. "Mohl z tebe být výborný kuchař. Večeře byla skvělá."
"Zvládnu všechno, do čeho se pustím," odpověděl jednoduše Valsavis. "Nemá smysl dělat něco polovičatě."

"Takže buď všechno mistrovsky zvládnout, nebo nedělat raději vůbec nic?" zeptala se. "Proto jsi nikdy neměl ženu?"
"Měl jsem spousty žen," řekl na to Valsavis a pokrčil rameny. "Občas mi žena přijde vhod. Čekal jsem, kdy se mě na to konečně zeptáš."
Veela na něho zírala. "Konečně?" zeptala se.
"Pozastavovala ses nad tím už dávno," pravil klidným tónem Valsavis, jako by hovořil o počasí. "A vidím, že o tom přemýšlíš dosud, třebaže se už asi nezabýváš myšlenkou dostat mě do postele, abys to sama prověřila."
Veela překvapením zvedla obočí. "Já? Do postele… tebe? Cože…, ty nesnesitelný…, arogantní…"
"Můžeš to zapírat, jak chceš, ale je to pravda," řekl Valsavis. "Ptala ses mě na to svým tělem a očima víckrát, než mohu spočítat. Nezapomeň, Veelo, že jsem lovec a lovci se vždy snaží poznat povahu své kořisti. Proto jsem vždycky zkoumal lidi. Stejně jako divoká zvěř o sobě vypovídá ve svých stopách, které za sebou zanechá, tak lidé na sebe prozradí mnohem víc, než si uvědomují, a to pohyby svého těla, svým postojem a gesty. Jako mladá žena ses nesčetněkrát nechala unést fantazií. Nepochybně proto, že Stínový král je, mírně řečeno, nedbalý a vzácný milenec. Jeho vášně se netýkají tělesných rozkoší. Ale tvé…, tedy snad když jsi byla mladá…" Pokrčil rameny.
Veela na něho hleděla s otevřenými ústy a potom, ke svému překvapení, stěží zadržovala smích.
"Je to pravda," přiznala. "Často jsem přemýšlela, jaké by to bylo být tvou milenkou. Nikdy jsem vlastně nevěděla proč. Vždycky jsi byl, a stále jsi, odporné hovado."
"Přesně to tě na mně přitahovalo," řekl Valsavis. "Ženy jsou podivná stvoření. Tvrdí, že brutální muži je odpuzují, a zároveň je jejich síla přitahuje. A čím je žena silnější, tím víc ji to táhne k muži, který má ještě větší sílu."
"Proč by měl silnou ženu zajímat nějaký slaboch?" zeptala se Veela.
"Slabý muž může mít mnohé jiné přednosti," řekl Valsavis. "Jestli má slabé tělo a ducha, neznamená to, že nemůže být milý, jemný a oddaný. Ale silná žena ho bude stále ovládat. Kdo ji přitahuje, je muž, kterého nemůže zvládnout, protože ji provokuje a dráždí svou nevyzpytatelností."
"A jaký druh ženy přitahuje tebe?" zeptala se Veela.
"Taková žena, které se podaří zvládnout jednu jedinou věc, a to tu, kterou se většina žen nenaučí ovládat nikdy," řekl.
"A tou je?"
"Sebe samu," řekl Valsavis.
"Jsi zajímavý muž, Valsavisi. Je v tobě víc, než se na první pohled zdá," řekla.
"Všichni v sobě skrývají víc, než je na první pohled patrné," odpověděl. "Vtip je v tom, že se musíš naučit správně dívat. Teď mi řekni, co ode mě chce Nibenay."
"Nevím," odpověděla.
"Ale víš," řekl. "Jen mi to pověz."
Veela se nechala obměkčit. "Je tady jeden elfčík…," začala.
"Elfčík?" Valsavis zdvihl obočí.
"Zčásti elf, zčásti půlčík," vysvětlovala. "Nosí jméno Sorak, ale říkají mu Nomád…"
Valsavis pozorně naslouchal, když mluvila a vyprávěla mu vše, co již řekla králi a co ji on na to odpověděl. Když skončila, Valsavis chvíli mlčky seděl a třídil si informace, které právě vyslechl, a potom najednou vyskočil na nohy.
"Musíme se ihned vydat na cestu," řekl.
"Cože… teď? Ale brzy bude noc!"
"Kank, který táhne tvůj vůz, nepotřebuje denní světlo k tomu, aby viděl před sebe," řekl. "A tvůj kočí bude vděčný za to, že nebude muset strávit celou noc čekáním na cestě."
"Jak víš, že jsem přijela na voze s vozkou?" zeptala se.
"Zdá se mi nanejvýš nepravděpodobné, že bys celou tu cestu šlapala pěšky," řekl. "A nejvyšší templářka Stínového krále by sama vůz nikdy neřídila."
Zeširoka se usmála. "Ovšem," řekla. "Ale říkal jsi, že král může jeden den počkat, a nikdy dřív ses o pohodlí mého kočího nestaral."

"To nedělám ani teď. Jen říkám, že by byl vděčný."
"Tak proč ten náhlý spěch?" zeptala se.
"Protože ten elfčík mě zajímá," řekl. "A už je to dávno, co jsem měl nějaký případ, který za to stál."
"Snad," řekla. "Ale už je to dávno, co jsi vůbec měl nějaký úkol. A už nejsi tak mladý jako kdysi."
Valsavis udělal nepatrný pohyb a najednou se do dřevěné lavice, po jejích stranách, zabodly dvě dýky, tak blízko ní, že ji přišpendlily šaty ke dřevu. Vrhl je tak rychle, každou jednou rukou, že ani neměla čas něco podniknout. Civěla dolů na nože u svých boků a trochu si odkašlala. "Na druhé straně se nesmí zapomínat na zkušenosti, které s věkem přicházejí."
1
Dveře komnaty Dračího krále se se zlověstným skřípotem rozlétly a Valsavis vstoupil dovnitř s poznámkou: "Ty závěsy by potřebovaly namazat."
Stínový král se k němu pomalu otočil a vítal ho pronikavým pohledem. Valsavis mu ho chladnokrevně vracel. Zestárnul, pomyslel si Nibenay, ale vypadá, že je stále při síle jako dřív a pořád se pohybuje mrštně jako kočka. A stále je mu vlastní ta nestoudná drzost. I samotní templáři Stínového krále se před Nibenayem třesou a s obavami mu hledí do očí. To však neplatí pro Valsavise. Ve svém chování úplně postrádal podřízenost a strach, což Nibenaye rozčilovalo.
"Dal jsem pro tebe poslat - " řekl dračí král, odmlčel se a začal zhluboka dýchat, neboť najednou pocítil záchvěv žhavé bolesti, která prostupovala jeho tělo. Dnes ráno trpěl obzvlášť velkými bolestmi. "Přistup blíž."
Valsavis bez váhání učinil pár kroků vpřed a vstoupil do paprsku slunečního světla, které pronikalo dovnitř oknem ve věži.
"Hodně jsi zestárnul, Valsavisi."
"A ty ses stal ještě šerednějším, můj pane."
Stínový král zasyčel hněvem a mrskl ocasem. "Nepokoušej moji trpělivost, Valsavisi! Vím dobře, že se nebojíš smrti, ale člověka mohou postihnout také mnohem horší věci."
"Jsem přesvědčen, že ty je znáš všechny, můj pane," odpověděl nedbale Valsavis a nechal Stínového krále, ať si přemýšlí o možné dvojsmyslnosti jeho slov. "Veela mi pověděla, že mě potřebuješ."
"Nepotřebuji tě," řekl rozzlobeně Stínový král. "Ale je tady jedna záležitost, kterou si chci prověřit. Týká se to tuláka ze Zvučících hor."
"Soraka elfčíka, ano - a jeho děvky, té kněžky villichi," řekl Valsavis. "Vím o nich." Než šel do paláce, zastavil se nejdřív v několika hospodách navštěvovaných známými donašeči a spolu s tím, co se dozvěděl od Veely, nebylo těžké sestavit si celý příběh a oddělit pravdivé od nepravděpodobného. "Všechno nasvědčuje tomu, že přišli z Tyru přes pustinu a Hraniční hory a způsobili nějaké potíže jednomu nápadníkovi tvého kuřátka. Zjistil jsem, že pro toho ženicha to bylo osudové a že děvče, kterého se to týká, přeběhlo k Bratrstvu zahalených."
"Tvé informace jsou přesné jako vždycky," řekl Stínový král, "ale teď mě nezajímají poklesky vzdorné dcery, nýbrž ten elfí mýtus."
"To, že je osudem předurčený král všech elfů?" zeptal se pobaveně Valsavis. "Říká se, že má u sebe meč starověkých elfích králů - Galdra se, myslím, jmenuje. Putující cizinec a legendární meč. Existuje nějaká lepší látka pro básníka a pěvce? Zabil několik tvých těžkopádných obrů a nějaký opilý bard z něho hned udělá hrdinu. Doufám, že nevěříš takovým nesmyslům?"
"Do nesmyslů to má hodně daleko," odpověděl Nibenay. "Galdra existuje, ale zdá se, že jsi slyšel nějakou zmršenou verzi toho mýtu. Nositel Galdry není Králem elfů, ale podle věštby Korunou elfů. Takže pokud je legenda pravdivá, on není králem, ale bude krále korunovat."
"Mám ho tedy pro tebe zabít?"
"Ne," pravil přísně Nibenay. "Ještě ne. Nejdřív mi najdeš krále, kterého má ten Nomád pomazat. Koruna tě dovede ke králi."
Valsavis svraštil čelo. "Proč by ses měl zajímat o elfího krále? Elfové žijí v kočovných kmenech; netouží po žádném králi."
"Podle legendy Koruna elfů nepředá moc pouze elfímu králi, ale velkému mágovi, vládci, který si podrobí celý Athas," řekl Nibenay.

"Další čaroděj - král?" zeptal se Valsavis.
"Něco horšího," zasyčel Nibenay. "Takže mi toho krále najdi, a koruna bude tvou odměnou a můžeš ji zničit, na způsobu nezáleží."
Valsavis zvedl obočí při představě, že nějaký budoucí vladař může být ještě horší než čaroděj - král, ale zachoval klid. Místo toho se začal zabývat svými okamžitými zájmy. "Takže, já ti vystopuji elfčíka, najdu a zabiji krále, kterého má ustanovit, a za všechnu moji námahu mi nabízíš jen toho elfčíka a jeho ženskou, které mohu odstranit, jak chci? Kdo jiný by mi mohl nabídnout takový páreček, že? Dokonce i na trhu s otroky bych za ně dostal jen mizernou cenu, a to všechno za moje úsilí?"
"Ty chceš se mnou smlouvat?" zeptal se zlostně dračí král a švihal sem a tam ocasem.
"Ne, můj pane, nikdy bych se nesnížil k tomu, abych smlouval. Má odměna za takový úkol bude deset tisíc zlaťáků."
"Cože? Ty musíš být šílený!" zvolal Nibenay a spíš žasl nad jeho smělostí, než že by se hněval.
"Je to cena, kterou si ty lehko můžeš dovolit," řekl Valsavis. "Ta částka pro tebe neznamená vůbec nic, a pro mě znamená pohodlné stáří. S takovou motivací se zhostím svého úkolu s nadšením a velkým úsilím. Bez ní bych vyhlížel stáří a neduhy v osamocení a v chudobě." Pokrčil rameny. "Mohl bych také odmítnout a zemřít hned tady, na místě, a ne umírat v bídě."
Proti své vůli se dračí král musel v duchu smát. Žoldákova drzost ho bavila a už dlouho se necítil obveselen. "Dobrá. Máš mít svých deset tisíc ve zlatě. A navíc ti dám jednu ze svých mladých žen, aby o tebe pečovala ve tvé stařecké posedlosti. Je to odpovídající odměna?"
"Budu si moci z tvého harému vybrat?" zeptal se Valsavis.
"Jak je libo," odpověděl dračí král. "Stejně pro mě už nic neznamenají."
"Dobře. Považuj to za hotovou věc," řekl Valsavis a chystal se odejít.
"Počkej," zvolal Stínový král. "Ještě jsem tě nepropustil."
"Máš ještě něco, můj pane?"
"Vezmi si tohle," řekl Nibenay a podával mu ve svých pazourech prsten. Byl celý ze zlata a vytepaný do tvaru zavřeného oka.
"Tady tím budu sledovat, jaké děláš pokroky. A kdybys potřeboval moji pomoc, zavoláš mě tímto prstenem."
Valsavis si od něho vzal klenot a navlékl si ho na ruku. "Je to vše, můj pane?"
"Ano, teď můžeš jít." Mohutný žoldnéř se otočil a odcházel.
"Nezklam mě, Valsavisi," řekl Stínový král.
Valsavis se zastavil a ohlédl se dozadu přes svoje rameno. "Já jsem ještě nikdy nezklamal, můj pane."

o o o

"Soraku, zastav! Prosím! Musím si odpočinout," volala Ryana.
"Odpočineme si až za rozbřesku," odpověděl Sorak a pokračoval v chůzi.
"Nemám tak silné tělo jako ty, nejsem elfčík," řekla unaveně. "Jsem jen člověk, a přestože jsem villichi, moje vytrvalost má své meze."
"Dobře," ustoupil Sorak. "Uděláme přestávku. Ale jen na chvíli, potom musíme zase spěchat kupředu."
Vděčně klesla na kolena a sundala si z ramene měch s vodou, aby se napila.
"Šetři tou vodou," radil jí, když viděl, jak ji hltá mohutnými doušky. "Nevíme, kdy najdeme další."
Zaraženě na něho pohlédla. "Proč bychom si měli dělat starosti, že nám dojde voda," zeptala se, "když můžeme vyhloubit prohlubeň a naplnit ji spodní vodou pomocí druidského zaklínadla?"
"Musíš být opravdu hodně unavená," řekl na to Sorak. "Zapomněla jsi, po jakém povrchu jdeme? Je to samá sůl. A slaná voda žízeň neuhasí; jenom ji zvětší."
"Och," pravila se zatrpklým úsměvem. "Samozřejmě. Bylo to ode mě hloupé." Lítostivě povzdechla a přehodila si měch zase přes rameno. Zadívala se do dálky, kde se proti nočnímu nebi rýsovaly temné obrysy Mekillotských hor. "Nezdá se, že by byly o mnoho blíž než včera," podotkla.
"Přinejlepším tam dojdeme za tři nebo čtyři dny," řekl Sorak. "Tedy pokud nebudeme příliš často dělat zastávky na odpočinek." Ryana nabrala z hluboká dech a dlouze, unaveně povzdechla, když se zvedala

opět na nohy. "Vyložil jsi to dost jasně," řekla. "Jsem připravená, můžeme pokračovat v cestě."
"Asi za hodinu začne svítat," řekl Sorak a zkoumal oblohu. "Potom uděláme zastávku a prospíme se."
"A současně se usmažíme," řekla, když už zase pochodovali. "Dokonce i v noci tu vřelou sůl cítím pod nohama. Hřeje mě i skrz moje mokasíny. Je nasáklá denním vedrem jako kus skaliska hozeného do ohně. Myslím, že si svou zeleninu solí už nikdy dochucovat nebudu!"
Uběhl pátý den jejich putování přes Velkou slonovinovou pláň. Cestovali pouze v noci, protože ve dne vše spalující temné slunce přeměnilo celou pláň ve výheň sálající neúnosným žárem. Sluneční paprsky odrážející se od solných krystalů člověka navíc oslepovaly. Přes den odpočívali na zemi, přikrytí svými plášti. Dravců, kteří obcházeli Athaskou poušť, se obávat nemuseli, protože i to nejotužilejší živé stvoření se bálo na Velkou slonovinovou pláň vkročit. Nic zde nerostlo, neexistoval zde žádný život. Kam až dohlédli, od Hraničních hor na severu až k jižnímu Mekillotskému pohoří a od ústí Rozeklaného Jazyka na západě až k rozlehlému Moři Siltu na východní straně, všude se táhla rovinatá pláň solných krystalů, strašidelně se třpytící a blýskající v měsíční záři.
Možná ji ženu příliš rychle, pomyslel si Sorak. Přejít Velkou slonovinovou pláň nebyl vůbec snadný úkol. Pro většinu obyčejných smrtelníků by to znamenalo jistou smrt, ale Ryana byla villichi, byla to silná žena cvičená v umění přežít. Nebyla jen obyčejnou ženou lidské rasy. Na druhé straně, on sám zase nebyl člověkem a byla mu vlastní nesmírná síla a vytrvalost obou jeho předků. Bylo nečestné očekávat od ní, že bude stačit tempu, které nasadil. Ale byla to cesta plná úskalí a toužil ji mít za sebou. Nicméně další nebezpečí na ně číhalo v horách.
Nibenayští marauderové měli svou základnu někde poblíž horského hřebene a Sorak si byl vědom toho, že neměli důvod pro to, aby ho milovali. Překazil jejich plánovaný útok na obchodní karavanu vyjíždějící z Tyru a usmrtil jednoho z jejich vůdců. Jestli potkají maraudery, nečeká je nic dobrého.
Aby dosáhli svého cíle a došli do vesnice Solná Vyhlídka, musí přejít hory sám o sobě to byl obtížný úkol. A když dojdou do vesnice, budou muset řešit další ožehavé problémy. Mudrc je tam poslal, aby vyhledali druida jménem Mlčící, který je má dovést do města Bodach, kde musí najít starodávnou památku známou jako Stříbřitý náprsní krunýř. Avšak vůbec nevěděli, jak ten záhadný druid vyhlíží. A když už je u toho, neměli ani potuchy, jak vypadá samotný Stříbřitý krunýř, a Bodach navíc bylo nejstrašnějším místem na světě, kde by měl člověk něco hledat.
Podle legendy se měl v Bodachu nacházet pohádkový poklad, ale jen málo dobrodruhů, kteří se vydali do města poklad hledat, se kdy vrátilo. Stojící na samém konci poloostrova, který vybíhal do jednoho z největších vnitrozemských bahnitých moří, byl Bodach městem nemrtvých. Kdysi to bylo mocné panství starověkého národa, jehož vznosné věže bylo vidět už z velké dálky, a zabíralo mnoho čtverečních mil výběžku pevniny. Najít nějakou relikvii v obrovském městě rozpadlých zřícenin byl sám o sobě úkol, který naháněl hrůzu, ale tady po západu slunce vylézalo ze svých doupat tisíce živých mrtvol, které se kradly starověkými ulicemi města za svou kořistí. Proto jen málo lidí lákala myšlenka hledat v Bodachu ukryté bohatství. I největší poklady světa by neměly žádnou cenu pro toho, kdo by přišel o život a neměl je jak utratit.
Sorak o velký majetek vůbec nestál. Hledal něco, co se za žádné poklady světa nedalo koupit, a to byla pravda. Již od dětství toužil dozvědět se, kdo byli jeho rodiče a co se s nimi stalo. Byli ještě naživu? Jak došlo k tomu, že se půlčík spojil s elfem? Potkali se jen náhodou a zamilovali se do sebe proti všem dosavadním pravidlům? Nebo byla jeho matka znásilněna útočníkem a on sám byl nenáviděným potomkem zatraceným proto, že ho nechtěli? Snad to nebyla její vůle, aby byl zapuzen. Snad ho milovala a snažila se ho chránit, aby jeho pravou podstatu neodhalili ostatní příslušníci kmene, ale kdo potom odmítl přijmout ho do jejich středu? Tohle se zdálo být nejpravděpodobnější, protože mu bylo pět nebo šest let, když ho nechali v poušti. V tom případě, co potom potkalo jeho matku? Zůstala s kmenem, nebo ji také vyhnali? Nebo ji potkalo něco mnohem horšího? Věděl, že nikdy nenalezne vnitřní klid, dokud nebude znát odpovědi na tyto otázky, které ho pronásledovaly celý jeho život.
Mimoto měl nyní ještě jeden cíl. I kdyby se mu podařilo objevit pravdu, navždy zůstane vyděděncem. Nebyl člověk a ani mezi dalšími rasami na Athasu nepotkal nikoho, kdo by mu byl třeba jen vzdáleně podobný. Možná byl jediným elfčíkem na světě. Existovalo pro něho někde místo? Kdyby si přál, mohl se vrátit do kláštera villichi ve Zvučících horách, kde byl vychován. Kněžky by ho určitě přijaly zpět, ale

on ve skutečnosti nebyl jedním z nich a nikdy být nemohl. Navíc měl pocit, že jeho osud leží jiným směrem. Přísahal, že půjde po Cestě Ochránce a Cestou Druidů. Mohlo existovat vyšší poslání než vstoupit do služeb muže, který stál úplně sám proti moci čarodějů - králů?
Mudrc ho nyní zkoušel. Možná čaroděj, kterému kdysi říkali Tulák, potřebuje předměty, jež pro něho sbírali, k proměně v avangiona. Na druhé straně to mohla být pouze zkouška jejich vytrvalosti a odvahy, aby se přesvědčil, že jsou opravdu schopní a hodni toho, aby mu sloužili. Sorak to nevěděl a existoval pouze jeden způsob jak to zjistit, a to dovést cestu do konce. Musí najít Mudrce. Pevně se rozhodl, že ho nic neodradí.
Dlouho kráčeli mlčky a šetřili energii na dlouhou cestu solnou plání.
Konečně se na obzoru objevilo zlatavé jitřní světlo. Brzy bude celá Velká slonovinová pláň rozpálená od žhavého horka temného slunce, které do ní bude nemilosrdně bušit svými paprsky. Zastavili se, sůl pod jejich nohama přestala křupat, ulehli těsně vedle sebe a zabalili se celí do svých plášťů, které jim poskytovaly alespoň trochu stínu ve spalujícím slunečním žáru. Ryana téměř okamžitě usnula od vyčerpání hlubokým spánkem.
Sorak byl také unaven, ale nepotřeboval spánek - alespoň ne takový druh spánku, jaký by si většina lidí představovala. Mohl se stáhnout do svého nitra a umožnit vystoupit do popředí některé ze svých dalších osobností. Zatímco spával, přebíral stráž Stopař nebo Strážkyně. Sorak cítil nepokoj všech ostatních členů společenství, Společenství v jednom, kterého byl pouhou jednou součástí. Věděl, že mají hlad. Pokoušel se na to nemyslet.
Sorak sám byl vegetariánem jako všechny villichi. Tak ho vychovaly v klášteře. Nicméně jak elfi, tak půlčíci byli rasy, které se živily masem, a půlčíci navíc často jedli i maso lidské. Ale neměl obavy, že by se něco mohlo přihodit Ryaně. Už dávno se naučili, jak spolu všichni mají žít.
Když Sorak "spal", často se vynořil Stopař a vydal se na lov. Skolil nějakou zvěř a ostatní si mohli pochutnat na mase, po kterém tolik toužili, a Sorak se potom probudil a na nic se nepamatoval. Samozřejmě že o tom věděl, ale byla to záležitost, ke které se nikdy nevraceli, jeden z ústupků, které učinili, aby mohli spolu existovat v jednom těle. Ostatní zase chápali, že Sorak miluje Ryanu. Byla to ale láska, které se nemohl nikdy plně oddat, protože nejméně tři ze Sorakových osobností byly ženy a nemohly snést takové spojení.
No, možná Kivara by toho byla schopna, čistě ze zvědavosti. Kivara byla divoké, smyslné stvoření a každý vzruch ji fascinoval. V mnoha ohledech byla děckem, ale postrádala veškerou morálku. Nicméně Ochránkyně a Strážkyně nemohly schvalovat takový poměr, a tak Sorak mohl Ryanu milovat pouze duchovní, mravně čistou láskou.
Věděl, že ona jeho lásku opětuje. Kvůli němu porušila sliby, odešla z kláštera a sledovala jeho stopu, neboť nemohla unést jejich vzájemné odloučení. Ona si zase uvědomovala, že mu nebude moci nikdy dát tělesnou lásku, a dobře znala důvody. Přijala tuto skutečnost, ale Sorak poznal, že v tobě živila naději, že nějakým zázrakem jednoho dne vše pomine. Sám po tom toužil, ale smířil se s osudovými nespravedlnostmi svého života.
Přemýšlel, co jim budoucnost ještě uchystá. Možná to věděl Mudrc, ale pokud ano, pak jim nedal žádné znamení. Život na Athasu byl těžký a mnoho lidí na tom bylo mnohem hůř než on. Někteří byli odsouzeni žít celý svůj život v otroctví a dřít se pro jiné nebo bojovat pro zábavu šlechticů a kupců v krvavých arénách městských států. A pak zde byli tací, kteří žili v té nejstrašnější bídě a špíně nepřehledných čtvrtí domů a uliček, mnozí z nich žebrali a neměli ani střechu nad hlavou a ponětí, kde seženou něco k snědku. Žili v neustálém strachu z hladovění a násilného vystěhování nebo že jim někdo pro pár mizerných keramických mincí nebo pro kůrku chleba podřízne hrdlo. Někteří byli chromí, mnozí nemocní, hodně jich nepřežilo ani dětství. Sorak věděl, že byl v mnohém ohledu ve svém životě šťastnější.
Možná se nikdy nestane normálním. Neměl ani ponětí o tom, jaké by to mělo být, kromě čistě abstraktních představ. Ani si nevzpomínal, že by byl někdy jiný. Nejenže se narodil abnormální, jako elfčík - možná jediný svého druhu, ale utrpení, kterým v dětství na poušti prošel, ho zanechalo na světě nejméně s jedním tuctem osob, které byly všechny uvězněny v jednom těle. Ale navzdory všemu byl svobodný. Měl svobodnou vůli a mohl se svým životem udělat, co si přál. Mohl svobodně vdechovat noční pouštní vzduch, mohl jít tam, kam ho zanesl vítr, mohl svobodně podniknout cestu, která rozhodne

o smyslu jeho života. Ať už bude muset na své cestě čelit jakýmkoli překážkám, vyrovná se s nimi po svém a buď zvítězí, nebo zemře, ale alespoň zemře na svobodě. Přehlížel svým jiskrným pohledem pustou, stříbrnou solnou pláň, kde teď on a Ryana byli jedinými živými tvory, a pomyslel si, mám opravdu štěstí.
A s touto myšlenkou se stáhl do svého podvědomí a dovolil vystoupit do popředí Strážkyni. Ve střehu, tichá jako vždycky, seděla bez hnutí a klouzala pohledem po zpustošené krajině kolem nich a držela stráž, zatímco stínů vzdálených hor se plíživě zmocnil první bledý paprsek ranního světla.
Strážkyně seděla a zkoumala obzor a stříbrnou solnou pláň a ani na chvíli neslevila ze svého soustředěného pohledu na okolní krajinu. Její mysl se nikde netoulala a ani ji nerozptylovaly nepokojné myšlenky, které napadaly obyčejné lidi, když sedávali v osamocení, v tichu noci. Nebylo jí dáno, aby hloubala nad minulými událostmi nebo nad tím, co by je mohlo potkat v budoucnosti. Neoddávala se žádným nadějím nebo obavám, ani netrpěla citovými problémy. Strážkyně zůstávala vždy celá v přítomnosti, a tak její pozornosti nic neuniklo.
Zatímco Sorak setrvával v pochybnostech a nejistotách a přemýšlel o úkolu, který měli před sebou, Strážkyně věnovala pozornost každé maličkosti kolem: tomu nejnepatrnějšímu hmyzu lezoucímu po zemi; nejmenšímu ptáku letícímu nad jejich hlavami; větru, který unášel drobounké částečky soli napříč planinou, a vytvářel tak sotva patrné čmouhy těsně nad zemským povrchem; mdlé proměně světla, když začínalo svítat. Se svými ostrými vnímavými smysly vyladěnými k nejjemnějšímu zvuku či pohybu stala se součástí světa, který ji obklopoval, a odhalila by i tu nejmenší poruchu v jeho uspořádání.
Byla proto velmi překvapená, když se otočila a uviděla před sebou ve vzdálenosti ne větší než patnáct dvacet stop stát ženu.
Strážkyně byla úplně vyvedená z míry a nezareagovala hned jako obvykle tím, že probudila Ochránkyni. Zírala celá unesená na překvapivý zjev mladé, krásné ženy, která se zde zčistajasna objevila. Pláň byla rovinatá a otevřená na všechny strany. V měsíčním světle, které vrhal Ral a Guthay, by byl každý příchozí patrný na míle daleko, a přece tato žena stála najednou, zcela nevysvětlitelně zde.
"Pomoz mi, prosím…," řekla jemným, tklivým hlasem.
Se zpožděním probudila Strážkyně Ochránkyni. Neměla pro toto náhlé zjevení žádné vysvětlení. Měla ji vidět přicházet, a přece ji nezahlédla. Myšlenka, že se k ní někdo přiblížil tak neslyšně, ji zneklidnila. A nad tím, že se to přihodilo na místě, kde bylo vidět na vzdálenost několika mil, nad tím jí zůstával rozum stát.
Když se Ochránkyně probudila a ovládla Sorakovu mysl, prohlédla jeho očima a důkladně zkoumala cizinku. Vypadala velmi mladě, nebylo jí víc než dvacet let a měla dlouhé černé lesklé vlasy. Její pokožka zářila bělostí a dokonalostí, měla štíhlé, krásně tvarované nohy a její útlý pas zdobil korálkový opasek. Její paže byly také štíhlé a měla plné, vzedmuté poprsí, které držel tenký kožený živůtek. Na svých nádherně tvarovaných, vznosných nohách měla mladá žena obuté lehké opánky, ale oblečená byla poskrovnu, skoro neslušně - nosila jednoduchou, šikmo střiženou zavinovací sukni, která sahala sotva pod hýždě, a před pouštním chladem ji chránila pouze jednoduchá pláštěnka. Vypadala jako otrokyně, ale nezdálo se, že by kdy vykonávala nějakou namáhavou fyzickou práci.
"Prosím…," pravila. "Prosím, snažně tě prosím, mohl bys mi pomoci?"
"Kdo jsi?" zeptala se Ochránkyně. "Odkud přicházíš?"
"Jmenuji se Teela," řekla dívka. "Marauderové mě unesli z otrokářské karavany, ale podařilo se mi uprchnout, a teď už tady tou opuštěnou plání bloudím mnoho dní. Jsem tak unavená a žízním. Můžeš mi, prosím, pomoci?"
Svůdně postávala a vypočítavě vystavovala své svěží tělo v tom nejlepším světle a vůbec netušila, že oslovila ženu. Viděla prostě Soraka, nikoli Ochránkyni, a jasně útočila na jeho mužství.
Ochránkyně ji okamžitě začala podezřívat. Taková krásná a očividně zranitelná mladá žena by nepochybně na muže zapůsobila, ale Ochránkyně byla imunní k jejímu nápadnému půvabu a naopak to v ní vyburcovalo obranné instinkty, ale ne aby chránila zdánlivě bezbrannou dívku, ale aby chránila společenství.
"Nevypadáš na to, že tady bloudíš pěšky už několik dní," řekla Sorakovým hlasem.
"No, tak to možná byl jeden nebo dva dny, nevím. Ztratila jsem úplně pojem o čase. Jsem v koncích s

rozumem. Ztratila jsem se a nemohla jsem najít cestu. Je to zázrak, že jsem potkala vás. Určitě neodmítneš mladou dívku v nouzi. Udělám cokoli, abych ti projevila svoji vděčnost." A významně se odmlčela. "Cokoli," zopakovala tichým hlasem a začala přistupovat blíž.
"Zůstaň, kde jsi," přikázala Ochránkyně.
Dívka se stále blížila, kladla jednu nohu před druhou, aby se jí svůdně vlnily boky.
"Byla jsem tak dlouho sama," říkala, "a ztrácela jsem už všechnu naději. Byla jsem přesvědčena, že v téhle strašné krajině určitě zemřu. A teď mi prozřetelnost do cesty seslala přitažlivého silného ochránce…"
"Stát!" zvolala Ochránkyně. "Už ani krok blíž!"
Ryana se trochu pohnula ze spaní.
Mladá žena se nezastavila. Už byla vzdálená jen asi deset stop. Vztáhla paže a rozevřela tak široce svůj plášť, aby odhalila svoji sličnou postavu. "Vím, že mě neodmítneš," zašeptala slibným hlasem. "Tvoje společnice tvrdě spí, a když budeme tiše, nebude ji to rušit…"
"Stopaři!" zvolala Ochránkyně vnitřním hlasem a sklouzla zpět, umožňujíc Stopařovi vystoupit do popředí. Sorakův postoj se okamžitě změnil. Víc se napřímil, stáhl ramena a napjal tělo, i když navenek se zdálo, že stojí uvolněně. Když mladá žena přistoupila ještě blíž, sjela najednou Stopařova ruka k rukojeti nože, který mu visel u opasku. Rychle vytáhl dýku z pochvy a jedním mrštným pohybem ji vrhl proti blížící se ženě.
Čepel proletěla skrze ni.
Se zlostným zasyčením se na něho mladá žena náhle vyřítila, a jak to udělala, její obrysy se rozmazaly a staly se nezřetelnými. Stopař pohotově uskočil stranou, když se na něho vrhla, a žena upadla na zem. Když se opět postavila na nohy, už to nebyla krásná mladá dívka. Obraz jejího nedostatečného oblečení, které měla na sobě, se rozplynul a teplý světlý tón její pokožky se přeměnil v mléčně bílou se třpytivými skvrnami. Už neměla dlouhé, husté černé vlasy, ale měňavou hřívu solných krystalků, a rysy její tváře se nedaly rozeznat. Dva důlky zely na místě, kde předtím byly její oči, mírný výstupek měla místo nosu a otvor bez rtů, připomínající ústa, se široce rozevíral a sypaly se z něho solné krystalky jako písek v přesýpacích hodinách.
Sorak se probudil a spatřil před sebou písečnou nevěstu, bytost, o které předtím četl pouze v knihách. Stejně jako sežehnutá krajina i ona byla plodem nekontrolované, nečisté magie. Mocné nečisté kouzlo, které vysávalo životodárnou energii svého okolí, občas otevíralo trhlinu do negativní materiální roviny a stvůry jako písečná nevěsta mohly proklouznout do našeho světa. Nikdo přesně nevěděl, co byly zač, ale uvězněny v existenční rovině jim cizí nabývaly tvaru z půdních částic kolem, obyčejně to byl písek, ale v tomto případě si bytost stvořila své tělesné já ze solných krystalků Velké slonovinové pláně. Její obraz se rozsypal a ona zaútočila.
Ryanu vzbudily napolo kvílivé a napůl syčivé zvuky, které příšera vydávala; rychle vyskočila na nohy a tasila meč.
"Drž se zpátky!" zvolal Sorak. Věděl, že obyčejné zbraně tomu stvoření neublíží. Projely by vzdouvajícími se solnými krystaly jako nůž zabodnutý do písku. Galdra ale nebyl obyčejnou zbraní. Když na něho stvůra znovu zaútočila, Sorak uskočil, skutálel se stranou, a když se zvedal zpátky na nohy, vytrhl z pochvy Galdru.
Ryana se držela v povzdálí, obezřetné přikrčená. Stvoření stálo mezi nimi a rozhodovalo se, jak dále zaútočit. Jejich meče nevěstu vůbec nezastrašily. Náhle se kaskádou krystalů rozplynula na solném povrchu pláně.
"Co se stalo?" zeptala se Ryana.
"Honem ke mně, rychle!" křičel Sorak.
Když se Ryana pohnula, aby uposlechla, najednou se stvůra vynořila ze země za jejími zády.
"Za tebou!" zvolal Sorak.
Ryana se rychle otočila a máchla svým mečem. Trefila se přesně do krku stvůry, ale úder, který by sťal hlavu každému jinému živému stvoření, neměl vůbec žádný efekt. Čepel jednoduše projela vrstvou solných krystalek, které se potom ihned zase přeskupily. Když stvůra vztáhla ruce, aby Ryanu chytila a vysála z ní její životní energii, Sorak přiskočil a širokým obloukem udeřil Galdrou. Kouzelné ostří z elfské

oceli zasvištělo vzduchem a useklo stvoření jednu ruku.
Paže odpadla od těla a rozprskla se v záplavě třpytivých solných krystalů, které se snesly jako déšť na zem. Stvůra ze sebe vydala strašné zavytí jak od bolesti, tak z úžasu. Sorak ještě jednou máchl mečem, ale tentokrát se bytost, celá vystrašená, dostala tanečními kroky z jeho dosahu, neboť věděla, že to není obyčejný meč. Ještě jednou se rozplynula se zvukem připomínajícím přetékající písek v sůl.
Ryana stála zády opřená o Soraka a oba se obezřetně otáčeli, stále u sebe, a rozhlíželi se velmi pozorně kolem dokola. S nečekaným svistem a šumem se stvůra opět vynořila a snažila se je rozdělit. Ryanu to odhodilo vpřed. Rozplácla se s roztaženýma rukama a nohama na zemi, ale Sorak se hbitě otočil kolem své osy, přidržel si Galdru těsně u těla a opsal mečem vodorovný oblouk. Čepel projela tělem stvůry a přeťala ji vejpůl. V tom okamžiku se z ní začal řinout gejzír soli, který ji, jak se zmítala ve smrtelné křeči, celou pohltil. Solné krystalky začaly padat ve formě drobných dešťových kapek na zem a žalostné vytí příšery se pomalu ztratilo v závanu větru. Časného jitra se opět zhostil naprostý klid.
Ryana s ulehčením vydechla a zastrčila meč zpět do pochvy. "Vše, co jsem chtěla, bylo trochu spánku," pravila. "Žádala jsem příliš?"
Sorak se na ni zazubil. "Omlouvám se, jestli jsem tě probudil," řekl. "Snažil jsem se chovat tiše."
Ryana hleděla na temné slunce, jak se zlovolně vynořovalo zpoza hor. Sůl pod jejich nohama se okamžitě rozpálila. "Myslím, že už teď stejně neusnu," řekla. "Můžeme jít klidně dál. Toužebně si přeji dát sbohem tomuto zapomenutému místu."
"Bude to kruté cestovat přes den," řekl Sorak.
"Ne krutější, než když tě zabijí ve spánku," odpověděla. S povzdechem si na záda hodila tlumok. "Pojďme."
"Jak chceš," řekl Sorak a zvedl ze země svou torbu a hůl. Toužebně se zadíval směrem k horám, ale zároveň přemýšlel, jaká nová nebezpečí tam na ně čekají.

o o o

Valsavis stál na mohutném skalnatém výběžku na svahu za městem a díval se přes Velkou slonovinovou pláň. Zkoumal půdu v okolí a neušla mu ani sebemenší maličkost. Ano, tady tábořili, o tom nebylo pochyb. Nerozdělali žádný oheň, protože by je mohl v blízkosti města prozradit. To samo o sobě naznačovalo, kdo zde odpočíval, jako by vytesali svá jména do skály. Úzkostlivě dbali na to, aby po sobě nezanechali žádné stopy, a většina stopařů by asi místo, kde se zastavili k odpočinku, přehlédla. Ale Valsavis nebyl obyčejný stopař.
Věděl, že opustili město. Stínový král mu to pověděl. Co Nibenay však nevěděl, bylo, jak unikli a kterým směrem se pustili. Kdyby chtěl, mohl by to snadno zjistit pomocí kouzel, ale Valsavis měl dost rozumu na to, aby ho o to nežádal. Věděl, že Nibenay je lakotný a nechce plýtvat svou silou na něco, co není spojeno s jeho probíhající proměnou.
Ten starý bastard byl skutečně hnusný a odporný, pomyslel si Valsavis. Nechápal, jak se na něho mohly jeho manželky templářky dívat, natož konat svou manželskou povinnost, ale Nibenay vlastně už po jejich tělech netoužil. Čarodějové se zpravidla zřídkakdy oddávali prchavým, energii pohlcujícím radovánkám. Nicméně Valsavis nikdy nepochopí, co mohlo muže hnát k tomu, aby se chtěl přeměnit v nestvůru. Je za tím očividně moc, ale stejně… Pro Valsavise by to byla příliš vysoká cena na to, aby ji byl ochoten zaplatit. Ale on sám stejně není čaroděj - král, připomněl si. a nikdy neměl tak vysoké cíle.
Vlastně ve svém životě až nápadně postrádal ctižádost. Měl jí velmi málo, ale bylo to víc než dostačující. Žil v odloučení na úpatí Hraničních hor, protože o společnost Udí moc nestál. Znal je dokonale. Hodně je studoval, a čím víc se dovídal o jejich povaze, tím méně po nich toužil. Žil klidným, jednoduchým životem a nepotřeboval cizí společnost. Lesy Hraničních hor byly plné lovné zvěře; nad hlavou měl jasné nebe a vzduch nebyl zamořen zhoubným pachem města. Nikdo nerušil jeho osamělost. Nikdo kromě - a to jen ve vzácných případech - Stínového krále Nibenaye.
Už uplynulo mnoho let od té doby, co Nibenay po něm žádal nějakou službu. Za mlada byl Valsavis voják, žoldnéř, který procestoval celý svět a nechával se najmout kýmkoli, kdo potřeboval pomoc v boji a kdo ho mohl zaplatit. Jednou nebo i několikrát sloužil v armádě téměř každého městského státu na

Athasu a nesčetněkrát byl najat velkým i kupeckými domy k ochraně jejich karavan. Člověk pracující jako žoldnéř sice moc nezbohatl, ale Valsavis netoužil po bohatství. Vždycky nějakým způsobem vyžil. A to stačilo. Zlom v jeho životě nastal, když před mnoha lety sloužil jako kapitán ve vojsku Stínového krále.

Tenkrát se ještě Nibenay nestáhl z politické scény svého města, jak to učinil poté, co dosáhl podstatnějších úspěchů v proměně v draka. Teď přenechával vládu nad svým panstvím převážně svým templářkám, ale kdysi se na vládě podílel mnohem aktivněji. Byly doby, kdy se jeden z nejvlivnějších šlechticů ve městě pokusil převzít moc a troufale usiloval o sesazení Stínového krále z trůnu a korunování sebe samého. Použil bohatství své rodiny, opustil město a založil velitelský stan v Gulgu, kde vytvořil pevný spojenecký svazek s obou, čarodějkou - královnou Lalali-Puy. Stínový král se dozvěděl, že tento šlechtic začal shromažďovat vojsko a plánuje táhnout na město Stínového krále. Tenkrát se Nibenay obrátil na mladého kapitána své stráže.

Valsavis nikdy nezjistil, proč a jak si Stínový král vybral právě jeho. Možná se dozvěděl něco z jeho minulosti a cenil si jeho dobrou pověst. Možná na něm rozpoznal, že mladý kapitán jeho stráže vlastní nevyužitý fyzický potenciál. Valsavis se to nikdy nedozvěděl. Věděl jenom, že ho Stínový král vybral pro zvláštní, vysoce nebezpečný úkol, který musel zvládnout sám, bez cizí pomoci. Poslal ho do Gulgu, aby se vetřel do vojska, které shromažďoval odbojný šlechtic, a pak ho zneškodnil.

Ukázalo se to být celkem snadné. Jeho obětí byl muž tak přesvědčený o loajálnosti svých dobře placených oddílů a tak jistý sám sebou a tím, že je skromným velitelem, který se druží se svými vojáky, že nepodnikl žádná bezpečnostní opatření. Valsavis úspěšně spáchal atentát, a to v kratší době, než čekal, lehce se mu podařilo uprchnout a zanechal za sebou obrovský zmatek. Stínový král byl velmi spokojen. Brzy měl pro Valsavise obdobnou práci.

Časem byl Valsavis zproštěn všech ostatních povinností. Stal se osobním pomocníkem Stínového krále, pátral po nepřátelích a zneškodňoval je, ať byli skryti na jakémkoli místě. Jeho pověst rostla a lidé se začali obávat samotného jeho jména. Mohli uprchnout, kam chtěli, on je vždycky vystopoval. Byl ve svém oboru velmi, velmi dobrý.

Jak roky ubíhaly a Stínový král se stále víc stranil veřejného života, celý posedlý a zaneprázdněný zaklínadly proměny, Valsavis upadl v zapomnění. Přišlo období, kdy už nebyl zván do paláce, aby ho vyslali na smrtonosnou pochůzku. Už nestopoval tu nejhůře polapitelnou kořist. Městská stráž už neměla pro jeho schopnosti využití. Ve skutečnosti se její velitelé Valsavise obávali. Ale moc mu to nevadilo. Nepřál si klesnout níž a stát se zase jenom strážcem a služba obyčejného žoldnéře se mu už také nezamlouvala. Už dlouho toužil usadit se ve svém opuštěném srubu na úpatí hor a tam také zůstal, vyhýbal se společnosti svých soukmenovců a žil samotářským životem. A teď, po tolika letech, pro něho Stínový král znovu poslal.

Jak je to dlouho? Dvacet let? Třicet? Víc? Valsavis ztratil pojem o čase. Myslel si, že Stínový král na něho úplně zapomněl. Ten elfčík musí být někdo hodně významný, že vyrušil Nibenaye z činnosti, která zaměstnávala každou vteřinu jeho života. Valsavis se Veely na elfčíka podrobně vyptal a potom podnikl sám krátké šetření. Nezabralo mnoho času a ukázalo se snazším, než čekal. Po tolika letech jeho bývalí informátoři zmizeli nebo zemřeli, ale stačilo, aby vyslovil své jméno, a rychle ho dovedli k těm, kteří znali odpovědi, jež hledal. I po tak dlouhé době, pomyslel si, si lidé Valsavise ještě pamatují. A bojí se ho.

Nibenay mu poskytl další zprávy, ale zbývalo ještě mnoho, co o své kořisti nevěděl. Nevadí. Zanedlouho se to dozví. Nebylo lepší cesty jak se seznámit s člověkem - či v tomto případě s elfčíkem - než ho stopovat.

Podíval se na zvláštní zlatý prsten, který mu dal Nibenay, a vybavil si zlověstná slova Stínového krále na rozloučenou. "Nezklam mě, Valsavisi."

Valsavis neměl v plánu někoho zklamat, ne proto, že by se Stínového krále obával. Nebál se ničeho, neměl strach před smrtí, před žádnou formou smrti. Vždycky si byl vědom toho, že dříve nebo později přijde neodvratný konec. Bylo sice lepší oddalovat ho, jak nejdéle to šlo, ale až přijde čas, přivítá smrt s klidem v duši. Existovaly samozřejmě horší věci, než byla smrt, jak mu Stínový král důrazně připomněl, a Valsavis věděl, že Nibenay na něho může uvrhnout celou škálu nepříznivých osudů, jestli ho zklame. Avšak to ho kupředu nehnalo. Co ho lákalo, bylo vzrušení z lovu, jeho spletitost, překážky a konečný

výsledek.
Valsavis viděl strach ve tváři člověka vícekrát, než mohl spočítat. Vždycky ho fascinoval, protože on sám strach nikdy nepocítil. Nemohl říct proč. Měl pocit, jako by mu chyběla nějaká podstatná část jeho vlastního já. Nikdy nebyl schopen vášnivých citů. Těšil se ze žhavého objetí mnoha žen, ale nikdy k žádné necítil lásku. Co mu dávaly, byla pomíjivá tělesná rozkoš a někdy snad duchovní povzbuzení, ale nic víc. Věděl, že naprosto postrádá emoce, které byly pro většinu mužů samozřejmostí. Byl schopen zatrpklého, cynického humoru, ale jen proto, že ho to naučili, nebyl to přirozený vývoj. Také se uměl smát, ale byla to též naučená odpověď. Vlastně se mu zvuk smíchu nelíbil.
Co měl rád - tedy do té míry, pokud byl schopný mít z něčeho potěšení - bylo, když on sám vzbuzoval citové vzplanutí u ostatních. Byl fascinován tím, jak působil na ženy, jak se na něho dívaly, jak je přitahoval, jak vzdychaly, když se s nimi miloval. Přemýšlel, co asi v těch chvílích cítily. Také byl potěšen zájmem, který budil u mužů, jak si ho uznale prohlíželi, když procházel kolem, se závistí, úctou a strachem v očích. Ale nejvíc ho uspokojovaly reakce, které vzbuzoval u svých obětí. Kdykoli to bylo možné, vyhýbal se útoku bez předchozího varování, protože chtěl, aby věděli, že je na jejich stopě. Chtěl vidět, jaké pocity v nich probudí. Často si s nimi zahrával jako horská šelma se svou kořistí, jen aby viděl jejich reakci. A těsně před tím, než je usmrtil, snažil se jim pohlédnout do očí, aby viděl, jak se zachovají tváří v tvář smrti. Někteří dávali průchod tomu nejhlubšímu strachu; jiní se sesypali, žebrali a úpěnlivě žadonili o život; někteří na něho hleděli s nenávistí v očích, vzdorní až do konce; druzí prostě odevzdaně přijímali smrt. Byl svědkem všech možných ohlasů, ale byť byly všechny odlišné, jedno měly společné. Na kratičkou chvíli, když umírali, vždycky v jejich očích zajiskřila směsice údivu a hrůzy, když poznali, že on sám necítí nic, že jejich smrt pro něho samotného nic neznamená. Byl to mučivý pohled a on se pokaždé divil, jak jim asi během tohoto krátkého okamžiku je.
Stál a díval se na Velkou slonovinovou pláň. Museli jít tudy. Divil se proč asi. Nebyla to snadná cesta, ani pro toho, kdo jel na kankovi jako on sám. Elfčík i kněžka putovali pěšky. Věděl, že byli vycvičeni podle Cesty Druidů a ochránce. Byli tudíž připraveni na náročnou výpravu mnohem lépe než většina Udí. Nepochybně budou cestovat v noci a ve dne budou odpočívat. Udělal by to také tak, ale protože jede na kankovi, bude postupovat mnohem rychleji. Snažil se odhadnout, jaký mají před ním náskok. Čtyři dny, možná pět. Ne víc než šest dnů. Nemělo by být příliš obtížné je dohnat.
Zdá se, že míří k Mekillotským horám. Co myslí, že tam naleznou? Doufají, že jim poskytnou útočiště marauderové? Počítají s jejich pomocí? Možná, ale zní to velmi nepravděpodobně. Marauderové nemají ochránce v lásce. Nesympatizují vlastně s nikým. Starají se jen o své neprávem nabyté zisky a určitě by brzy zabili i toho, kdo by si je snažil najmout, a obrali by jeho mrtvé tělo. Elfčík nebyl hlupák a musel to vědět. Je pravděpodobné, že se budou snažit marauderům vyhnout, pokud to půjde.
Co jiného by mohli tím směrem hledat? V Mekillotských horách nebyly žádné osady, za horami ležela pouze malá vesnice Solná Vyhlídka, doupě uprchlých otroků, ve kterém vládl stárnoucí vysloužilý gladiátor Xaynon. Než přišel Xaynon, vesničané jakž takž přežívali tím, že lovili v horách a podnikali nájezdy na karavany mířící do Gulgu a Nibenay. Nicméně jako nájezdníci konkurovali marauderům, kteří si nárokovali výhradní právo na přepadání karavan v jejich blízkém okolí. Výsledkem toho byly nájezdy bývalých otroků na lupiče a ti zase odpovídali útoky na vesnici Solnou Vyhlídku. Nakonec obě strany zjistily, že tráví víc času útoky na sebe navzájem než přepadáním karavan.
Xaynon přišel s jedinečným řešením. Jako bývalý gladiátor byl svědkem mnoha divadelních vystoupení v aréně a rozhodl se, že ze svých vesničanů udělá potulné skupiny kejklířů, kteří půjdou vstříc karavanám a místo aby na ně útočili, budou je bavit. Pochopitelně si za své představení nechávali platit a na své cestě zpět ohlašovali marauderům - opět za určitý obnos - rozložení karavany, druh zboží, které veze, a počet najmutých strážců. Marauderové potom na karavanu zaútočili, herci dostali část kořisti a při společných oslavách úspěchu pak sehráli marauderům nějaký divadelní kus.
Byl to podnik, ze kterého těžily obě strany, a ze Solné Vyhlídky se stala prostopášná, bouřlivá vesnička potulných herců, akrobatů, žonglérů a hudebníků a pro úplnost nechyběla ani příležitostná návštěva barda. Přicházeli sem teď často i marauderové, ale nyní jako vítaní hosté, ne jako lupiči. A také cestovatelé hledající vzpruhu v troše únosného nebezpečí si často zajeli do Solné Vyhlídky, kde se mohli oddávat hrám, navštěvovat umně sehraná divadelní představení, pít co hrdlo ráčí a vybírat si z

poddajných děvčat. Když odjížděli, neměli v měšci často víc jak jednu keramickou minci. A přece to neodradilo další příliv nových, dychtivých návštěvníků.
Jejich cílem byla tedy Solná Vyhlídka. Bylo by možné, že král, kterého hledají, aby ho povýšili, sídlí v Solné Vyhlídce, tak blízko Nibenay? Valsavis svraštil čelo. Myšlenka, že by hra skončila tak rychle, se mu nezamlouvala. Ale ne, pomyslel si, kdyby byl mocný kouzelník ve vesnici Solná Vyhlídka, Stínový král by to věděl. Lidé ze Solné Vyhlídky by prodali i svou vlastní matku, kdyby jim to přineslo zisk. Ne, přemýšlel Valsavis, to nebude ono. Co tedy?
Elfčík měl zjevně spojení s Bratrstvem zahalených. Že by v Solné Vyhlídce byla nějaká místní skupina Bratrstva? Jestli ano, nikdy o ní neslyšel. Členové Bratrstva zahalených byli všichni ochránci a aktivně bojovali proti nečistým. V Solné Vyhlídce však žádní nečistí nebyli. Provozovatelé magie, ať to byli ochránci nebo nečistí, tam nebyli vítáni. Takže elfčík spolu s kněžkou tam hledali někoho nebo něco jiného. Valsavis nemohl přijít na to, kdo nebo co by to mohlo být.
Byla to záhada. Valsavis miloval záhady, zvlášť když se týkaly těch, které pronásledoval. Když se temné slunce vydalo na svou pouť nad obzorem země, Valsavis nasedl na svého kanka a zkontroloval měchy s vodou, aby se ujistil, že jsou plné. Bude to dlouhá, svízelná cesta, ale byl si jistý, že na jejím konci najde něco zajímavého. Elfčíka, mistra Cest, s nesmírně cenným kouzelným mečem, za předpokladu, že je to skutečně legendární ostří jménem Galdra, a krásnou, mladou kněžku villichi, výborně vycvičenou v bojovém umění a umění přežít. A záhadného kouzelníka, který se má stát králem a který je tak mocný, že dokonce upoutal pozornost samotného Nibenaye.
Ano, všichni jsou to protivníci, kteří stojí za to.
Valsavis pobídl svého kanka a sjížděl dolů na Velkou slonovinovou pláň. Honička začala, řekl si spokojeně.

2

Sorak věděl, že marauderové mají svou základnu na západních svazích Mekillotských hor. Toto úpatí bylo poblíž kupecké stezky vedoucí z Altaruku do Gulgu, a tak aby se marauderům zdaleka vyhnul, pustil se napříč plání, směrem na jihovýchod místo přímo na jih. Cesta přes Velkou slonovinovou pláň jim bude sice trvat nejméně o jeden den déle, což nebyla lákavá vyhlídka, ale na druhé straně se snížilo riziko, že potkají marauderské zvědy.
Také se dostanou blíž k vesnici Solná Vyhlídka, která ležela hned za horským hřebenem, poblíž východního cípu hor. Podle Tulákových zápisků vedl středem hřebene průsmyk, cesta, kterou by použil každý cestovatel mířící do Solné Vyhlídky, ale Sorak měl v plánu obejít i ji širokým obloukem. Určitě to byla oblast, kam marauderové rozmisťovali své hlídky. Existuje snad lepší místo kde přepadnout ze zálohy neopatrného poutníka, než je horský průsmyk?
Sedmý den cesty, těsně před rozbřeskem, dosáhli severních svahů předhoří. Podle neumělé mapy v Tulákových zápiscích byla vzdálenost z Nibenay k horám přes Velkou slonovinovou pláň přibližně čtyřicet nebo padesát mil. Oni však ve skutečnosti urazili dobře dvakrát tolik. Tenkrát, ještě jako Tulák, pomyslel si Sorak, nebyl Mudrc velmi přesným kresličem map. Buď, anebo se během častého rozšiřování zápisků vloudila do knihy chyba. Sorak doufal, že se jedná o první možnost, protože kdyby se dostala do deníku chyba, nevěděl by, jak dalece může jeho obsahu věřit. Byla to zneklidňující myšlenka, obzvlášť když zápisky měly obsahovat záchytné body, které jim měly pomoci při jejich hledání.
S vodou, kterou měli, šetřili, jak nejvíc mohli, ale stejně jim došla. Pro Soraka, odolného elfčíka, nebylo putování tak svízelné jako pro Ryanu, která jako člověk potřebovala vody mnohem víc, zvlášť na Velké slonovinové pláni. Ryana měla rty okoralé a popraskané, ale vše, co mohla dělat, bylo klást jednu nohu před druhou a jít dál. Sorak se nabídl, že ji ponese, ale ona odmítla, aby ho nezatěžovala. Byla vyčerpaná a u konce svých sil, ale měla ještě svoji nezlomnou hrdost.
Jakmile došli k úpatí hor, zastavili se, aby si odpočinuli, a Sorak vyhloubil v zemi mělkou prohlubeň. Pomocí druidského zaklínadla vytáhl z písčité půdy vodu. Ryana to mohla udělat sama, ale neměla už sil. Chvíli to trvalo, než voda prosákla půdou, protože hladina podzemních vod tady byla velmi hluboko. Když se voda objevila, Sorak dával pozor na Ryanu, aby upíjela jen malými doušky.

Pila vkleče, s rukama opřenýma o zem, potom se posadila a s povděkem unaveně vzdychla. "Nikdy bych nevěřila, že špinavá voda může chutnat tak dobře," řekla. "Ale stejně byla ještě trošku slaná."
"Měli bychom najít chutnější vodu hned, jak přijdeme do hor," řekl Sorak.
"Myslím, že bych mohla spát celý týden," řekla Ryana, natáhla se na záda a zastínila si rukou oči.
"Ještě neusínej," radil Sorak. "Jsme stále v otevřené krajině. Budu se cítit bezpečněji, až najdeme nějaký úkryt."
Zasténala. "Nemůžeme si tady odpočinout aspoň chvíli?"
"Ovšem," slitoval se Sorak. "Ale musíme jít zase brzy dál. Utábořím se tam nahoře mezi těmi skalisky, kde najdeme jak stín, tak ochranu."
Podívala se směrem, kam ukazoval, a zase si povzdechla. "Někdy si přeji být elfem," řekla.
Sorak se zasmál. "Elfi jsou ale masožravci a mají velké, nápadné špičaté uši."
"No, tak elfčíkem," řekla. "Potom bych byla jako ty, odolávala bych pokušení jíst maso a měla bych uši jen trochu zašpičatělé."
"Na tobě by opravdu vypadaly velmi přitažlivě," řekl Sorak.
"Ano, jen se mnou laškuj, když jsem tak zesláblá a nemám sílu ti odpovídat," řekla.
"Tak je to bezpečnější," odpověděl.
"Au," zvolala. "To bolí, když se směji. Mám tak vysušenou tvář, že mi asi praskne."
"Najdu nějaký kaktus a rozdrtím dřeň, aby sis ji mohla namazat na pleť."
"Ohhh, to by bylo báječné. Teď ještě kdybychom našli malou bystřinu, kde bych se mohla umýt."
"Udělám, co budu moci," sliboval Sorak.
"Pamatuješ se na potok, který pramenil nahoře u kláštera?" zeptala se.
Usmál se. "Ano, vzpomínám si. Všichni jsme se tam každý den po hodinách bojového výcviku chodívali koupat."
"Já si vzpomínám na svěží studenou vodu z laguny a jak voda pak skákala dolů přes velké kameny," řekla. "Úplně ji cítím. Všechno se mi tenkrát zdálo samozřejmé. Bystřina, les, chladný, osvěžující horský vánek… Nikdy jsem si vlastně neuvědomovala, jak je ve skutečnosti naše země vyprahlá a pustá."
"Tobě se stýská po Zvučících horách, že?" zeptal se.
"Vždycky na ně budu vzpomínat jako na svůj domov," odpověděla. A potom rychle dodala: "Ale nelituji, že jsem šla za tebou."
Sorak mlčel.
"Ty by sis přál, abych tam zůstala?" zeptala se po chvíli tichým hlasem.
Sorak hned neodpověděl a ona pocítila, jak ji ze strachu ostře bodlo u srdce. Konečně promluvil: "Určitá část mé osoby si t o přeje, aspoň myslím. A to nemíním nikoho ze společenství. Chci tím říct, že část mého já si přeje, abys byla ušetřena všeho toho tady kolem."
"Já jsem se rozhodla tě následovat ze své svobodné vůle," pravila.
"Ano, já vím. A nemohu ti ani vypovědět, jak jsem rád, že jsi se mnou. Ale nemohu si pomoci a musím přemýšlet o tom, jaký život bys vedla, kdyby nebylo mne."
"Kdyby nebylo tebe, nemyslím, že bych měla mnoho ze života," odpověděla mu a vážně se na něho zadívala.
"A já si nedovedu představit svůj život bez tebe," řekl. "Ale kdyby mě Starší Al'Kali nedovedla do kláštera, nikdy bychom se nepotkali. Vyrostla bys mezi sestrami a touto dobou bys určitě nahradila Tamuru jako učitelka boje se zbraní a sebeobrany. Těšila by ses lásce a úctě všech svých sester a žila bys dál v úrodném údolí, vysoko ve tvých milovaných Zvučících horách, v mírumilovné, tiché zelené oáze uprostřed vyprahlé umírající země. Místo toho jsi potkala mě a zamilovala ses; tvou lásku opětuji celým svým srdcem, ale nikdy ti ji nebudu schopen oplatit v celé míře, co slovo láska znamená, a to kvůli tomu, kdo a co jsem. A když uvážím, čím vším jsem už kvůli svému původu prošel a co ještě leží přede mnou…" Vzdychl si a odvrátil pohled. "Zdá se mi to celé hrozně nečestné."
Přistoupila blíž k němu a vzala ho za ruku. "Já si nestěžuji," pravila "Kdyby nebylo tebe, nikdy bych v klášteře neměla přítele stejného věku. A bez tebe bych nikdy nepoznala, co to znamená někoho milovat. Vyrostla bych jako jiné sestry, nerozuměla bych mužům a považovala bych je za bezcenné. A bylo by pravděpodobné, že i kdybych nějakého muže poznala, chovala bych se jako jiné starší sestry, které vyšly

do světa na svou pouť. Využila bych příležitosti a uspokojila zvědavost a ochutnala tělesné rozkoše. Nic by to pro mě neznamenalo a divila bych se, proč s tím lidé tolik nadělají, pokud by to bylo vše, čemu se říká láska. Teď vím, že se mýlily a že jde o mnohem víc. Někdy přemýšlím, jaké to asi je spojit se s mužem, ale prostě jsem to nikdy neudělala, a tak nevím, o co vlastně přicházím. Ve skutečnosti nepotřebuji muže k tomu, abych se cítila dokonalou ženou."
"Já zase přemýšlím, jestli se někdy budu cítit jako skutečný muž, když jsem se s žádnou ženou nemiloval," řekl Sorak. "A ne s ledajakou ženou," dodal a díval se jí do očí. "Jen s jednou by to bylo to pravé."
"Já vím," řekla a jemně hladila jeho ruku. "Ale Paní Varanna mně kdysi pověděla, že láska může být mnohem intenzivnější, když je čistá."
Sorak vypadal velmi překvapeně. "Tohle že říkala Varanna?"
Ryana se usmívala. "Varanna je moudrá a zná svět stejně dobře jako duchovní věci."
"Ano, to určitě ano," odpověděl Sorak. "Jen je pro mě těžké představit si, jak mluví o těchto věcech."
"Než jsem odešla z kláštera, tak jsme o tobě dlouho hovořily," řekla Ryana. "Tenkrát jsem už byla rozhodnutá, že opustím klášter a vydám se za tebou. Myslela jsem, že nic netušila, ale teď jsem si jistá, že už to tenkrát věděla. Myslela jsem si, jak nejsem chytrá, když jsem se tak obratně vyplížila v noci ven. Ona o tom věděla, a i když mě mohla zastavit, neudělala to."
"Jsem si jistý, že by tě přijala zpátky," řekl Sorak.
"Ano, myslím, že ano," odpověděla Ryana, "ale třebaže své sestry a Zvučící hory postrádám, netoužím se ve skutečnosti vrátit."
"Kvůli mně?"
"Ano, ale je za tím mnohem víc než ty a já. To, co děláme, je velmi důležité, Soraku, mnohem významnější, než co bych mohla dělat v klášteře. Villichi jsou především ochránci a navíc vyznavačky Cesty Druidů. Od dětství nás učí, že se máme zasvětit práci pro záchranu našeho světa, a všechny sníme o tom, že se Athas zase zazelená. Možná je to sen, který se nikdy neuskuteční, ale alespoň můžeme svou prací zabránit dalšímu hroznému pustošení naší země nečistou magií. Mudrc je naší jedinou opravdovou nadějí. Avangion je jediná moc, která se může postavit dračím králům. Musíme Mudrci pomoci, aby dokončil proměnu. Pro pravého ochránce neexistuje vyšší poslání."
"To je pravda," souhlasil Sorak, "ale znamená to také, že budeme aktivně bojovat i proti čarodějům - králům a každému nečistému na této planetě. A víš přece, že oni se nezastaví před ničím, jen aby zabránili Mudrci dosáhnout jeho cíle. Takže se nezastaví před ničím, aby nám zabránili mu pomáhat. Často přemýšlím, že jsem se do toho měl pustit sám tak jako na začátku. Mám právo vystavovat tě takovému nebezpečí?"
"Proč si myslíš, že to bylo tvoje rozhodnutí?" zeptala se.
"Nikdo nikdy netvrdil, že Cesta Ochránce je snadná cesta. Ani nemůžeš říct, že je to čistě teoretická nauka. Být opravdovým ochráncem znamená, že po této cestě musíš jít."
"Ano," řekl Sorak. "A když už mluvíme o chůzi…"
"Tak brzy?" zeptala se Ryana.
"Už je to jen kousek," odpověděl, "a pak se utáboříme."
"Unaveně se postavila na nohy. "No, došla jsem až sem. Myslím, že ještě kousek ujdu. Ale budu spát tvrdě jako špalek, až rozbijeme tábor."
"Myslím, že bychom si klidně mohli udělat delší zastávku a odpočívat celý den, až budeme v bezpečí těch skal támhle nahoře," řekl. "Nikdo nás nepronásleduje." Podíval se přes Velkou slonovinovou pláň. "Kdo se zdravým rozumem by se za námi přes tohle pustil?"

o o o

Valsavis se zastavil a seskočil z kanka. Otevřel obročnici, upevnil ji k hlavě kanka a nalil do ní trochu vody, aby měl obrovský hmyz také trochu tekutin. Kankové byli dobře přizpůsobeni chůzi na poušti, ale na Velké slonovinové pláni nenacházeli žádnou pící, ani kaktus, který by mohli sežvýkat, a on toto zvíře tvrdě popoháněl vpřed. Když se brouk krmil, Valsavis ho pozorně prohlížel, jak na tom je. Kank byl

unavený, ale nebyl ještě na pokraji svých sil. Pokud bude stačit krmivo, nebude mít problémy udržet stejné tempo.
Když se postaral o svého oře, Valsavis začal zkoumat stopu. Na tvrdé půdě byla stopa hůře rozeznatelná než na písku, ale tu a tam si všiml slabě porušeného povrchu soli, kde si jeho kořist udělala krátkou zastávku k odpočinku nebo kde se zastavili, aby si nadhodili batohy. Ještě jeden den a vítr by smazal i tyto nepatrné zbytky stop.
Jeden z nich byl mnohem víc unavený než druhý. Hádal, že to byla ta kněžka. Elfčíci měli silnější stavbu těla. Sem tam uviděl známky toho, že za sebou při chůzi táhla nohy. Nepatrně změnili směr z jihu na jihovýchod. Valsavis vzhlédl k horám, které teď byly vzdáleny ne víc jak jeden den jízdy. Zdálo se, že elfčík s kněžkou míří šikmo k severovýchodnímu konci horského hřebene. Bylo by pro ně jednodušší, kdyby se vydali přímo na jih a dostali se k vesnici Solná Vyhlídka průsmykem v Mekillotských horách, ale zvolili si bezpečnější směr.
Dávalo to smysl, pomyslel si Valsavis. Jeho rozvahy se ukázaly být správné. Vyhnuli se marauderům širokým obloukem a raději se chystali překročit hory než jít do Solné Vyhlídky kaňonem. Ale i tak mohli narazit na menší nájezdní oddíl banditů nebo jejich loveckou tlupu, ale tato pravděpodobnost se díky novému směru cesty výrazně snížila, třebaže bude trvat déle, než dojdou k horám. Dorazí tam unavení, přinejmenším ta kněžka, a možná udělají zastávku k odpočinku na celý den, než budou pokračovat dál. To by mu dalo čas, aby je dohonil.
Nicméně ještě netoužil se jim ukázat. Chtěl se k nim dostat tak blízko, aby je mohl pozorovat, aniž by oni spatřili jeho samotného. Nechtěl je přinutit k měření sil. Až přijde vhodná chvíle, dovolí jim, aby zjistili, že jsou sledováni. A potom se hra stane ještě zajímavější.
Najednou ho začala pálit levá ruka. Pozvedl ji před obličej a zadíval se na prsten, který mu před odjezdem dal Stínový král. Byl to velmi starý klenot, zhotovený z ryzího zlata, předmět na Athasu tak vzácný, že většina lidí ho asi nikdy neviděla. Byl mnohem víc než pouhým darem, navzdory tomu, jak byl skvostný. Ploška velkého prstenu byla okrouhlá a vypouklá, odlitá do tvaru zavřeného lidského oka. Když ho začala pálit ruka, zvedl ji, aby se podíval na prsten. Zlaté oční víčko se otevřelo a odkrylo upřeně zírající žluté oko Nibenaye, Stínového krále.
"Našel jsi stopu elfčíka a kněžky?" zeptal se Stínový král hlasem, který zněl pouze ve Valsavisově mysli.
"Jsem od nich vzdálen jen jeden den jízdy, můj pane," odpověděl nahlas Valsavis. "Přešli Velkou slonovinovou pláň a teď by měli dojet k severovýchodnímu předhůří Mekillotských hor. Je jasné, že míří do vesnice Solná Vyhlídka, třebaže nemohu přijít na to, co myslí, že tam naleznou."
"Solná Vyhlídka…," pravil dračí král. Zlaté oko znovu zamrkalo. "V Solné Vyhlídce žije jeden ochránce, druid, který se jmenuje Mlčící."
"Nemyslel jsem si, že by byli ochránci v Solné Vyhlídce vítáni, můj pane," divil se Valsavis.
"Za běžných okolností ne," odpověděl dračí král. "Ale Mlčící není obyčejný ochránce. Mlčící byl v Bodachu a přežil, takže mohl vyprávět svůj příběh - až na to, že tento zážitek mu vzal hlas a tajemství, které objevil, nebylo nikdy vyřčeno. Jsou tací, kteří věří, že Mlčící zná záhadu kolem bodašského pokladu, a doufají, že to sepíše. Mnoho z nich se snažilo ukrytého druida najít, ale jsou i tací, kteří Mlčícího uctívají, neboť přežil strašlivá muka, a poskytli druidovi svoji ochranu."
"Ty tedy, pane, myslíš, že elfčík pátrá po Mlčícím?" zeptal se Valsavis.
"Město nemrtvých leží na jihovýchod od Solné Vyhlídky, cesta však vede přes vnitrozemskou bahnitou pánev," řekl Stínový král, když zlaté oko opět mrklo. "Jestli hledají Mlčícího, pak proto, že potřebují vůdce do Bodachu."
"Pátrají tedy po legendárním pokladu?" zeptal se Valsavis.
"Není to jen legenda," řekl Stínový král. "Ta hora pokladů v Bodachu je skutečná. A někde, schovaný uvnitř této pohádkové záplavy bohatství, leží poklad ještě cennější -Stříbřitý náprsní krunýř."
"Nikdy jsem o něm neslyšel, můj pane," řekl Valsavis.
"Většina lidí také ne," odvětil Stínový král. „Je to výtvor starověkého národa, zhotovený z umně pospojovaného stříbrného řetízkového brnění a prostoupený mocnými kouzly ochránců."
"A jaké jsou vlastnosti takového kouzelného talismanu, můj pane?"
"Musím přiznat, že to nevím," odpověděl Stínový král. "Je střežen proti kouzlům, která pátrají pro

nečisté, a také jim neslouží. Ale nesmíme dopustit, aby padl do elfčíkových rukou. Pomáhal by mu po dobu, co by ho nosil, a jeho kouzlo by posílilo krále, kterého má elfčík korunovat. Musíš Stříbřitý krunýř najít a zničit ho."
"Ale… jak ho mám poznat, můj pane?" zeptal se Valsavis. "Náprsní krunýř ze stříbrných kroužků je určitě velmi vzácný, ale mezi těmi starodávnými poklady může lehko být takových věcí víc. Poradíš mi něco, čím se odlišuje?"
"Říká se, ze z něho vychází zvláštní záře," odpověděl Stínový král. "Víc ti říct nemohu."
"Najdu ho, pokud to bude v mých silách, můj pane."
"Jestli ho neobjevíš, pak dohlédni na to, aby ho ten elfčík také nenašel." přikázal Stínový král. "A jestli ho objeví dřív než ty, pak mu ho nesmíš nechat."
"Když vypátrá náprsní krunýř jako první, přeješ si pane, abych ho zabil?" zeptal se Valsavis.
"Ne," odvětil Stínový král. "Musí nás dovést ke králi, kterého má korunovat. Jestli získá náprsní krunýř jako první, pak musíš vymyslet způsob jak mu ho vzít. Jak to uděláš, není má věc. Ale elfčík nesmí zemřít, dokud nás nezavede k tomu, kterému slouží. Na to Valsavisi nezapomeň. To je tvůj prvořadý úkol. Nekorunovaného krále musíš najít a za každou cenu odstranit."
Zlaté oční víčko se zavřelo a pálení ustalo. Valsavis svěsil zase paži podél těla. Chtěl mít před sebou zajímavý a náročný úkol. Nu, jeho přání bylo nade všechny pochybnosti vyslyšeno. Pronásledoval zjevně chytrou a nebezpečnou kořist a trik byl v tom, že ji nesměl zabít, dokud mu neposlouží a nezavede ho ke svému pánovi. Kromě toho musel najít magický talisman dřív, než ho objeví elfčík, a kvůli tomu bude muset pátrat v Bodachu, městě, které se hemží živými mrtvolami, a současně bude muset dávat pozor na elfčíka a kněžku. A pokud elfčík narazí na Stříbřitý náprsní krunýř jako první, potom bude muset vymyslet způsob, jak mu ho vyrvat z rukou - aniž by elfčíka zabil. Dalším úkolem, ale rozhodně ne posledním, bude stopování elfčíka a kněžky, až ho dovedou k nekorunovanému králi, kterého musí zničit, což nebude vůbec snadná věc. Elfčíkův pán je nepochybně mocný ochránce, když se ho obává sám Stínový král, a Valsavis se ještě nikdy nepokoušel zabít kouzelníka.
Už léta si myslel, že jeho dny, kdy pronásledoval toho nejnebezpečnějšího nepřítele, pominuly. A hle, největší dobrodružství jeho života mu mávalo vstříc.
Valsavis nasedl na svého kanka a pustil se po stopě. Zhluboka se nadechl, naplnil své plíce horkým suchým pouštním vzduchem a nahlas zafuněl spokojeností. Cítil se téměř jako za mlada.

o o o

Sorak a Ryana rozbili tábor hned, jak došli mezi skalnaté útvary na strmém svahu severovýchodního předhůří, které jim skýtaly ochranu. Nebyl to obtížný výstup, ale zabral mnoho času, zvlášť když byla Ryana tak strašně unavená; když se zastavili, bylo už pozdní odpoledne. Vybrali si místo, kde několik vyvřelých skalisek tvořilo jakousi miniaturní pevnost vystlanou kouskem půdy, která jim poskytla ochranu proti větru. Současně skalnatý prstenec maskoval jejich oheň před zvědy, kteří by se mohli náhodou dostat do jejich blízkosti. Vítr, který na svahu fičel, okamžitě rozfoukal kouř a plameny ohně byly skryty skálou.
Nasbírali trochu dřeva a zakrslých křovisek na oheň a Ryana si rozprostřela na zem svůj plášť a lehla si vedle hřejivých plamenů. Zdálo se to být dostatečně bezpečné místo, ale žádný kout na Athasu nebyl úplně spolehlivý, a tak Sorak nabádal Ryanu k obezřetnosti, zatímco on půjde pro ni sehnat něco k snědku. Zároveň dovolí Stopařovi, aby ulovil pro společenství nějakou zvěřinu.
Když se Sorak stáhl do podvědomí a nechal na povrch vystoupit Stopaře, uchýlil se k tolik potřebnému spánku. Stopař, dobře odpočinutý, se vynořil, aby ovládl jejich tělo, a vydal se na lov. Společenství přišlo na to, že jejich společné tělo nepotřebuje ve skutečnosti tolik spánku jako každý jeho člen. Jejich mysl se unavila vždycky dřív než tělo, které místo spánku žádalo spíše odpočinek a potravu. Netrvalo dlouho a Stopař zachytil pach kirra. Byl to samec v říji, který značkoval své teritorium. Jeho pach umožnil mnohem snadnější stopování.
Stopař dlouhými plavnými kroky hbitě procházel zalesněným úpatím hor a s nenucenou lehkostí sledoval stopu zvířete. Mířilo výš do hor a předtím možná sestoupilo, aby ulovilo něco k žrádlu. Teď kirra hnaly

pudy, aby si našel samici, a tak se pohyboval v širokém pruhu, běhal nahoru a dolů a pročesával krajinu. V okamžicích jako tento se Stopař nejenže cítil nejlépe, protože dělal práci, ke které byl stvořen, ale cítil se také nejšťastnější. V lovu si prostě liboval. Bylo to jeho největší potěšení pronásledovat nebezpečné, těžko polapitelné zvíře, kdy si prověřoval své znalosti a smysly. Současně ho to přivádělo do bezprostředního, téměř duchovního spojení s přírodou.
Sledovat člověka byla jedna věc, ale stopovat zvíře bylo úplně něco jiného. Člověk, pokud nebyl obdařen znalostmi o prostředí a vycvičen k lehké chůzi, zanechával velmi zřetelnou stopu. Oproti divoké zvěři našlapoval těžce a nemotorně, a kde po něm nezbyly výrazné otisky nohou, tam pohyb jeho těla, které se prodíralo lesním podrostem, prozrazovala ulomená větévka, odkopnutý oblázek nebo ohnutá pouštní tráva.
Zvěř se pohybovala lehce a zanechávala za sebou naopak velmi nepatrnou stopu. Ale Stopař rozeznal otisky každého zvířete, které se toulalo athaskou divočinou, a uměl ji dopodrobna přečíst, takže mohl popsat všechny pohyby šelmy, které udělala.
Tady se kirre na chvíli zastavil a pozorně větřil a přenesl trochu váhu, jak otáčel hlavu, pak udělal pár kroků a zase nasál vzduch. Támhle prohledával noru janxe a lehce poškrábal vchod do doupěte, když odhrnoval keře, kterými toto menší zvíře maskovalo svůj příbytek, a potom jednou nebo dvakrát začenichal a zjišťoval, jestli se skrývá uvnitř.
Když sledoval kirrovu stopu, rozpoznal z jeho pohybů a chování, co je zač. Byl to vzrostlý, dospělý, zdravý, mohutně stavěný samec, jenž nedávno shodil lýčí, kterým byl potažen nový, několikapalcový přírůstek na jeho dozadu zahnutých rozích. Sem tam se zastavil a dřel si je o agafarský strom, zanechávaje zřetelné škrábance na kmeni stromu. Bylo to zvědavé zvíře, což dokazovala skutečnost, že často dělal zastávky, aby prohledal opuštěné doupě menšího tvora nebo stezku skalního psa, který tudy nedávno proběhl.
Netrvalo dlouho a Stopař svoji kořist uviděl. Nepozorovaně se odplížil ze směru větru, který vál ke zvířeti. To se pohybovalo pomalu a větřilo, jako by cítilo jeho přítomnost. Stopař sáhl k opasku a vytáhl lovecký nůž, který Sorak nosil zastrčený v pochvě u pasu. Každý jiný lovec by použil luk a střílel by pro jistotu z velké dálky, aby měl čas ještě na jednu ránu, kdyby první minul. Ale Stopař, třebaže skvělý lučištník, této výhody nevyužil. Zabíjet takto zvíře nebyla čistá práce.
Plížil se pomalu, s úzkostlivou přesností kupředu a našlapoval bez sebemenšího hluku. Sledoval směr větru, aby se ujistil, že se náhle neobrátil a neprozradil jeho pozici.
Támhle je, na nejbližším výstupku skály, skrčený na svých osmi svalnatých nohách. Kirre už byl ve střehu, celý napnutý, protože jeho psionické smysly ho varovaly, že je něco v nepořádku. Byl připraven skočit kterýmkoli směrem při sebemenším varovném signálu a zvedal svou rohatou hlavu a nasával vzduch. Bylo to nádherné, vznešené zvíře, velká hnědošedě pruhovaná kočka, dlouhá dobře osm stop a mohla vážit několik set liber. Nervózně švihala svým ozubeným ocasem sem a tam. Potom se náhle obrátil vítr, šelma se s hlubokým mručením obrátila přímo proti Stopařovi a přikrčila se na svých nohách připravená ke skoku. Už nebyl čas zaútočit; zvíře už letělo vzduchem a s řevem, s roztaženýma čtyřma předníma nohama a s drápy přichystanými škrábat a sekat se vrhlo na Stopaře.
Stopař si to načasoval skvěle. Jak se zvíře řítilo proti němu, skutálel se pod ním, rychle se postavil opět na nohy, a když zvíře přistálo na zemi, skočil mu na záda dřív, než se mu mohlo postavit čelem. Sevřel svýma nohama obrovské tělo kočky, chytil levou rukou jeden z jejích rohů a zakláněl jí hlavu dozadu, aby odkryl její hrdlo. Úplně ignoroval bolestivé švihání jejího ocasu. Kirre sebou hodil na zem a snažil se ho setřást, ale Stopař se držel pevně a se zaťatými zuby zápasil s protitlakem mocných krčních svalů kočky a ohýbal jí hlavu. Zablýskla se čepel nože, kočka chrochtavě zařvala, vystříkla krev a skropila zem. Stopař ji ještě nepustil a zabořil nůž přímo do jejího srdce, aby ukončil smrtelný zápas. Jednou sebou škubla a zůstala nehybně ležet.
Stopař povolil stisk, vyprostil se zpod mrtvého zvířete, posbíral se ze země a kořist mu ležela u nohou. Dřepl si vedle těla, pohladil zvíře po slabině, potom položil ruku na jeho mohutnou hlavu a tiše promluvil: "Děkuji ti za tvůj život, příteli můj. Ať tvoje síla přejde do našeho těla."
Když skolil zvěř a společenství se do sytosti najedlo, posbíral Stopař trochu bobulí a kory semínek a také nějaké masité, dužnaté listy lotosové máty, která rostla hojně na svazích. Naplnil celý vak, aby si

Ryana mohla vzít s sebou i na cestu, na kterou se vydají zítra ráno. S trochou štěstí by mohli najít malou horskou bystřinu, kde by se mohli zastavit, osvěžit se a doplnit měchy na vodu. Byla jasná, chladná noc, a protože se Stopař vždycky lépe cítil v horách než na pouštních planinách, dovolil Lyrikovi, aby vystoupil do popředí a přidal se k němu s písničkou na rtech.
Na zpáteční cestě do tábora zpíval Lyrik píseň v elfím jazyce, baladu, kterou si Sorak již nepamatoval, ale kterou kdysi slyšel zpívat svou matku. Stopař vykračoval svěžím tempem a vychutnával vánek čechrající jeho vlasy a zpěvný Lyrikův hlas vycházející z jeho úst. Když přišli blíž k táboru, viděli slabou záři ohně, která se odrážela na vyčnívajících skalních stěnách. Stopař se usmál při pomyšlení, jak si Ryana bude pochutnávat na jídle, které jí nasbíral. Když obcházeli druhou stranou skálu, Stopař najednou zaslechl, jak něco směrem k nim zasvištělo vzduchem. Lyrikův hlas zmlkl a do zad se jim zabodl šíp. Zhroutili se k zemi a oba se řítili někam do temnoty.

o o o

Sorak nabyl vědomí a vůbec nevěděl, co se vlastně stalo. Ležel natažený na břiše a přikrytý svým pláštěm. Táborový oheň hořel jasným plamenem a ucítil vůni opékaného masa. Otevřel oči a uviděl u ohně muže, sedícího se zkříženýma nohama na zemi, který si připravoval nějaké maso. Okamžitě se posadil, ale zalapal po dechu, jak mu ramenem projela ostrá bolest.
"Klid, příteli," řekl muž sedící u ohně. "Musíš se hýbat pomalu, nebo zkazíš všechnu moji práci."
Sorak se podíval na své rameno. Tunika byla pryč a rameno měl hrubě, ale dostatečně obvázané. Pod obvazem bylo přes sebe položeno několik listů kanny, které tvořily obklad.
"To ty?" zeptal se Sorak.
"Dal jsem ti obklad a obvázal ránu," odpověděl muž. "Ale to zranění není ode mne."
"A od koho?"
"Ty to nevíš?"
Sorak zavrtěl hlavou. "Ne. Na nic si nevzpomínám." Najednou se však začal rozhlížet kolem. "Ryana! Kde je Ryana?"
"Nikoho jsem tady kromě tebe neviděl, když jsem přijel," řekl cizinec. "Ale byla zde nedlouho předtím skupina mužů. Jestli tady byla tvoje společnice sama, zdá se, že ji vzali s sebou.'
"Potom se musím vydat za nimi," řekl Sorak. Zkusil se postavit na nohy a zachvěl se bolestí, když se pohnul. Zatočila se mu hlava.
"Nemyslím si, že bys byl v tomto stavu své přítelkyni nějak prospěšný," podotkl cizinec. "Postaráme se o tvou přítelkyni o chvilku později." Podával mu kus neuvařeného masa nabodnutého na dýce. "Elfi je jedí syrové, ne?"
Chtě nechtě se Sorakovi začaly sbíhat při pohledu na maso sliny. Věděl, že se společenství už předtím nasytilo, ale netušil, jak dlouho ležel v bezvědomí, a rána ho velmi oslabila. Ať jdou všechny druidské sliby k čertu, pomyslel si, když si bral od cizince maso. Ryana mě potřebuje a musím být silný, abych se uzdravil. "Děkuji," řekl mohutnému cizinci.
"Na elfa jsi malé postavy," řekl cizinec. "Jsi napůl člověk?"
"Zčásti půlčík," řekl Sorak.
Cizinec povytáhl překvapeně obočí. "Opravdu? A jak se ta zvláštní věc přihodila?"
"Nevím," odpověděl Sorak. "Neznám své rodiče."
"Ach," prohodil cizinec a pokyvoval účastně hlavou. "Cesty Athasu mohou být velmi kruté."
Během jídla si Sorak muže pozorně prohlížel. Byl to obrovský, mocně stavěný člověk se svalnatou postavou zápasníka, ale už nebyl nejmladší. Jeho tvář prozrazovala jeho věk, ale jeho tělo mluvilo o opaku. Měl dlouhé šedé vlasy, které mu splývaly až po lopatky, a hustý prokvetlý plnovous. Byl oblečen v kožené tunice bez rukávů, která odkrývala jeho mocné paže, na nohách měl kožené kalhoty a vysoké mokasíny ozdobené nahoře třásněmi a ruce mu zpevňovaly chrániče pobité cvoky. U svého pasu nosil železný meč a několik dýk, a když uvážíme, jak byl na Athasu kov vzácný, svědčilo to o dovednosti jejich majitele. Tyto zbraně mu musel darovat nějaký velmi bohatý a vděčný aristokratický mecenáš a byl nadto tak obratný v boji, že si je podržel a žádný lepší bojovník je neukořistil. Sorak si okamžitě

vzpomněl na svůj meč a sáhl si rukou k boku. Byl pryč.
"Tvůj meč je v bezpečí," pravil cizinec s úsměvem, když si všiml toho poplašeného pohybu. "Je v pochvě, která leží támhle s tvou tunikou."
Sorak se podíval, kam ukazoval cizinec, a skutečně uviděl po svém boku Galdru, jak bezpečně leží na tunice ani ne tři stopy od jeho těla. "Hodně mužů by lákalo pomyšlení vzít si ho pro sebe," řekl.
Cizinec jen pokrčil rameny. "Nelíbí se mi jeho tvar," řekl prostě. "Je to pěkná zbraň, to musím uznat, ale nehodí se pro můj styl boje. No, mohl bych ho asi prodat. Vynesl by mně asi celé jmění, ale potom bych si zase musel dělat starosti, za co je utratit. Mnoho peněz přidělává člověku jen potíže."
"Jak se jmenuješ, cizinče?" zeptal se Sorak.
"Říkají mi Valsavis."
"Jsem tvůj dlužník, Valsavisi. Jmenuji se Sorak."
Valsavis jen něco zabručel.
Sorak cítil, jak se mu vracejí síly, když pojedl syrové maso. Bylo to z'talí maso a chutnalo neobyčejně dobře. "Musím se uzdravit, Valsavisi, abych mohl pronásledovat muže, kteří unesli moji přítelkyni."
"Tak? Jsi tedy zkušený léčitel? Jsi druid?"
"A co na tom, jestli opravdu jsem?"
Valsavis pokrčil rameny. "V minulosti mě několikrát léčili druidové. Nechovám k nim nepřátelství."
Sorak zavřel oči a umožnil tak Ochránkyni, aby vystoupila do popředí. V duchu odříkávala slova uzdravujícího zaříkadla a soustředila svoji energii, aby vytáhla podpůrnou sílu ze země, ale ne tolik, aby poškodila rostliny. Sorak cítil, jak se mu navrací síly a jak se rána začíná hojit.
Za chvíli bylo po všem a Ochránkyně se opět stáhla. Sorak se postavil, sejmul si obvaz a obklad a šel si obléknout tuniku a připásat si meč.
"To bylo nezvykle rychlé," prohodil Valsavis a se zájmem pozoroval Soraka.
"Mám dar léčit," odpověděl na to Sorak, když si připínal meč.
"A zjevně také dar rychle se vzpamatovat z námahy, kterou léčení vyžaduje," dodal Valsavis. "Viděl jsem už dřív druidy, kteří prováděli léčitelská kouzla. Většinou pak byli úplné vyčerpaní a potřebovali celé hodiny odpočinku."
"Na to nemám čas," odpověděl Sorak. "Děkuji ti, Valsavisi, za tvoji laskavost, ale teď musím pomoci své přítelkyni."
"Sám?" zeptal se Valsavis. "Můj kank je přivázaný hned za těmito skalami."
Sorak na něho zůstal hledět. "Ty mi nabízíš pomoc?"
Valsavis pokrčil rameny. "Nemám nic lepšího na práci."
"Nic mi nedlužíš," pravil Sorak. "Naopak, já jsem ti zavázán. Ti muži, kteří unesli moji přítelkyni, byla možná banda marauderů. Asi míří do svého tábora. Budou mít velkou přesilu."
"Pokud do tábora vůbec dojedou," řekl na to Valsavis.
Sorak prozkoumával stopy vedoucí pryč od skal.
"Jejich nejméně šest nebo sedm," řekl.
"Devět," řekl Valsavis.
Sorak k němu se zájmem vzhlédl. "Tedy devět. A my jsme jen dva."
"Beze mě bys byl jen jeden."
"Proč chceš kvůli mně riskovat svůj život?" zeptal se Sorak. "Nemám žádné peníze a nemůžu ti platit."
"Já tě přece o peníze nežádám."
"Proč tedy?" zopakoval zmatený Sorak otázku.
Valsavis zase jen pokrčil rameny. "A proč ne? Mám za sebou dlouhou, nudnou cestu. Už nejsem tak mladý, abych si mohl dovolit příliš dlouho zahálet. Musím přiložit ruku k dílu, nebo všechnu dobrou práci převezmou mladší muži."
"A co když se nám to nepodaří?" zeptal se Sorak.
"Nikdy jsem si nemyslel, že budu žít tak dlouho," odpověděl vlažně Valsavis. "A myšlenka na smrt v posteli se mně nezamlouvá. Postrádá veškerou nádheru a okázalost."
Sorak se usmál. "Nikdy jsem si nemyslel, že by smrt mohla být okázalá."
"Smrt sama o sobě je jen smrtí," vysvětloval Valsavis. "Jde o to, jak člověk sám žije do toho posledního

okamžiku."
"Dobrá, uvidíme tedy, jestli budeme schopni zahnat pár lupičů až do krajního okamžiku jejich života," řekl Sorak.
"Tohle nebyla slova druidského léčitele," řekl Valsavis a zvedl obočí.
"Jak jsi prve řekl, cesty Athasu mohou být kruté," odpověděl Sorak. "I léčitel se musí přizpůsobit." A poklepal na svůj meč.
"Máš pravdu," řekl Valsavis a zvedal se ze země. Hodil na oheň trochu hlíny, aby ho uhasil. "Řekl bych, že mají náskok tak tři čtyři hodiny. A jedou na kankcích."
"Nesmíme ztrácet čas," řekl Sorak.
"Dohoníme je, neboj se," uklidňoval ho Valsavis.
"Jsi velmi sebevědomý," řekl Sorak.
"Vždycky chytím kořist, kterou pronásleduji," prohodil Valsavis.
3
Stopu nebylo těžké sledovat. Devět jezdců na přetížených kankách se nemohlo pohybovat kupředu, aniž by nezanechalo zřetelné otisky. Zdálo se, že nemají vůbec naspěch. A proč taky? pomyslel si Sorak. Myslí si, že jsem mrtvý. Ani se neobtěžovali prohlédnout jeho tělo. Ležel nehybně na zemi, se šípem v zádech, a oni měli plné ruce práce s Ryanou. Polil ho studený pot, když si představil, jak by jí mohli ublížit.
Za obvyklých okolností by se tak lehce nevzdala a marauderové by se nevyhnuli boji, který by byl mnohem těžší, než by čekali. Ale Ryana byla úplně vyčerpaná z dlouhého pochodu přes pláň. A jestli usnula, mohli se jí zmocnit celkem snadno.
Sorak se snažil nemyslet na to, co ji mohlo potkat. Nebyla obyčejnou ženou. Nejenže byla velmi krásná, ale byla také kněžkou villichi. Nicméně její únosci si toho nemuseli všimnout. Ryana nevypadala jako většina villichi. Měla jiné zabarvení vlasů a pleti, a třebaže měla na ženu vysokou postavu, postrádala přehnaně dlouhý krk a končetiny typické pro villichi - ženy. Proporce jejího těla byly spíš shodné s lidskými měřítky. Jestli Ryana bude chytrá - a ona byla - neprozradí se, ale využije čas, aby načerpala zase sil, a počká na svoji příležitost. Ale jestli jí zkřivili byť jen jediný vlásek na hlavě…
Sorak a Valsavis jeli většinou mlčky až na chvíle, kdy si vyměňovali názory na stopy zanechané maraudery. Sorakova úcta k svalnatému ostřílenému válečníkovi rostla každým okamžikem. Žoldnéř byl vynikajícím stopařem. Jeho bystrému zraku nic neuniklo. Ve věku, kdy většina vojáků již odchází na odpočinek a najde si ženu, která se o něho stará na sklonku stáří, Valsavis byl na vrcholu svých sil. Sorak přemýšlel, jaký život ten muž asi vedl, odkud přišel a kam míří. Společenství o něm přemýšlelo také a jejich závěry je hluboce zneklidňovaly.
"Nevěřím tomu muži, Soraku," pravila Ochránkyně. "Měj se na pozoru."
"Copak nemůžeš přečíst jeho myšlenky?" zeptal se Sorak vnitřním hlasem.
Ochránkyně hned neodpověděla. Po chvíli řekla: "Ne, nemohu."
Její odpověď ho překvapila. "Ty nemůžeš prozkoumat jeho mysl?"
"Zkusila jsem to, ale bezúspěšně. Nemohu prorazit jeho ochranou."
"Je chráněn před telepaty?" zeptal se Sorak.
"To nemohu s určitostí říct," odpověděla Ochránkyně, "ale jestli ano, pak je to velmi mocná a důmyslná ochrana. Existují jedinci, kteří se nenechají prozkoumat a své nitro zaštiťují vlastními obrannými schopnostmi. Takoví lidé mají silného ducha, jsou emocionálně nadaní a zřídkakdy odkrývají svou duši. Jsou nedůvěřiví a také jim samotným nemůžeš moc věřit. Svoji podstatu nosí uzavřenou hluboko ve svém nitru. Jsou to často samotáři, kteří nepostrádají ani lásku, ani teplo přátelství. Většinou jim vůbec na ničem nezáleží."
"Tento muž má slitování," namítl Sorak. "Zastavil se na své cestě, aby pomohl zraněnému, neznámému člověku, a jde spolu s námi na pomoc Ryaně, aniž by pomýšlel na odměnu."
"Neuvažuje možná o peněžité odměně," odpověděla Ochránkyně, "ale ještě nevíš, zda tím nemůže něco získat."
"Ty myslíš, že ode mě něco chce?"
"Velmi málo lidí jedná nezištně," řekla Ochránkyně. "Většina z nich neriskuje, aniž by nepomýšlela na svůj

vlastní prospěch. Ten Valsavis se mi nelíbí a ostatní ze společenství vycítili, že vyzařuje auru nebezpečí."
"Zůstanu tedy ve střehu," řekl Sorak. "Ale Ryanina bezpečnost je teď u mne na prvním místě."
"A stejně tak u nás," ujistila ho Ochránkyně. "Všichni víme, co pro tebe znamená. A většina z nás si ji svým způsobem oblíbila. Ale tento muž se objevil až podezřele vhod, jako by si to načasoval. Odkud přišel? Jak to, že cestoval sám v takovém odlehlém kraji?"
"Možná mířil stejně jako my do Solné Vyhlídky," hádal Sorak. "Zdá se mi to logické. A stejně jako my zvolil objížďku, aby se vyhnul marauderům."
"Jestli je to tak, proč je tedy s tebou pronásleduje, když z toho nic nezíská?"
"Možná je pravda, jak to vysvětloval," řekl Sorak. "Třeba vyhledává dobrodružství. Je to bojovník a nepochybně bývalý žoldák. Takoví muži bývají zvláštní."
"Může to být pravda, ale všechny moje instinkty mě varují, že ten muž není takový, jak se na první pohled jeví," odporovala Ochránkyně.
"Jestli si myslí, že mě obelstí," řekl Sorak, "pak zjistí, že já jsem také mnohem víc, než se na první pohled zdá."
"Soraku, nenech se zaslepit svojí sebedůvěrou," varovala ho Ochránkyně. "Pamatuj, třebaže jsme silní, nejsme nezranitelní. Zasáhl nás do zad šíp, který nám lehce mohl přinést smrt, a ani Strážkyně ho neviděla."
"Nezapomněl jsem na to," ujistil ji Sorak. "Od této chvíle si budu víc krýt záda."
"A dbej na to, ať v zádech nemáš Valsavise," řekla.
"Budu na to pamatovat," odpověděl Sorak.
Terén, který přejížděli, byl velmi neschůdný, ale Sorak si byl jistý, že postupují rychleji než marauderové. Jel vzadu na kankovi za Valsavisem a pozoroval cestu před sebou. Všiml si, že starý voják zachytil každou podrobnost stopy. Pozdě odpoledne se přiblížili k průsmyku, kudy vedla cesta horským masivem.
"Nepochybně se brzy utáboří," řekl Valsavis.
"V kaňonu?"
"Možná," odpověděl Valsavis, "ale já bych to na jejich místě nedělal. Vyhlédl bych si výš položené místo, abych se vyhnul překvapivému útoku."
"Ty myslíš, že mají podezření, že je sledujeme?"
"Pochybuji," řekl Valsavis. "Jedou volným tempem. Spíš si mysli, že tam nechali tvoji mrtvolu, a o mně neví vůbec. Pokud nebudeme jednat ukvapeně, budeme ve výhodě, protože je překvapíme."
"Už se na to překvapení strašně těším," řekl hrozivě Sorak.
"Musíme zaútočit rychle," řekl Valsavis. "Nebudou otálet a použijí tvou přítelkyni jako rukojmí. Musíme si zatím promyslet, jak budeme postupovat, aby to vyšlo."
"Nesmí se jim podařit dojet do tábora," řekl Sorak. "Jakmile je napadneme, musíme tvrdě bojovat. Nebude možné, abychom ustoupili."
"A co tvoje společnice?"
"Vím, že ona sama by nesouhlasila, abych kvůli ní váhal," řekl Sorak.
"Co když jí dají na krk nůž, až udeříme? Co potom?" zeptal se Valsavis.
"Potom se ji pokusím zachránit, pokud to bude v mých silách," řekl Sorak. "Ale určitě by si nepřála, abych se vzdal nebo ustoupil. A kromě toho oni zjistí, že zabít ji nebude tak snadná věc."
"Mluvíš o ní jako o neobyčejné ženě," řekl Valsavis.
"Je to kněžka villichi."
"Skutečně?" divil se Valsavis. "Potkal jsem kněžku villichi jen jedenkrát…, už je to moc a moc dávno. A pokud to byla typická představitelka řádu, divím se, že se tvoje přítelkyně nechala zajmout bez boje."
"Byla vyčerpaná po namáhavé cestě," řekl Sorak, "a určitě usnula. Kdyby ji nepřekvapili, tak by to místo bylo poseté mrtvými těly."
Valsavisovi neuniklo elfčíkovo vzrušení. "Ona je pro tebe víc než pouhá společnice na cestě, že?"
"Je to má přítelkyně," odpověděl Sorak tónem, který vylučoval další otázky.
Valsavis se rozhodl, že už na něho nebude v této věci dál naléhat. Už se dozvěděl, co chtěl vědět. Elfčíkovi na kněžce záleží. A to mnohem víc než jen jako na pouhé přítelkyni. To je dobré vědět,

pomyslel si. Může se to náramně hodit.
Pozdě odpoledne dojeli ke kaňonu a podle stop poznali, že marauderové nejsou daleko. Dřív než se spustili dolů ze svahu, prozkoumali pečlivě celý průsmyk z vrcholku kopce. Marauderové poblíž vstupu do kaňonu, kde se zvedalo úpatí směrem k horám, seskočili ze svých zvířat. Sorak si v duchu s hořkostí připomněl, že si s Ryanou prodloužili cestu přes pláň o celý jeden den, jen aby se vyhnuli průsmyku, a teď ujel dvakrát tolik, aby se zase dostal zpátky.
Proklínal sám sebe, že nechal Ryanu samotnou. Nečekal, že by mohli narazit na maraudery tak daleko od jejich tábora, ale měl poznat, že je unavená a že pro ni bylo nemožné udržet se v bdělém stavu. Bylo by tak těžké nechat ji prospat a teprve potom dovolit Stopařovi lovit? Obviňoval sám sebe, a jestli se Ryaně něco stane, neví, co učiní dál.
Před soumrakem konečně maraudery dohnali. Lupiči rozbili tábor u stezky, která se vlnila nižším předhůřím hor, na místě, kde už asi tábořili několikrát předtím. Paseka opravdu vypadala, že se často používá jako tábořiště. Sorak poznal, že se nejedná o přepadový oddíl, ale o loveckou tlupu. Zahlédl několik kanků naložených zvěřinou, kterou skolili. S Valsavisem ucítili kouř táborového ohně mnohem dřív, než maraudery spatřili na vlastní oči. Nájezdníci si nedělali starosti s utajováním své přítomnosti. Bylo to jejich území a byli si jisti svojí přesilou.
Valsavis měl úplnou pravdu. Bylo jich devět. Ani se neobtěžovali rozestavit hlídky. Všichni se kupili kolem ohně, bouřlivě se smáli a chystali si večeři. Koloval měch s vínem a zdálo se, že jsou se sebou nadmíru spokojeni.
A jakpakby ne, pomyslel si Sorak, když spolu s Valsavisem, ukryti mezi větvemi keřů, pozorovali maraudery. Nejenže si marauderové vychutnali úspěšný lov, ale také takřka zakopli o nečekanou a velmi cennou kořist.
Ryana seděla nedaleko, zády opřená o velký balvan. Ruce měla svázané za zády a paže po stranách těsně svíral provaz omotaný kolem jejího hrudníku. Také měla spoutané nohy, a to u kotníků a kolen. Nemohla se skoro vůbec pohnout a její poloha musela být nesmírně nepohodlná. Sorak nemohl rozeznat, jestli je zraněná, nebo ne. Nehýbala se.
"Budeme se muset dostat blíž," řekl tiše.
"Ještě ne," odporoval Valsavis a chytil ho za rameno, aby mu v tom zabránil. "Tvoje kněžka je pro tuto chvíli mimo nebezpečí. Marauderové jí neublíží. Na trhu s otroky jim vynese slušnou sumu peněz a dražitelé nemají rádi poškozené zboží. Nech ty mrchožrouty, ať si nacpou břicha a dosyta se napijí. S plným žaludkem se člověk moc rychle nepohybuje."
Sorak souhlasně přikývl. "To je dobrý postřeh," řekl. "Náš útok bude snadnější, až se uloží ke spánku."
"Zvlášť jestli budou pokračovat v pití jako dosud," dodal Valsavis "Může to být mnohem snazší, než jsme si mysleli. Škoda."
"Škoda?" zeptal se překvapeně Sorak.
Valsavis pokrčil rameny. "Není to žádné umění podříznout hrdla spícím opilcům."
"Mně teď nejde o překonávání nějakých překážek, ale o Ryaninu bezpečnost," řekl na to Sorak.
"Ano, to je vidět," řekl Valsavis. "Ale jedna věc mě zajímá. Kněžky villichi mají psionické schopnosti, které výcvikem přivedou takřka k dokonalosti. Je mi divné, proč jich nepoužila, aby se osvobodila?"
Sorak zavrtěl hlavou. "Nevím. Možná vyčkává stejně jako my a číhá na vhodnou příležitost."
"Nevypadá jako villichi," řekl Valsavis. "Já bych ji osobně za villichi nepovažoval. A marauderové určitě také ne, jinak by byli vůči ní mnohem obezřetnější." Na chvíli se odmlčel a potom, jako by ho náhle napadla úplně prostá otázka, se zeptal: "V čem spočívají její vrozené schopnosti?"
"Ovládá svou myslí hmotu," odpověděl Sorak. "Říká se tomu telekineze. Je to běžná vlastnost, se kterou se villichi rodí."
Valsavis si to zapamatoval do budoucna. "Potom může využít svých schopností a vyprostit se z pout," řekl Valsavis. "To nám pomůže, až přijde okamžik našeho útoku. Jen doufám, že se do toho nepustí neuváženě a dřív než my.
"Je chytrá," řekl Sorak. "Pozná, kdy je nejvhodnější doba."
"Proč putuje s tebou?" zeptal se Valsavis. "Pokud vím, kněžky villichi nestojí o společnost mužů, na rase nezáleží. A také zpravidla nepotřebují jejich ochranu."

"Ryana je moje přítelkyně," pravil Sorak, jako by to vše vysvětlovalo. Najednou si uvědomil, že Valsavis má příliš mnoho otázek a sám o své osobě dobrovolně nic neprozrazuje. "Měli jsme štěstí, že jsi jel zrovna kolem. Jak to, že cestuješ v takové opuštěné oblasti?"
"Byl jsem na cestě do Solné Vyhlídky," odpověděl Valsavis, "stejně jako vy, jak předpokládám."
"Proč si to myslíš?"
Valsavis pokrčil rameny. "Kam jinam byste měli namířeno? Kromě tábora marauderů je to jediná osada široko daleko."
"Většina cestovatelů by se dala průsmykem," namítal Sorak.
"Kde může být osamocený člověk snadno přepaden," dokončil Valsavis. "Ty a já jsme si podobni. Jsme oba schopní stopaři a oba dobře známe život na poušti. Zřejmě jsme uvažovali stejně. Kdybychom překročili hory na východním konci hřebene, dostali bychom se z druhé strany přímo do Solné Vyhlídky a zdaleka se vyhnuli marauderům a kaňonu, kde bychom zcela určitě narazili na silný, dobře vyzbrojený oddíl. Naše cesty řídil rozum a obezřetnost.
"Takže jsi přišel ze Slonovinové pláně?" zeptal se Sorak.
"Samozřejmě," přitakal Valsavis. "Jak jinak se dostaneš k Mekillotským horám? Slonovinová pláň je obklopuje ze všech stran."
"To ano," souhlasil Sorak. "Přijel jsi tedy z Nibenay?"
"Z Gulgu, kde končí kupecká stezka."
"Co tě přivádí do Solné Vyhlídky?"
Valsavis zase jen pokrčil rameny. "Zábava a kratochvíle," odpověděl. "V Gulgu nenajdeš rušný noční život. Oba je příliš strohá vládkyně, než aby povolila takové věci. Slyšel jsem, že v hernách Solné Vyhlídky je dobrá zábava a že ve vesnici mají jedno z nejlepších divadel."
"Nezdá se mi, že bys byl typ člověka, kterého přitahuje divadlo," namítl Sorak.
"No, je pravda, že o vlastní divadlo moc nestojím," připustil Valsavis, "ale kde je divadelní společnost, tam také najdeš herečky a tanečnice."
"Aha," přikyvoval Sorak. "Rozumím."
"A co ty?" vyzvídal Valsavis. "Solná Vyhlídka je podivný cíl cesty pro druida a kněžku villichi. Navíc jsem slyšel, že ochránce tam nemají moc v lásce."
"Nemělo by smysl kázat těm, kteří se už obrátili," řekl Sorak.
"Jste tedy na pouti?"
"Solná Vyhlídka je odlehlé místo," řekl Sorak. "Jestli nemají rádi ochránce, je to nepochybně proto, že se s nimi mnoho nestýkali. Lidé jsou vždycky obezřetní a opatrní, pokud jde o věci, kterým nerozumí."
"Teď si najednou vybavuji, že jsem někde slyšel, že v Solné Vyhlídce už jeden ochránce je," řekl Valsavis. "Starý druid, kterému říkají Tichý. Nebo to možná bylo Mlčící, přesně si nevzpomínám."
"Mlčící?" opakoval Sorak a zachoval si obezřetně neutrální výraz tváře. "Zvláštní jméno."
"Takže jsi o něm nikdy předtím neslyšel?"
Sorak pokrčil rameny. "Druid, který mlčí, dílu ochránců mnoho neprospěje. Jak by mohl kázat o Cestě a učit druhé, jak podle ní mají žít?"
"Myslím, že máš pravdu," odvětil Valsavis. "Nikdy jsem o tom tak neuvažoval."
"A co tvoje sympatie?" zeptal se Sorak. "S kterou stranou souhlasíš?"
"Já se moc nezabývám bojem mezi ochránci a nečistými," řekl Valsavis. "Jsem jen voják. Nějak mi uniká, proč by se to mělo týkat i mě?"
"Týká se tě to víc, než si myslíš," řekl Sorak, "protože boj určuje osud světa, ve kterém žiješ."
"Možná," řekl vlažně Valsavis, "ale osud člověka určuje mnoho dalších skutečností a většinu z nich moc neovlivní, pokud na ně vůbec může mít nějaký vliv. Politický boj mě zajímá jen potud, jestli mě jedna nebo druhá strana zaměstná. Co se týče toho obecnějšího problému, muž jako já nemůže moc ovlivnit výsledek boje, a tak mu nevěnuji pozornost."
"Kdyby každý uvažoval jako ty, tak by náš svět už neměl žádnou naději, " řekl Sorak. "Ze zkušenosti vím, že člověk může dokázat mnoho, pokud se opravdu rozhodne."
"No, v tom případě přenechám záchranu světa snílkům, jako jsi ty," řekl ironicky Valsavis. "Jsem už příliš starý na to, abych měnil zaběhlý způsob svého života. Pomohu ti zachránit tvoji kněžku, Soraku. Můžeš

to chápat jako příspěvek k té vetší bitvě, jestli chceš."
"Odpusť," řekl Sorak. "Nechtěl jsem se tě dotknout. Nemám právo ti nakazovat, jak máš žít svůj život, a nechci, aby sis myslel, že jsem nevděčný. Tolik ti dlužím."
"Nejsi mi nic dlužen," řekl Valsavis. "Každý člověk má pro své jednání nějaký důvod."
"A on ti neřekl svůj," připomněla mu Ochránkyně.
Sorak se rozhodl, že na něho teď naléhat nebude. Nyní šlo především o Ryaninu bezpečnost. Dál už jen mlčeli a pozorovali maraudery, jak se chystají na noc. Dávali si ale načas. Když se setmělo, stále ještě vysedávali kolem ohně, vtipkovali a pili. Někdo vytáhl kostky a chvíli se bavili hrou. Propukla hádka a dva z marauderů se pustili do sebe, zatímco ostatní se dívali a pobízeli je výkřiky. Nezáleželo na tom, kdo vyhraje, sám zápas byl pro ně příjemnou zábavou. Sorak měl pocit, že nastal vhodný čas k útoku, ale Valsavis, jako by to tušil, ho chytil za paži dřív, než to Sorak mohl navrhnout, a pravil: "Ne, ještě ne. Počkej. Za chvíli."
Sorakovi začala docházet trpělivost. Nevěděl, jak dlouho bude ještě schopný čekat. Konečně několik marauderů ulehlo na své pokrývky. Ostatní zůstali vzhůru a ještě chvíli klábosili a popíjeli, ale brzy se i oni uložili ke spánku, kromě dvou, kteří převzali hlídku. Zatímco ostatní spali, ti dva zůstali sedět u ohně, hráli v kostky a tiše mezi sebou rozmlouvali. Za chvíli se jejich hra stala živější.
"Podezřívám je, že zrovna zvýšili sázku o něco mnohem zajímavějšího, než jsou pouhé peníze," řekl Valsavis.
Sorak hned nevěděl, co má na mysli, ale pak si všiml, jak marauderové vrhají na Ryanu žádostivé pohledy. S vybičovanými nervy sáhl po jílci svého meče.
"Jen klid, příteli, pomalu," uklidňoval ho Valsavis.
"Snad nechceš, abychom tady jen tak nečinně seděli a dívali se, jak ti dva mizerové…"
"Nemluv tak nahlas," upozornil ho Valsavis. "V nočním větru se nese hlas daleko. Jejich touha po kněžce nám jen nahrává. Určitě nemají potuchy, že je villichi. Uvažuj, pokud si s ní budou chtít užít, musí jí nejdřív rozvázat pouta. A byl bych velmi překvapený, kdyby kněžka, která svou vůlí ovládá věci, už na ty pouta také nepomýšlela. Uvědom si, že ona neví, že jsme tady. A ti marauderové jsou vzhůru pouze dva. Jestli plánuje útěk, tak teď nastala ta nejvhodnější chvíle. Vsadím se, že až se k ní přiblíží, začne jednat."
O chvíli později jeden z marauderů hodil kostky a s nechutí a klením se odvrátil. Ten druhý vypadal navýsost spokojený. Poklepal svému kamarádovi na rameno a Sorakův vynikající sluch zachytil slova.
"Nic si z toho nedělej, Tarle. Vezmeš si ji, až já skončím. Můžeš mě ji přidržet a potom ji zase já podržím tobě. Ale nesmíme dopustit, aby křičela, jinak vzbudíme ostatní."
Zvedli se a vykročili směrem k Ryaně.
"Teď," řekl tiše Valsavis.
Začali se blížit k táboru.
Bandité přišli k Ryaně a chvíli u ní zůstali stát a pozorovali ji. Zdálo se jim, že klidně spí. Jeden z nich se nad ní naklonil a začal jí rozvazovat pouta na nohou. Pohled druhého nervózně klouzal z Ryany na spící kumpány a zpět. Sorak a Valsavis se pomalu, bez sebemenšího hluku, blížili.
První z marauderů Ryanu už zbavil pout na nohách a začal odvinovat provaz, který mela kolem hrudníku. Druhý se sehnul, aby ji chytil za ramena. Chtěl ji odtáhnout od skály, o kterou se opírala, a položit na zem. Ale jakmile se jí dotkl, Ryana zaútočila. Nůž, který měl muž u pasu, najednou vyletěl z pochvy a zabořil se až po jílec do jeho hrdla, přesně do hrtanu.
Bandita sebou zmítal a škubal, a když mu z úst vytryskla krev, vydával ze sebe hrozné skřehotavé zvuky, jak se dusil. Chytil se rukama za rukojeť nože; udělal pár vrávoravých kroků a zhroutil se k zemi. Jeho kumpán zvedl hlavu a vůbec nechápal, co se děje. Chvíli byl úplně zmaten. Viděl svého kamaráda, jak se potácí s nožem v krku, a myslel, že ho po něm někdo hodil. Zděšeně se rozhlížel kolem sebe a zahlédl, jak na mýtinu vstupují Sorak s Valsavisem. Zrovna se chystal vykřiknout, aby varoval ostatní, ale najednou mu krk sevřely Ryaniny nohy a jeho obsidiánový nůž vyskočil z pochvy.
Chňapl rychle po něm a následoval zápas, jak bojoval se silou Ryaniny mysli a snažil se udržet nůž při sobě. Ryana byla oslabená utrpením, kterým prošla, a nemohla současně škrtit nohama a bojovat o nůž. Stisk jejích nohou povolil a marauderovi se podařilo vykřiknout.
Ostatní to probudilo. Ti, co toho vypili trochu víc, se probírali jen pomalu, ale pár jich okamžitě vyskočilo

a první věc, kterou spatřili, bylo, jak se na ně řítí Sorak s Valsavisem. Okamžitě se dali do křiku, ztropili ještě větší poplach a hrnuli se ke zbraním.
Valsavis vytáhl své dvě dýky, každou jednou rukou, a s oslepující rychlostí je po nich mrštil. Každá zasáhla svůj cíl a dva marauderové se skáceli s probodeným srdcem k zemi. Jiný muž se vrhl s obsidiánovým mečem na Soraka, ale když se zuřivě rozmáchl, Sorak ránu odrazil Galdrou a marauderova zbraň se rozsypala na kousky. Než mohl užaslý bandita zareagovat, Sorak ho proklál mečem. Teď už byli na nohou všichni marauderové a sháněli se po svých zbraních.
Ryana po chvilce pustila maraudera, s kterým zápasila, a muž upadl na zem. V tom okamžiku ovládla svou vůlí obsidiánový nůž a probodla mu hruď. Bandita zařval a zkroutil se ve smrtelné křeči. Ryana se okamžitě začala zbavovat pout, která už předtím, když marauderové hráli kostky, uvolnila silou své vůle.
Dva z marauderů šli po Valsavisovi, zatímco druzí dva se blížili k Sorakovi. Valsavis se zbavil svých dvou protivníků s neuvěřitelnou rychlostí. Kruhovým krycím úderem odzbrojil jednoho muže a zároveň se touto piruetou dostal z dosahu druhého útočníka a svižnou ranou svého meče sťal lumpovi hlavu.
Marauder, kterého předtím odzbrojil, se obrátil, že poběží pro svou zbraň, ale Valsavis ho popadl za pačesy, strhl ho dozadu a vrazil mu meč do zad, až hrot vylezl jeho hrudníkem. Když vytáhl své ostří z těla mrtvého muže, ohlédl se po Sorakovi, jak si vede.
Jeden marauder se právě kácel k zemi a z jeho meče, který narazil na Galdru, toho moc nezbylo. Další, který viděl, co potkalo první dva, bojácně ustupoval dozadu a sahal po své dýce. Vytáhl ji z pochvy a hodil po Sorakovi. Sorak se podvědomě stáhl do svého nitra a vystoupila Ochránkyně. Nůž se najednou zastavil ve vzduchu a zůstal nehybně viset asi jednu stopu od jeho prsou.
Marauder zalapal celý užaslý po dechu, ale když se čepel obrátila a jako podrážděný sršeň vystřelila směrem k němu, jeho údiv se proměnil ve smrtelnou hrůzu. S výkřikem uskočil stranou a bylo to jen o chlup. Nůž proletěl kolem, muž se postavil zase na nohy, ale jen aby uviděl, jak čepel opisuje ve vzduchu velký oblouk a znovu se řítí na něho. Zachvátila ho panika a s jekotem se dal na útěk. Dýka se však zabodla do jeho zad dřív, než uběhl tři kroky, a bandita se svalil jak široký tak dlouhý do prachu země.
Valsavis všechno pozoroval s velkým zájmem. Potom si došel pro svoje dýky a otíral je o těla zabitých marauderů, zatímco Sorak se rozběhl k Ryaně a pomáhal jí vstát. Byla slabá, protože pevná pouta jí přerušila krevní oběh, ale zůstala stát, třebaže nejistě, na svých nohách a hleděla radostně a s úlevou v srdci na Soraka.
"Soraku!" zvolala. "Myslela jsem, že jsi mrtvý!"
"Byl jsem pouze zraněn," odpověděl. "Odpusť mi. Nikdy jsem tě neměl nechávat samotnou."
"Byla to moje chyba," řekla. "Varoval jsi mě, abych neusnula…" Podívala se na Valsavise, který stál opodál, zastrkoval si za pas dýky a přitom je pozoroval. "Kdo je ten muž?"
Sorak se k němu otočil a pravil: "Přítel."
"Možná," varovala ho vnitřním hlasem Ochránkyně. "A možná taky ne."
"Jmenuje se Valsavis," řekl hlasitě Sorak. "Našel mě, ošetřil rány a já jsem mu za to velmi zavázán."
"Pak jsem mu i já nesmírně vděčná," řekla Ryana. "Děkuji ti, Valsavisi. Jak bychom ti to mohli oplatit?"
Valsavis pokrčil rameny. "To nestojí za řeč," řekl. "Bylo to jen zábavné zpestření mé jinak nezáživné cesty."
Ryana svraštila čelo. "Zábava?" opakovala nechápavým hlasem.
"Každý hledá zábavu, kde může," odpověděl Valsavis. "A taky něco na doplnění zásob. Zdá se, že nám marauderové po sobě zanechali nejenom čerstvou zvěřinu a teplo ohně, ale také zástup kanků pořádně naložených zásobami. Nejenže nám to ulehčí zbytek cesty, ale v Solné Vyhlídce určitě najdeme nadšené kupce. Celkem vzato, bylo to docela výnosné dobrodružství."
"No, člověk se na to může dívat i tímto způsobem," řekla Ryana a divně si ho prohlížela.
Valsavis pokrčil rameny. "Jak jinak by se na to měl žoldnéř dívat?'
"Nevím," řekla Ryana. "Ale ty jsi i na žoldnéře bojoval až moc dobře."
"Mám nějaké zkušenosti."
"O tom nepochybuji," řekla Ryana. "Míříš tedy do Solné Vyhlídky?"
"Kam jinam bych asi v této opuštěné divočině došel?" zeptal se Valsavis.
"Protože máme stejný cíl cesty, myslím, že bychom měli cestovat společně," navrhoval Sorak. "A až

dorazíme do Solné Vyhlídky, můžeš tam prodat věci těch marauderů a nechat si veškerý zisk. Takto bychom ti mohli alespoň částečně zaplatit za tvé služby."
"Vážím si tvé nabídky," řekl Valsavis, "ale měli byste si alespoň dva kanky nechat, protože vám usnadní cestu, až se rozhodnete odjet z vesnice. A Solná Vyhlídka není místo, kde by se člověk obešel bez peněz. Dovol mi, abych navrhl nějaké vhodnější dělení. S vaším svolením bych se postaral o prodej zboží marauderů, až dojedeme do vesnice. Mám s takovými věcmi trochu zkušenosti a dovedu sjednat nejvýhodnější cenu. No a potom si můžeme zisk rozdělit mezi nás tři rovným dílem."
"To není třeba," namítl Sorak. "Proč ne polovinu tobě a polovinu pro nás? Bude nám to bohatě stačit na krytí našich výdajů."
"Dobrá, jsme dohodnuti," řekl Valsavis.
Ryana zavrtěla hlavou. "Zabít tyto muže bylo nutné," řekla, "a určitě si to zasloužili, ale stále se mi zdá špatné těžit z jejich smrti."
"Vážím si tvého soucitu, ale bylo by dobré nechat tady všechno jen tak ležet?" zeptal se Valsavis. "Bylo by to plýtvání a velmi nepraktická věc."
"To s tebou musím naprosto souhlasit," přidal se Sorak. "Nebude to vůbec poprvé, kdy získám něco díky smrti lidí tohoto druhu. Svět zase získá tím, že jsme ho jich zbavili."
"To je názor úplně se lišící od smýšlení ochránce," řekl s úsměvem Valsavis. "Jsem s tebou naprosto zajedno. A teď, když jsme tuto věc vyřešili, měli bychom odtáhnout těla dostatečně daleko, aby nás neobtěžoval hmyz a mrchožrouti. No, a já mám potom v úmyslu ochutnat trochu toho vína, které nám tyto zesnulé duše laskavě zanechaly. Dostal jsem strašlivou žízeň."
Pozdě večer, když odstranili všechna mrtvá těla marauderů a hodili je do nedaleké rokle, seděla Ryana se Sorakem u ohně a Valsavis vyspával vedle na své houni, ale předtím nezapomněl vyprázdnit celý měch vína. Mezi svými zásobami měli marauderové i nějaké jídlo, chléb a také směsici usušeného ovoce, ořechů a semínek, na kterých si Ryana mohla pochutnat, aniž by porušila své druidské přísahy. Vrátili se jí alespoň částečně síly, i když utrpení, kterým prošla na dlouhé cestě a během zajetí, ji vyčerpalo mnohem víc.
"Co si o něm myslíš?" zeptala se tiše Soraka, aby slyšel její slova pouze on. Zdálo se, že Valsavis spí, ale nechtěla, aby něco zaslechl v případě, že by byl ještě vzhůru.
"Nejsem si ještě zcela jist," řekl Sorak. "Je to nanejvýš divný člověk, ale zase mně a tobě přispěchal na pomoc."
"Ochránkyně ti o něm nic neřekla?" zeptala se překvapeně Ryana.
"Nevěří mu," odpověděl Sorak. "Nemůže prozkoumat jeho mysl, a tak mě před ním varovala."
Ryana svraštila čelo. "Ochránkyně o něm nemůže nic zjistit?"
Sorak zavrtěl hlavou. "Ne, nic."
"Je chráněn?"
"To Ochránkyně neví," odpověděl. "Říkala, že jestli je chráněn kouzlem, tak je to ochrana jak silná, tak velmi jemná a nedá se vůbec odhalit. Ale také se zmínila o tom, že existují jedinci, kteří jsou imunní k psionickým sondám."
"Ano, to je pravda," připustila Ryana. "Ale takoví lidé jsou často velmi nebezpeční." Pohlédla na Valsavise, který se rozvaloval vedle na zemi. "A tento to už předvedl."
"Bojoval s námi, ne proti nám," připomněl jí Sorak.
"Ano, to je pravda," připustila, "ale objevil se, nevíme odkud, a přišel až podezřele vhod. Kde se tady vzal?"
"Myslím, že říkal, že přijel z Gulgu."
"Říkal, ale víš to jistě? Třeba nás sledoval už z Nibenay."
"No, myslím, že by to bylo možné," připustil Sorak. "Je to nejskvělejší stopař, jakého jsem kdy potkal. Je snadné si představit, že šel po naší stopě. Ale pokud by nás Stínový král chtěl pronásledovat, proč by posílal jednoho muže místo dobře vyzbrojeného oddílu?"
"Možná proto, že nemá v úmyslu se s námi hned vypořádat," řekla Ryana. "Může chtít, abychom ho dovedli k Mudrci. A je nějaký lepší způsob pro špeha jak sledovat naši stopu, než využít vhodné příležitosti a přidat se na cestě k nám?"

Sorak zamyšleně sešpulil ústa. "Všechno to jsou jen pouhé dohady," řekl.
"Možná," odpověděla Ryana. "Ale on je až moc zručný a zkušený bojovník. Navzdory svému stáří je nejlepší, jakého jsem kdy viděla. A vynikající stopař, jak jsi říkal. A také u sebe nosí železné zbraně. To znamená, že není obyčejný člověk, který se nechává najmout. A všiml sis prstenu, který nosí na levé ruce? Vypadá, že je ze zlata."
Sorak přikývl. "Ano, viděl jsem ho," řekl. "Ale je také možné, že je ve službách nějakého bohatého šlechtice, který mu ty zbraně a prsten daroval."
"Ochránkyně tě před ním varovala," podotkla Ryana, "a všechno kolem něho je záhadné. Přes to všechno se mi zdá, že mu chceš věřit. Proč?"
"Nechci člověka považovat za špatného jen proto, že je zvláštní," odpověděl Sorak.
"Stejně jalo ty," pravila Ryana a náhle pochopila. "Soraku, nemůžeme si dovolit být příliš důvěřiví. Máme mocné nepřátele. Nepřátele, kteří se nezastaví před ničím, jen aby našli a zničili Mudrce."
"Valsavis nám bude dělat společnost jen do Solné Vyhlídky," řekl Sorak. "Není to odtud daleko. Jestli je to, co mi tvrdil, pravda, naše cesty se rozejdou, jakmile opustíme Solnou Vyhlídku a vyrazíme do Bodachu."
"Ale co když zjistí, kam máme namířeno, a rozhodne se, že pojede s námi. Co potom?"
"Potom budeme mít dostatečné důvody pro to, abychom ho podezřívali."
"Podezřívali?"
Sorak pokrčil rameny. "Nemusí to nutně dokazovat, že je špeh Stínového krále. Je to dobrodruh, který, jak se zdá, považuje každé nebezpečí za příjemnou zábavu. Jestli se dozví, že chceme jet do Bodachu, může ho to zlákat a přidá se k nám, aby hledal bájný poklad. A já si nejsem jist, jestli by bylo správné ho odmítnout, pokud nám učiní takovou nabídku. Tak schopný bojovník jako on nám může být v městě nemrtvých vítaným pomocníkem."
"V Bodachu budeme mít dost starostí i bez něho," řekla Ryana.
"Jestli doufá, že ho dovedeme k Mudrci, tak mu můžeme podle mě přinejmenším důvěřovat v tom, že nám pomůže přežít, a to co nejdéle, abychom Mudrce vůbec nalezli," řekl Sorak.
Ryana přikývla. "To je dobrá myšlenka," řekla. "Ale co se stane, až odjedeme z Bodachu?"
Sorak se usmíval. "Najít Stříbřitý náprsní krunýř a dostat se z Bodachu živí, to je prozatím dost náročný úkol," řekl. "Potom bude dost času rozhodnout se, co s Valsavisem. A teď se raději trošku prospi. Musíš být zase silná. Já budu bdít."
Zase se podívala na Valsavise a zakroutila hlavou. "Jestli je to špión Stínového krále, tak v naší přítomnosti dříme velmi spokojeně."
"A čeho by se měl obávat?" zeptal se kysele Sorak. "Ví, že jsme ochránci a že ho z pouhého podezření ve spánku nezabijeme."
Ryana se ušklíbla. "Nějak se mi nechce věřit, že by právě on váhal učinit takovou věc, kdyby se naše úlohy prohodily. Nebo jsi jiného názoru?"
"Ne," přikyvoval souhlasně Sorak, "nemyslím, že by měl nějaké zábrany."
"S tímto pocitem se mi zrovna lehko usínat nebude," řekla.
"Nespustím ho z očí," uklidňoval ji Sorak. "A uvidíme, co udělá, až dojedeme do Solné Vyhlídky."
"Nezlobila bych se, kdyby se rozhodl tam zůstat, navzdory nebezpečí, kterému budeme čelit v Bodachu," řekla Ryana.
"Pokud ho skutečně poslal Stínový král," řekl Sorak, "tak bych ho raději měl s sebou, kde bych ho mohl sledovat, než aby slídil po naší stopě a já ho neměl na očích. Jestli slouží Stínovému králi, tak nás sledoval celou cestu z Nibenay přes Velkou slonovinovou pláň. Nepodaří se nám setřást ho z naší stopy."
"Což značí, že ho budeme muset zabít," řekla Ryana.
Sorak se na chvíli zadíval na Valsavise, jak leží zády k nim natažený na své dece. "Obávám se, že v této záležitosti nebudeme mít na vybranou," řekl posléze. "A podle toho, čeho jsem byl svědkem, to nebude zdaleka snadná věc."
"Přízraku se nemůže vyrovnat," řekla Ryana.
"Nejsem si tak zcela jist," řekl na to Sorak. "Ale i kdyby se naše podezření potvrdilo, nemůžeme jen tak zabít člověka, který zatím neudělal nic, co by opravdu dokazovalo jeho vinu. To by byla chladnokrevná

vražda."
Ryana přikývla. "Ano, já vím. Tak co budeme dělat?"
Sorak zavrtěl hlavou. "Nevím," řekl. "Alespoň prozatím ne. Ale budu o tom usilovně přemýšlet."
"Myslíš, že tuší, že ho podezříváme?"
"Je to možné," připustil Sorak. "Ale může být koneckonců i putující žoldnéř, který na své cestě vyhledává dobrodružství, jak on sám tvrdí. Na druhé straně zase ví o Mlčícím. To mi sám řekl. Buď je to nevinný člověk, nebo si libuje ve hře, kterou s námi hraje stejně jako horská kočka, která si pohrává se svou kořistí předtím, než ji usmrtí. Otázkou zůstává, jak dlouho si s námi bude zahrávat, než zaútočí?"
Ryana se natáhla na svoji přikrývku. "Není zrovna příjemné hloubat o takové otázce, když se snažím usnout," řekla unavené.
"Dobrou noc, sestřičko," řekl Sorak. "Dobře se vyspi."
"Dobrou noc, má lásko," zašeptala.
Brzy pravidelně oddychovala. Sorak zůstal vzhůru ještě dlouho, upřeně hleděl do ohně a přemýšlel o jejich novém společníkovi Nakonec se ponořil do svého nitra a usnul, zatímco do popředí vystoupila Strážkyně a sledovala všechno jeho očima.
Celou noc seděla tiše u ohně a pozorně vnímala vše kolem sebe, i ty nejnepatrnější zvuky a nejjemnější vůni nočního vánku. A ani na okamžik nespustila Valsavise z očí.
4
Vesnice Solná Vyhlídka ležela na odlehlém a opuštěném místě na úpatí jižních svahů Mekillotských hor. Daleko na severu, za Velkou slonovinovou plání, končila ve městě Nibenay obchodní stezka vedoucí ze severních oblastí. Na západě, za horami a za Velkou slonovinovou plání, lemovala nejzápadnější hranici solné pustiny altarucká kupecká stezka, která se potom stáčela na severovýchod a končila ve městě Gulgu. Směrem na východ a na jih, táhnoucí se na míle daleko, nebylo nic než neobydlená pustina. Cestou dál k jihu jste se mohli přes solnou pláň dostat k velkým vnitrozemským siltovým pánvím, které byly místy přerušované pustými písčitými ostrůvky. Na nejjižnějším cípu těchto pánví plných siltu vyrůstal z úzkého proužku pevniny, který odděloval bahnité pánve od Moře Siltu, poloostrov, naprosto odloučený od civilizace, na kterém se rozkládaly zříceniny Bodachu, města oživlých mrtvol.
Solná Vyhlídka nebyla místem pravidelných zastávek poutníků, protože tato vesnice ležela mimo veškeré trasy. Solná Vyhlídka neměla žádný strategický význam, a tak se jí nikdy nedotkly athaské války. Solná Vyhlídka neměla ani žádné zvláštní nerostné bohatství, takže tam nezuřily boje jako v Gulgu a Nibenay o agafarské lesy Hraničních hor. Stručně řečeno, v Solné Vyhlídce nebylo nic, co by se dalo člověku doporučit, až na jednu věc, pro kterou lidé i pololidé opouštěli svoje vyšlapané cestičky - divoké, bezstarostné a nespoutané ovzduší nikdy nekončící zábavy a laciných senzací.
Vesnici založili uprchlí otroci a byla to původně jen malá špinavá osada sestávající ze zchátralých chýší a vepřovicových staveb, ale od té doby prošla dlouhým vývojem. Nebyla to velká vesnice, ale její jediná hlavní ulice byla přeplněná divadly, hernami, hotely a místy, kde se dalo najíst, krčmami, nevěstinci a kolbištěmi a nikdy se nezavíralo. Za ta léta vyrostly kolem hlavní ulice další budovy, většinou domy vesničanů, ale také malé obchůdky, ve kterých se prodávalo vše, na co si jen člověk vzpomněl, od zbraní až po kouzelné talismany. Mohli jste si tam koupit lahvičku smrtelného jedu nebo nápoj lásky nebo něco tak nevinného a zdobného jako hrnec z pálené hlíny nebo sošku. Za peníze jste mohli v Solné Vyhlídce dostat téměř všechno.
Nejpoužívanější cesta, kterou se jezdilo do Solné Vyhlídky, byla cesta z Gulgu. Přes Velkou slonovinovou pláň nevedla stálá obchodní stezka, ale pravidelně tudy jezdily menší skupinky cestujících nebo karavany organizované různými podnikavci, kteří za poplatek převáděli lidi přes pláň a dál průsmykem Mekillotských hor do Solné Vyhlídky. Tyto malé neformální karavany maraudery příliš nelákaly, protože nepřevážely žádný větší náklad, ale aby nedocházelo k přepadání kvůli penězům cestujících, musel se banditům zaplatit určitý poplatek a ten se odrazil v ceně účtované zákazníkům.
Do Solné Vyhlídky se mohl člověk dostat i ze Severního Ledopolu, trpasličí vesnice na jihozápadě, která ležela na severním břehu ústí Rozeklaného Jazyka. Menší karavany pravidelně putovaly do Solné Vyhlídky právě z této vesnice a mířily severovýchodním směrem, podél jižní hranice Velké slonovinové pláně, která se tady dotýkala písečné pouště ležící jižně od bahnité pánve. Trasa malých karavan se

potom točila kolem bahnitých pánví a vedla na míle daleko od marauderského tábora a pokračovala dál souběžně s hřebenem Mekillotských hor. Nakonec zahnula přímo na sever a pokračovala přes nevelké území Slonovinové pláně.
Chytrý cestovatel si dopředu zaplatil celý okruh tam a zpět, protože nebylo vzácností, že lidé dorazili do Solné Vyhlídky s plnými měšci a vraceli se s prázdnou. Ti, kteří si zaplatili zpáteční cestu předem, se alespoň mohli vrátit. Ti, co neměli tuto možnost, byli nuceni vybrat si ze dvou nezáviděníhodných možností. Buď si mohli cestu zpět odpracovat jako dočasní otroci vůdců karavan, kteří plně využívali situace a ždímali dlužné peníze z práce těchto nešťastníků, nebo když vůdci karavan nepotřebovali sluhy - a neměli nikdy nouzi o zájemce - byli nuceni zůstat v Solné Vyhlídce a najít si nějakou práci. Většina dobrých míst byla obsazena místními obyvateli nebo těmi, ze kterých se postupně stali stálí osadníci, protože kdysi nemohli odjet, ale podařilo se jim, pomalu a bolestivě, zlepšit svůj životní úděl. Co zbývalo, byly špinavé domácí práce nebo příliš nebezpečná zaměstnání jako zápasení v aréně a místa vyhazovačů v krčmách. A taková místa se vyznačovala velmi vysokou úmrtností, zvlášť v tak nespoutané vesnici, jakou byla Solná Vyhlídka.
Tímto způsobem se obyvatelstvo Solné Vyhlídky během let pomalu rozrůstalo. Někteří zde hledali nějakou změnu a sami se změnili. Jiní byli otroci, kteří uprchli před porobou a našli vřelé přivítání v městečku, které bylo připravené je přijmout. Byli zde i zločinci, kteří sem uprchli před zákonem, třebaže hledat útočiště právě v Solné Vyhlídce bylo jako dvojsečný meč; bylo to jedno z prvních míst, které by najatí pronásledovatelé prohledávali. Potkali jste zde i baviče různého ražení, kteří byli už unavení z neustálého soutěžení o diváky ve městech nebo v Solné Vyhlídce hledali svobodu projevu, protože tady nemohli urazit žádného čaroděje - krále ani templáře.
Často bylo v Solné Vyhlídce víc lidí, než mohly hotely a hostince ubytovat, a tak na okraji vesnice vyrostly přechodně stanové tábory. Skýtaly levné, i když ne pohodlné a zrovna nejčistší ubytování, a bývaly většinou plné. Vždycky bylo možné do stanu propašovat jednoho nebo dva lidi navíc. Na pořádek v táboře dohlížela zpravidla stráž, najmutá majitelem. Často se strážci našli mezi těmi, kterým v měšcích už nezbylo zhola nic a kteří se nemohli nijak dostat domů. Také toto zaměstnání stálo často mnoho životů.
Solná Vyhlídka byla městečkem, které všechny vítalo s otevřenou náručí, ale nepromíjelo těm, kteří nemohli zaplatit. Xaynon vydal prohlášení, že město nebude trpět žádné žebráky, protože ti pro vesnici byli úplnou pohromou. Když jejich počet vzrostl tak, že téměř ucpali ulice, Xaynon ustanovil Zákon o tuláctví, jeden z mála zákonů, které byly v Solné Vyhlídce úředně vyhlášené. Když byl v ulicích města chycen nějaký žebrák, mohl si zvolit. Buď přijal zdarma měch s vodou a vydal se do pouště, nebo si našel práci - jakoukoli práci - a to během dvaceti čtyř hodin. Když toto nesplnil, musel vykonávat nucené práce, což mohl být jakýkoli úkol, který vesnická rada shledala potřebným. Mohly to být úklidové práce, které udržovaly ulice čisté a vzhledné, nebo práce stavební na stavbách nových budov nebo při údržbě starších domů. Výsledkem bylo, že Solná Vyhlídka byla pořád čistá a odpad byl z ulic pravidelně odvážen. Budovy, třebaže ne velké a okázalé, byly udržovány a pravidelně se omítaly a natíraly. Cihelny neměly nikdy nouzi o dělníky, a tak byly ulice úhledně vydlážděné tmavě červenými na slunci pálenými cihlami. Kolem hlavní ulice se dokonce zelenaly zahrady, pečlivě udržované a zavlažované dělníky, kteří přepravovali kádě s vodou od pramenů na severním svahu města.
Žebrák zůstal takto vhodně zaměstnán správou vesnice, dokud se mu nepodařilo sehnat jinou práci. Dostal stan, kde mohl spát, a dvakrát denně dobré jídlo. A navíc mu byl velkodušně, na konci každého pracovního dne, dán čas na to, aby si nové zaměstnání hledal. Když měl to štěstí a něco si našel a našetřil dost peněz, aby si mohl zaplatit cestu zpátky domů, obyčejně odjel a nikdy se nevrátil. A to místním radním náramně vyhovovalo. Vítali všechny návštěvníky, ale obešli se bez těch, kteří byli finančně na dně a představovali pro obec jen nadbytečnou zátěž.
Takto se vesnice každým rokem pomalu rozrůstala. Stále byla známa pod pojmem vesnice, ale bylo to spíš malé město. Xaynon doufal, že se jednou ze Solné Vyhlídky město skutečně stane - město, které možná pojmenují po něm, což by bylo jistě vhodné, když se vezme v úvahu jeho prozřetelné vedení. Toužil dál ovlivňovat jeho vývoj a zanechat ho jako svůj odkaz. A městečko skutečně bylo odkazem bývalého otroka, který se stal gladiátorem a zápasil v aréně, vybojoval si svobodu a řídil rozvoj malé

špinavé díry, která se rozrostla v překrásnou, bezchybně organizovanou oázu zábavy v poušti.
Sorak, Ryana a Valsavis prošli branou Solné Vyhlídky a vkročili na hlavní třídu, která vedla po celé délce města. Za branou se jim otevřel ještě krásnější pohled. Město bylo dokonce ještě hezčí, než když se na něho dívali ze svahů hor.
Před jejich zraky se táhla široká ulice, vydlážděná čistými červenými cihlami a lemovaná nedávno omítnutými dvou až tříposchoďovými budovami z vepřovicových cihel. Všechny domy měly plochou střechu a průčelí se zastřešenou kolonádou, kterou podpíraly sloupy a jejíž střecha byla zhotovená z oblých překrývajících se červených keramických tašek. Klenuté domovní vstupy byly po obvodu zdobené glazovanými kachlemi nejrůznějších vzorů a barev a stejně tak okna. Většina staveb na hlavní ulici měla kryté balkóny, kde lidé sedávali chráněni před žhavým sluncem. Podél ulice a v jejím středu stály čtverhranné cihlové nádoby na zeleň, kde rostly rozložité agafarské a pagafové stromy a mezi nimi nejrůznější pouštní tučnolisté rostliny, divoké květiny a kaktusy. A kolem těchto ozdobných nádob si prodavači otevřeli stánky s barevnými plátěnými střechami. Tady si člověk mohl koupit něco k jídlu, nějaké pití, oblečení, šperky a jiné zboží.
Hlavní třída byla přecpaná chodci. Nebyla velmi dlouhá a dala se přejít z jednoho konce na druhý přibližně za třicet minut, ale po stranách se větvily další ulice a uličky, kolem kterých se tísnily další městské domy. Solná Vyhlídka se rozrůstala radiálně a boční ulice se od středu městečka rozbíhaly jako paprsky kola.
"To je ale krása," zvolala Ryana a rozhlížela se kolem. "Představovala jsem si, že to bude malá vesnice jako všechny ostatní, ale tohle vypadá jako nějaké šlechtické panství!"
"Lidé přichází do Solné Vyhlídky a utrácí tady své peníze," řekl Valsavis. "Xaynon je dovede správně využít. Většina návštěvníků, kteří přijdou do Solné Vyhlídky poprvé, má stejný dojem jako ty. Ale první dojem může být zavádějící."
"Jak to?" zeptal se Sorak.
"Jak řekla kněžka, ve dne připomíná vesnice udržované a pohostinné sídlo nějakého bohatého aristokrata, ale když se snese noc, její vzhled se prudce změní, jak se sami brzy přesvědčíte na vlastní oči. Radím vám, abyste si hlídali svoje měšce a drželi ruku blízko jílce meče."
"To je dobré dělat všude," řekl Sorak.
"Tak tady to tedy platí dvojnásob," odpověděl Valsavis. "A měj se na pozoru, jsou zde různá pokušení. Najdeš tady všechno, co si lze jen představit. Solná Vyhlídka tě přivítá s otevřenou náručí, pokud budeš mít dost peněz na útratu, ale až všechno utratíš nebo ztratíš, nebude se ti už toto místo zdát tak přívětivé."
"Stejně žádné peníze nemáme," řekl Sorak.
"Za chvíli se to změní," řekl Valsavis. "U nejbližších stájí prodáme tyhle kanky, a protože to jsou vojáci, vynesou nám určitě pěknou sumu. Potom se zbavíme zbraní, kterými nás naši maraudeřští přátelé tak prozřetelně zásobili, a stejně tak jejich zásob a zvěřiny, kterou vezli do tábora. Věřím, že se naše měšce dostatečně naplní, abychom tady mohli pohodlně strávit několik příštích dnů, pokud ovšem nebudete peníze prostopášně rozhazovat."
"Říkal jsi, že jsou tady herny?" prohodil Sorak.
Valsavis zafuněl. "Každá druhá budova na této ulici je krčma nebo herna," řekl. "A každá hospoda tady má aspoň jeden nebo dva hrací stoly, na to můžeš vzít jed. Ale já jsem myslel, že jsi sem přišel kázat o práci ochránců, a ne hrát."
"V dnešní době neobrátíš mnoho lidí, když kážeš davu," řekl Sorak. "Zvlášť ne na takovém místě, jako je toto, kde jsou touhy lidí uspokojovány jinak a kde je mnoho věcí, které odvádí jejich pozornost. Raději působím na jednotlivce, abych se jim mohl dívat přímo do očí, když s nimi mluvím."
"A ty si myslíš, že tohle se ti povede v herně?" zeptal se Valsavis. "To ti tedy přeji hodně štěstí."
"Existuje víc způsobů jak získat člověka," řekl Sorak. "A někdy pomůže, když před ním vyhraješ trochu peněz. Lidé si šťastného výherce vždycky rádi poslechnou."
"Dělej, jak chceš," řekl Valsavis. "Já jsem přišel za zábavou a bude určitě velmi zábavné pozorovat tě u hracího stolu. Pamatuj si ale jedno: nepůjčuji peníze."
"Slibuji, že je po tobě nebudu chtít," řekl Sorak. "Kromě toho nejsem zase tak nezkušený hráč. Jednou v Tyru jsem pracoval v herně."

"Opravdu?" podivoval se Valsavis, když vedli svá zvířata ke stájím u městských hradeb. "Kdysi jsem v Tyru žil a sloužil v městské stráži. Ve které herně jsi pracoval?"
"U Křišťálového pavouka."
"Hmmm," zabručel Valsavis. "Tu neznám. Museli ji otevřít, až když jsem odjel z města. Ovšem, to bylo velmi dávno."
Prodali své kanky a Valsavis vyjednal dobrou cenu. Majitele stáje zastrašil Valsavisův zjev a způsoby, a proto se nepokusil je ošidit. Smlouvání bylo nezvykle krátké. Podobným způsobem se zbavili zbytku marauderského zboží a peníze si rozdělili. Když dokončili prodej, bylo už pozdní odpoledne.
"No, asi bychom se měli podívat po nějakém noclehu," navrhoval Valsavis. "Nevím, jak vy, ale já po dlouhé, prašné cestě dávám přednost spánku v pohodlné posteli. Samozřejmě záleží na tom, kolik jste ochotni zaplatit."
"Kolik bys zaplatil ty?" zeptal se Sorak.
"Tolik, abych měl měkkou postel, teplou koupel a krásnou ženu se silnýma, obratnýma rukama, která by zmírnila bolest mých unavených svalů," řekl Valsavis.
"Potom si objednáme to stejné," řekl Sorak.
"Až na tu krásnou ženu se silnýma, obratnýma rukama," řekla Ryana a šibalsky na něho pohlédla.
"Ale já už jednu mám," řekl na to Sorak a povytáhl obočí, když se na ni zadíval.
Šli po hlavní ulici, dokud Valsavis nenašel místo, které odpovídalo jeho představám. Byl to podnik, který se jmenoval Oáza, a když prošli klenutým podloubím, vstoupili do dobře udržované zahrady s uhrabaným pískem, osázené pouštními rostlinami, divokými květinami a vydlážděným chodníkem, který se vlnil dozadu ke dvojitým složitě vyřezávaným vstupním dveřím. Tam je přivítal dveřník a uvedl je do prostoru dlážděné haly s vysokým stropem z kaktusového žebroví napuštěného olejem a těžkých dřevěných trámů. Uprostřed podlahy se třpytilo malé jezírko, které obrůstaly rostliny zasazené v písku, a celá kompozice měla připomínat malou pouštní oázu. Ve výšce prvního poschodí obíhala halu otevřená galerie, která vedla do pokojů v obou křídlech budovy, a z vlastního vstupního prostoru se také rozbíhaly dvě chodby, jedna doleva, druhá doprava.
Vzali si dva pokoje. Valsavis si vybral nejdražší, jaký vůbec měli, zatímco Sorak s Ryanou se ubytovali v trošku levnější místnosti. Bydleli v přízemí; Valsavis měl svůj pokoj nahoře v prvním poschodí. Jestli mu vadilo, že je rozdělili, a že bude tudíž obtížnější je sledovat, nedával to najevo.
"Já osobně si teď dám pořádnou koupel a masáž," řekl. "A pak se poohlédnu po nějaké večeři. Co máte v plánu vy?
"Asi budeme odpočívat po cestě," řekl Sorak.
"A koupel, to zní báječně," dodala Ryana.
"Chtěli byste se mnou povečeřet?" zeptal se Valsavis. "Pak bychom mohli navštívit nějaké herny."
"Proč ne?" řekl Sorak. "Kdy se sejdeme?"
"Nemusíme spěchat," řekl Valsavis. "Pěkně v klidu si odpočiňte. V Solné Vyhlídce nezavírají nikdy. Co si dát sraz v hale při západu slunce?"
"Při západu slunce," přikývl Sorak.
Rozešli se do svých pokojů. Pokoj Soraka a Ryany byl vydlážděn červenými keramickými dlaždicemi a měl velké klenuté okno, které shlíželo do zahrady. Stály tam dvě velké, pohodlné postele s čelem vyřezávaným z agafarského dřeva a peřináče zhotovené mistry řemeslníky z pagafového dřeva, které bylo vykládané kontrastními agafarskými ploškami. Na zemi ležel tkaný koberec a celou místnost osvětlovaly pánve se žhavým uhlím a petrolejky. Stropy byly z prken, které držely napříč položené dřevěné trámy. Byl to pokoj hodný šlechtice. Lázně se nacházely v suterénu, v zadní části budovy. Nechali pláště a tlumoky v pokoji, vzali své zbraně a sestoupili dolů do lázní. Ani Sorak, ani Ryana by nenechali své zbraně bez dozoru.
Prostorné lázně byly vyhřívány podlahovým topením a bylo nádherné ponořit se do páry, která stoupala z vody. Na planetě, která byla skoro samá poušť a kde byla voda tak vzácná a drahocenná, to byl nepředstavitelný luxus a byl to jeden z hlavních důvodů, proč byly pokoje v Oáze tak drahé. Bylo to poprvé poté, co opustili jeskyni v Kamenné pustině, kdy měli možnost smýt prach z dlouhé cesty. Valsavise tam neviděli, ale na opačném konci lázní byly soukromé komnaty oddělené podloubím, kde

hosté, kteří si zaplatili nejlepší pokoje, mohli vychutnávat prvotřídní služby krásných mladých nahých dívek, které jim vydrbaly záda, umyly vlasy nebo prokázaly i jiné služby, které si hosté přáli, ale samozřejmě za zvláštní poplatek.
"Hmmm," vzdychla spokojeně Ryana, když se položila na vykachličkovaný schodek, až jí z vody vykukovala jen hlava. "Na tohle bych si lehko zvykla."
"Já bych dal přednost osvěžující studené vodě pouštního pramene nebo horské bystřiny," řekl s úšklebkem Sorak. "Je to nepřirozené koupat se v teplé vodě."
"Možná," připustila Ryana, "ale je to tááák příjemné."
Sorak zabručel. "Všechna ta voda," řekl, "je sem dopravována akvadukty a vyhřívána topením pod podlahou… I v těch největších městech se musí lidé umývat ve vědrech vody, která tahají z obecních studní a nosí zpět do svých domovů." Zavrtěl hlavou. "Cítím se jako nějaký zhýčkaný, přecitlivělý šlechtic. A musím přiznat, že na pocitech mi nezáleží."
"Uvolni se a vychutnej si to, Soraku," řekla Ryana. "Za tuto výsadu jsme bohatě zaplatili. A po tom, jak se mnou zacházeli ti zatracení marauderové, mi lahodí pomyšlení, že penězi, které jsme dostali za jejich zboží a majetek, jsme si tohle všechno mohli dovolit."
"Nepřišli jsme sem, abychom hovořili o teplých lázních a obývali komnatu vhodnou tak pro templáře," řekl Sorak. "Přišli jsme sem, abychom našli Mlčícího."
"Na to budeme mít ještě dost času," řekla Ryana.
"S Valsavisem, který se kolem nás pořád motá?" zeptal se Sorak.
"A vadí to tak moc?" odvětila Ryana. "Nemá důvod, proč by nám bránil v tom, abychom hledali Mlčícího. Jestli je to obyčejný žoldnéř, který se sem přišel pobavit, jak on sám tvrdí, pak mu bude stejné jedno, co uděláme. Ale jestli je špehem Stínového krále, tak je v jeho zájmu, abychom druida našli, protože, jak jsi už prve zdůraznil, nás bude sledovat, abychom ho dovedli k Mudrci."
"Jsem strašně zvědavý, co udělá, až se dozví, že máme namířeno do Bodachu," řekl Sorak.
Ryana pokrčila rameny. "Jestli se nabídne, že pojede s námi, potom budeme mít dobrý důvod ho podezřívat."
"Ano, ale stejně to nebude nezvratný důkaz," řekl Sorak. "Mohou ho třeba lákat poklady toho starověkého města."
"Jak jsi už prve řekl," odpověděla mu Ryana, "prozatím toho s Valsavisem moc nenaděláme. A možná ho podezříváme neprávem. Musíme prostě čekat a uvidíme, jak se zachová."
"Ano, ale jsem neklidný, že to nevím," řekl Sorak.
"Stejně tak já," odpověděla Ryana, "ale to, že se tím budeme trápit, nic nespraví. Snaž se odpočinout a trochu si to tady užít. Taková příležitost nás hned tak zase nepotká, pokud ji vůbec v budoucnosti budeme mít."
Položila se do vody a hluboce vydechla, úplně blažená. Ale Sorak zůstal hledět na podloubí v pozadí a přemýšlel, co má Valsavis v plánu.

o o o

Valsavis ležel nahý, natažený na břichu na měkkých ručnících přehozených přes dřevěný stůl, zatímco dvě krásné mladé ženy mu masírovaly svalnatá záda a nohy. Svou práci zvládaly skutečně výborně a bylo příjemné, když se jejich pevné prsty bořily do jeho svalů a zaháněly bolest a napětí. Byl si vědom toho, že na muže svého věku je ve vynikající tělesné kondici - vlastně se mohl srovnávat s mužem jakéhokoli stáří - ale přesto všechno se na něm jeho léta podepsala. Nebyl už tak pružný jako dřív a jeho svaly mu teď častěji od velké námahy natékaly, než když byl mladší.
Jsem už starý na takový úkol, pomyslel si. Příliš starý na to, abych někoho honil po poušti a spal na tvrdé zemi, a příliš unavený na hru plnou intrik. Nečekal, že narazí na toho elfčíka a kněžku. Původně měl v plánu, že je bude z dálky sledovat, a potom, aby honičce dodal trochu pikantnosti, jim chtěl naznačit, že je jim v patách, aby viděl, co udělají pro to, aby ho setřásli ze své stopy. Ale naskytla se mnohem zajímavější příležitost a on ji okamžitě využil.
Když našel elfčíka ležícího na zemi se šípem v zádech, zachvátil ho nejdřív strach, že je mrtvý. Po kněžce nebylo ani stopy, ale nebylo těžké uhádnout, co se tam odehrálo. Zběžný průzkum půdy v okolí mu

potvrdil jeho předpoklady. Ti dva ochránci byli přepadeni ze zálohy a kněžka byla unesena. Jeho úkol mohl lehko skončit tam na tom místě, ale elfčík byl naštěstí naživu. A jakmile to Valsavis zjistil, ihned změnil svoje plány.
Proč by se k nim nemohl přidat? Proč by nepomohl elfčíkovi vystopovat útočníky a zachránit kněžku? Tak mu bude zavázán a snáze mu uvěří. Zamyšleně svraštil čelo, zatímco jedna z dívek začala masírovat jeho mohutné paže a druhá mu hnětla nohy. Podařilo se mu přidat k nim, ale nebyl si tak jistý, že si získal jejich důvěru.
Té noci, když přespávali v táboře poražených marauderů, zůstali oba vzhůru a dlouho do noci tiše rozprávěli u ohně. Cítil, že se na něho dívají. Napínal uši a snažil se zaslechnout, o čem hovoří, ale mluvili příliš tiše. Ale i tak až příliš dlouho a důkladně studoval chování lidí, než by nezachytil jejich postoje a určité náznaky.
Byl si teď naprosto jist, že ho podezřívají. Pokud si byl vědom, neudělal nic, co by ho mohlo prozradit, ale věděl, že se elfčík pokoušel prozkoumat jeho myšlenky. Nejdřív měl pocit, jako by někdo lehounce zabrnkal na strunu jeho mysli. Už jako mladík zjistil, že je odolný proti psionickým sondám. Ani Stínovému králi se to nepodařilo a snažil se o to, bezúspěšně, několikrát. Samozřejmě, když to Nibenay zkoušel, tak nebyl moc jemný a síla dračího krále byla veliká. Valsavis si ještě dnes pamatoval, jak mu potom celé hodiny hučelo v hlavě. Možná právě to byl jeden z důvodů, proč ho Nibenay zaměstnal. Ani mistr psioniky nemohl přečíst jeho myšlenky. Valsavis neměl tušení, proč tomu tak bylo, ale byl za to vděčný. Nelíbilo se mu pomyšlení, že by někdo věděl, co si myslí. To by měl jeho nepřítel nesmírnou výhodu.
Ale přesto od elfčíka takovou snahu vůbec nečekal a hodně ho to překvapilo. Stínový král ho sice varoval, že elfčík je mistrem Cest, ale Valsavis se tím příliš nezatěžoval. Už předtím měl s takovými lidmi co do činění. Naháněli hrůzu, ale byli zranitelní. Porazit je bylo ohromné dobrodružství.
Nicméně, když se elfčík poprvé pokusil prozkoumat jeho mysl, Valsavis čekal, že bude cítit to samé jako mnohokrát předtím, když se o to snažili jiní. Mýlil se.
Při prvním pokusu pocítil to známé nejasné chvění pomyslné struny ve své mysli. Dal si bedlivý pozor, aby na sobě nedal nic znát, protože nechtěl, aby elfčík poznal, že o tom ví. Ale druhý dotek byl mnohem silnější, stejně silný, jako když to zkoušel Nibenay, a Nibenay byl čaroděj - král. To Valsavise zarazilo a musel se hodně snažit, aby na něm nebylo vidět, že je překvapený. Následovalo několik dalších pokusů, každý následující byl silnější než ten předchozí, až měl pocit, že se mu někdo snaží vyrvat mozek z lebky. Bylo to poprvé v životě, kdy si Valsavis nebyl jistý, zda odolá.
Neznal důvod své zřejmé odolnosti, a tak nebyl způsob, jak by ji mohl ovládat. Nebylo to něco, co by dělal vědomě. Prostě byl takový a hotovo. Ale nikdy předtím se nesetkal s něčím podobným, čím byla elfčíkova snaha rozdrtit jeho přirozenou duchovní ochranu. Vyžádalo si to největší úsilí, aby se neprozradil posunky svého těla. A bolelo to. Prožíval agónii skoro celý následující den. Teprve nyní bolest úplně pominula.
Elfčík měl neuvěřitelně silnou vůli, mnohem silnější, než mu přisuzoval. Silnější, než si vůbec dovedl představit. Ani Stínový král se ho nepokusil prozkoumat s takovou intenzitou. Bylo to ohromující. Není divu, že se ho Stínový král obával a povolal z odpočinku svého nejlepšího zabijáka, aby se s ním vypořádal. Nicméně psionické sondy zklamaly a Valsavis si nemyslel, že by se o to elfčík znovu pokoušel. A to bylo štěstí, protože nestál o to zažít tuto zkušenost ještě jednou. Bylo obtížné přežít ten den a nedat najevo, jak mu je zle. Dostal do hlavy mnoho ran holí, a přece to bylo méně bolestivé. Byl to zneklidňující pocit.
Opakované sondy také jasně naznačovaly, že mu elfčík nevěří. Člověk se přece nesnaží probít si cestu do cizí mysli, pokud důvěřuje. Otázkou bylo, kvůli čemu ho elfčík podezřívá? Nedůvěřoval mu jen proto, že potkal v divočině cizince, který mu bez zjevného důvodu nabídl pomoc? Bylo by logické, že ho Sorak podezřívá, že má nějaké skryté motivy pro své chování. Ale věděl přesně, jaké motivy to jsou?
Valsavis si musel připustit, že je to možné. Ten elfčík nebyl hlupák. A když už je u toho, ta kněžka také ne. Elfčík si jistě všiml, jak je skvělý stopař. Tohle byla možná ta chyba, pomyslel si Valsavis. Měl nechat elfčíka, ať si stopu marauderů sleduje sám, ale on odhalil míru svých schopností, když mu pověděl, kolik těch banditů je. To bylo opravdu hloupé. Bylo to prostě chvástání. Měl odolat pokušení, ale prostě mu to

vyklouzlo z úst. Teď elfčík věděl, že je zkušený stopař, a to znamená, že si Sorak také uvědomil, že by byl určitě schopný sledovat je z Nibenay přes Velkou slonovinovou pláň.
Mohl snad zmírnit jeho podezření tvrzením, že přijíždí z Gulgu, ale i tak se mohl Sorak domnívat, že lže. Ne, podezřívali ho, pomyslel si Valsavis. Byl si teď naprosto jist. Nu, v určitém ohledu to hru dělalo mnohem zajímavější. Hlavně proto, že se tak stal pánem situace.
Podezřívali ho, pomyslel si, ale nevěděli nic. A na rozdíl od něho nic nepodniknou z pouhého podezření. Kdyby on sám měl podezření, že někdo z jeho spolucestujících je nepřítel, neměl by žádné zábrany a podřízl by mu ve spánku hrdlo, jen aby měl jistotu. Sorak a Ryana byli naopak zapřísáhlí ochránci, kteří žili podle Cesty Druidů, a to znamenalo, že měli určité zábrany. Upsali se morálce, která jemu samotnému nestála v cestě, morálce, která ho stavěla do zřetelné výhody.
Bude to úžasná hra. Bude je pozorovat, jak číhají, kdy udělá krok vedle a prozradí se. Jenže on vedle nešlápne. Nechá je potit se v jejich nejistotě a bude spokojeně a nahlas spát v jejich přítomnosti a klidně se k nim ve spánku otočí zády, protože byli ochránci a nikdy by mu neublížili bez zjevného a oprávněného důvodu. Snad i nyní o něm přemýšlí, diskutují a snaží se dohodnout, co udělají, když se rozhodne odjet ze Solné Vyhlídky a nabídne se, že je doprovodí do Bodachu.
Už dokonce věděl, jak bude postupovat. Přimkne se k nim s houževnatostí pavoučího kaktusu a po dobu, co budou v Solné Vyhlídce, je bude sledovat, kamkoli se hnou, prostě jen z předstírané starosti o jejich bezpečnost.
Nebudou protestovat, protože kdyby něco namítali, museli by vysvětlovat své důvody, proč nechtějí být v jeho společnosti, a také proto, že stále nevědí, co si o něm mají myslet, stále si nejsou jisti, zda není přece jen žoldnéř, jak tvrdí. A až odjedou do Bodachu, pojede s nimi a přesvědčí je, že by bylo šílenství odmítnout jeho pomoc na takovém místě a že mu jsou alespoň toto dlužni za to, že jim podal pomocnou ruku. Bude trvat na tom, že mu dluží šanci najít legendární poklad, poslední možnost prožít úžasné dobrodružství, které se naskytlo starému muži, jenž se brzy stáhne do ústraní, aby prožil soumrak svého života v osamění, obklopen jen svými vzpomínkami.
Nebudou mu možná věřit, ale nemohou poznat, jestli jim neříká pravdu. Stále ho ještě budou moci odmítnout, ale pravděpodobně to neudělají. Ve městě nemrtvých budou potřebovat každou pomocnou ruku, která se jim nabídne, ať už byl agentem Stínového krále, nebo ne. A nepochybně si uvědomí, že mu nemohou nijak zabránit v tom, aby je nenásledoval…, samozřejmě mohli by ho zabít, ale jejich přesvědčení jim to nedovolí.
Usmál se. Ano, to bude velmi zábavné, pomyslel si. Bude to odpovídající završení jeho kariéry. Až bude po všem, Stínový král bude moci ukázat, jak je vděčný, a bohatě ho odmění. Jeho největší nepřítel bude zničen a Nibenay bude určitě tak štědrý, že mu dovolí vybrat si v harému jednu z jeho templářek. Mohl by být ještě šlechetnější a nabídnout mu nějakou odměnu navíc, a jestli ho to nenapadne, Valsavis nebude vůbec váhat a požádá ho.
Již se rozhodl, o co si řekne. Požádá dračího krále o kouzelné zaklínadlo, které mu navrátí mládí. Už teď měl našetřené pěkné peníze, které si kdysi vysloužil u Stínového krále a jež neměl možnost utratit, protože žil jednoduchý život v ústraní. Byly to peníze, které si pilně ukládal stranou pro své stáří, kdy už bude slabý a neschopný se sám o sebe postarat. Na druhé straně, pokud se mu vrátí mládí, mohl by si za tyto peníze koupit úplně jiný život. Mohl by se vrátit do Solné Vyhlídky a usadit se tady, možná by koupil nějaký hostinec nebo postavil hernu, která by během let vydělala dost prostředků na to, aby byl zajištěn ve svém druhém stáří. A mezitím by se bavil a dělal, co by se mu právě zachtělo. Bylo to příjemné snění a bylo uskutečnitelné.
Obě děvčata už skončila s důkladnější masáží. Jejich doteky se staly lehčí a jemnější, spíš to připomínalo laskání. Snažily se ho dostat do nálady, aby byl přístupný dalším službám intimnějšího ražení. A proč ne, pomyslel si. Už to bylo dávno, co si užíval s nějakou ženou, natož se dvěma najednou. Elfčík a kněžka zůstanou v domě. Slíbili mu, že spolu povečeří a že se večer pobaví ve městě. A navíc si dal tu práci a podplatil vrátného, aby ho informoval, pokud by někam odešli bez něho. Zhluboka vydechl a otočil se na záda. Obě dívky se usmály a začaly ho hladit po hrudi a pomalu sjížděly níž. A potom ho začala pálit ruka.
"Nechtě mě o samotě," pravil znenadání.

Začaly protestovat, ale on trval na svém, "Odejděte, říkám. Chci být chvíli sám a odpočívat. Zavolám vás, až vás budu potřebovat."
Uklidněné, že nebyly úplně propuštěny, obě dívky odešly a Valsavis zvedl ruku před obličej. Oční víčko na jeho prstenu se otevřelo.
"Tak jaké děláš pokroky?" vyzvídal Stínový král.
"Velké," odvětil Valsavis. "Přidal jsem se k elfčíkovi a kněžce a cestujeme teď společně. Přepadli je marauderové a mně se naskytla možnost jim pomoci. Jsme teď všichni v Solné Vyhlídce a asi tak za hodinu budeme společně večeřet."
"A oni nic netuší?" zeptal se Stínový král. "Nevědí, kdo ve skutečnosti jsi?"
"Možná mají určité podezření, ale nejsou si stoprocentně jisti," odpověděl Valsavis. "Ale to jen celou situaci dělá zajímavější."
"Už se pokusili zkontaktovat Mlčícího?" zeptal se Nibenay.
"Ještě ne," řekl Valsavis, "ale není pochyb, že se o to pokusí už brzy. Snad ještě dnes večer."
"Nesmí ti uniknout," řekl Nibenay. "Nesmíš je ztratit, Valsavisi."
"Neztratím je, můj pane. Můžeš se spolehnout. Vlastně plánuji, že je doprovodím do Bodachu."
"Cože? Ty chceš cestovat s nimi?"
"A proč ne? Každý přece slyšel o legendárním pokladu v Bodachu. Proč by neměl zlákat žoldnéře, jako jsem já, který zrovna nemá nic jiného v plánu?"
"Dej si pozor. Hraješ nebezpečnou hru, Valsavisi," varoval ho Stínový král.
"Mně se líbí nebezpečné hry, můj pane."
"Nebuď drzý, Valsavisi! Neposlal jsem tě za zábavou, ale abys sledoval elfčíka a on tě dovedl ke svému pánovi."
"Právě to dělám, můj pane. A musíš uznat, že je snazší sledovat někoho, s kým cestuješ."
"Měj se na pozoru, Valsavisi. Ten elfčík je mnohem nebezpečnější, než si uvědomuješ. Není z těch, se kterými si můžeš zahrávat nebo je podceňovat."
"To už jsem sám zjistil, můj pane."
"Pamatuj na Stříbřitý náprsní krunýř," řekl Stínový král. "Nesmíš dopustit, aby padl do jeho rukou."
"Nezapomněl jsem na to, můj pane. Buď ujištěn, že pokud ho najde dřív než já, dlouho v jeho rukou nezůstane. Nikdy jsem tě přece nezklamal, nebo snad ano?"
"Vždycky je něco poprvé," odpověděl Nibenay. "Dbej na to, ať tohle není tvůj první případ, Valsavisi. Jestli se tak stane, pak slibuji, že to nepřežiješ."
Zlaté oko se zavřelo.
"Haló, děvčata!" zahalekal Valsavis. Obě dívky přiběhly zpátky do malého soukromého pokoje a kromě jejich úsměvů je nezdobilo zhola nic. "Teď už se vám mohu věnovat," řekl Valsavis.

5

Jídelna oázy servírovala přepychovou stravu. Po vydatné večeři, sestávající z dušeného z'tala a horské rýže, které si dal Valsavis, a osmahnuté sezónní zeleniny s kanna omáčkou, na které si pochutnali Sorak s Ryanou, vyšli společně do ulic Solné Vyhlídky. Slunce již zapadlo a hlavní třídu jasně ozařoval svit loučí a pánve na žhavé uhlí. Na bíle omítnutých domech, které lemovaly ulici z obou stran, se roztančily stíny a počet prodavačů nevídaně vzrostl. Mnoho z nich si postavilo své stánky přímo doprostřed ulice, jiní své zboží vystavovali na přikrývkách rozprostřených na zemi.
Atmosféra města se opravdu změnila, jak to předpovídal Valsavis. V ulicích bylo mnohem víc lidí, které vylákal chladný noční vzduch; spoře oděné ženy lidské rasy a půlelfky se provokativně procházely sem a tam a nabízely se kolemjdoucím. Naháněči zákazníků postávali u vchodů do hampejzů a snažili se zlákat lidi k návštěvě křiklavým vyobrazením senzací, které je uvnitř očekávaly. Po ulicích se potloukaly skupiny herců a občas se zastavovaly, aby sehrály malé představení, krátkou scénu, za kterou pak následovalo napínavé vyvrcholení děje, aby divák zatoužil shlédnout zbytek představení v divadle na konci ulice. Byli tam akrobaté, žongléři a hudebníci, kteří za minci vhozenou do jejich klobouků nebo plášťů, jež rozprostřeli před sebe na zem, předvedli své umění. Valsavis vysvětloval, že rada vesnice nic nenamítala proti přítomnosti bavičů na ulicích, protože dobře ovládali svou profesi a svou přítomností dodávali městu na barevnosti a spoluvytvářeli jeho atmosféru, na rozdíl od žebráků, kteří pouze ucpávali průchody a

uličky a obšťastňovali město jenom strojeným kvílením.
Když procházeli ulicí, Sorak se trochu stáhl do ústraní a umožnil vystoupit Ochránkyni, aby mohla jemně nahlédnout do myšlenek kolemjdoucích a zjistit, jestli někdo neví něco o Mlčícím. Ale jak se zdálo, nikdo nemyslel na záhadného druida a Ochránkyně byla brzy zoufalá, jak se neustále musela dívat do otupělých, povrchních myslí, které byly plné hladové touhy po smyslových požitcích a nemravnostech.
Netrvalo dlouho a došli k herně s vyřezávaným dřevěným štítem, který prozradil, že se jedná o Pouštní palác. Byla to vzhledná, přitažlivá budova, ale do paláce měla daleko. Byla to stavba postavená z pálených cihel, které byly omítnuté a natřené na bílo stejně jako všechny ostatní domy na hlavní ulici Solné Vyhlídky, a vyznačovala se dlouhými pravoúhlými proporcemi. Před Palácem byl malý dlážděný dvorek, do kterého se vstupovalo arkádou, ve které zela brána z kaktusového žebroví a agafarského dřeva. Malým dvorkem se dostali k zastřešenému portálu, který chránil vstupní dveře.
Vešli dovnitř a ocitli se v prostorné, jeskyni připomínající komnatě. Celé přízemí Pouštního paláce byla jedna velká otevřená místnost. Budova měla částečně i další poschodí, jež se otvíralo do středu domu a tvořilo ochoz, který obíhal prostor ze čtyř stran a odkud lidé mohli sledovat, co se děje dole u hráčských stolů. Pokoje v prvním poschodí byly pravděpodobně soukromé komnaty a kanceláře pro zaměstnance.
Sorak si povšiml, že na galerii je rozmístěno několik elfích lučištníků, vyzbrojených malými, ale výkonnými kušemi. Chodili pomalu sem a tam podél galerie a pozorně sledovali dav pod sebou. Nepochybně to byli skvělí střelci, ale Sorak na ně raději zaměřil pozornost, v případě, že by dole v herně vznikly nějaké potíže. Nepřál si ocitnout se blízko nějaké šarvátky a náhodou zase skončit se šípem v zádech. I pro prvotřídního lučištníka by však bylo obtížné zasáhnout cíl v tak přecpaných podmínkách. Na druhé straně vědomí, že nahoře stráží střelci, mělo možná zklidňující vliv na hosty.
Světlo skýtaly svíce, jež byly zastrčeny ve svícnech na obrovském dřevěném kole, které viselo dolů z trámového stropu. Místnost dodatečně osvětlovaly petrolejové lampy a pánve se žhavým uhlím. Spoře osvětlená herna, na kterou si Sorak pamatoval z dob, kdy byl U Křišťálového pavouka, jenom usnadňovala návštěvníkům podvody. Spolu s lukostřelci z horní galerie zde byli také dobře vyzbrojení, sukovití strážci, kteří postávali na různých místech po celé hale a dohlíželi na hosty, kteří se nemohli dohodnout.
Šli dál přes hernu k dlouhému výčepnímu pultu v pozadí. Toto bylo také skvěle naplánováno, pomyslel si Sorak. Většina takových podniků měla výčepy po stranách, což vytvářelo větší prostor pro více Udí, ale tady, když měl někdo žízeň a chtěl se dostat k baru, musel nejdřív projít kolem všech hracích stolů, a tak byli návštěvníci snadněji vtaženi do hry, zvlášť když se mezi stoly se svými podnosy neustále proplétaly půvabné lidské a půlelfí obsluhující dívky a přinášely pití hostům až ke stolům.
A jak se zdálo, u stolů jste si mohli vybrat jakoukoli hru, kterou jste si vymysleli. Byly zde rulety, stoly, kde se hrálo v kostky, kulaté stolky, u kterých hosté spolu hráli karty - s dozorem, jenž zajišťoval, že herně z každého banku připadne určité procento - a stoly ve tvaru písmene U, kde hráli lidé proti rozdávajícímu. Bylo tam i několik stolů, u kterých se hrály hry, jež Sorak nikdy předtím neviděl. Zastavili se, aby se podívali na jednu z těch zvláštních nových her.
První věcí, které si všimli, bylo, že se při ní nepoužívaly žádné karty ani žádné jiné hrací pomůcky. Nebylo zde žádné kolo ani hrací deska a hráči byli rozděleni do skupin. Místo rozdávajícího zde byl někdo jako pán hry, který všechno řídil. Každému z hráčů byla na začátku hry přidělena postava a kostky určovaly, jaké bude mít schopnosti. Pán hry je potom seznámil se scénářem, podle kterého jednotlivé týmy musí hrát a podporovat se navzájem podle schopností každé postavy. Byla zde například role zloděje, jiný mohl být druidem, další bojovník nebo mistr a tak dále. Ta hra, u které se zastavili, aby se na ni podívali, se čirou náhodou ironicky jmenovala "Ztracený poklad Bodachu".
Hráči si zrovna vybrali hrdiny a hodili si kostkami, aby určili svoje síly a schopnosti. Dokončili už předkolo a teď měl děj dosáhnout vrcholu.
"Právě jste vstoupili do opuštěného města Bodachu," vyprávěl pán hry svým hráčům. Pokračoval a nastínil jim situaci. "Byla to dlouhá a prašná cesta, celý den jste se pekli a potili ve slunci a teď jste všichni úplně vyčerpaní. Toužíte po odpočinku, ale nemůžete si ho dopřát, protože víte, že za hodinu zapadne slunce a oživlé mrtvoly vylezou ze svých doupat, ve kterých přes den pomalu uhnívají. Proto první věcí, kterou musíte udělat, je najít si skrýš, která musí být schopna obrany, kde byste mohli bezpečně strávit

noc - samozřejmě do té míry, pokud člověk vůbec může být ve městě nemrtvých v bezpečí. Pokud se vám podaří najít takový úkryt, potom vás snad oživlé mrtvoly nenajdou. Na druhé straně," odmlčel se, aby zvýšil napětí, "… možná vás přece jen naleznou. Ve městě temných duší se může přihodit cokoli. Prozatím si pamatujte, že vám do západu slunce zbývá už jen hodina. Zvažte velmi pečlivě vaše další kroky."

Sorak a Ryana si všimli, že nebyli jediní, kteří se zastavili, aby se dívali a naslouchali. Kolem dokola stála celá řada lidí a s úžasem pozorovala průběh hry. Bylo to, svým způsobem, jako sledovat malé neformální divadelní představení plné improvizace. Hráči opravdu museli improvizovat, protože neměli představu, s čím dalším pán hry přijde. Byl jediný, kdo měl v ruce scénář. A hráči museli z místa zahrát svou roli stejně jako herci na jevišti.

"Teď stojíte uvnitř starobylé městské brány," pokračoval pán hry, "a před vámi se táhne úzká ulička, která vede na náměstí s obrovskou fontánou uprostřed. Ta je už po mnoho generací, které se ani nedají spočítat, vyschlá. Všude kolem se tyčí prastaré domy měnící se ve zříceniny. Ulicí vane písek a hromadí se ve tvaru malých dun u pat sesutých zdí. Když se blížíte k náměstí, všimnete si, že je pokryté kostmi, kostrami dobrodruhů vám podobných, kteří přišli do Bodachu hledat zmizelý poklad, a místo toho našli svoji smrt. Když přijdete ještě blíž, poznáte, že mnoho z těch kostí bylo rozlámáno a roztříštěno, aby mohl být zevnitř vysát morek, a mnoho z nich nese stopy žvýkám."

Hráči si mezi sebou vyměnili nejisté pohledy. Pán hry měl hluboký, medově sladký a dramaticky zabarvený hlas a uměl ho výborně používat. Všichni si v duchu představovali scény, které pro ně vymyslel, a způsob, jakým vše podal, je úplně vtáhl do klamných představ, které rozvláčně popisoval.

"Za rozházenými prastarými kostmi," pokračoval, "naproti fontáně, se z náměstí větví tři ulice. Jedna z nich vede přímo na sever a skýtá jasný, ničím nerušený výhled. Další míří západním směrem, ale po třiceti nebo čtyřiceti yardech se ostře stáčí doleva, takže není vidět, co leží za zatáčkou. A konečně třetí ulice vede na severovýchod. Ale uprostřed této ulice leží hromada sutě po zřícené budově a téměř úplně ji blokuje. Není vidět, co za sutí leží, ale můžete si všimnout, že ulice není úplně zasypaná. Napravo zůstal malý průchod, široký právě tak pro jednoho člověka, aby mohl projít. Teď se musíte rozhodnout, kterou cestou se vydáte."

Hráči dali hlavy dohromady, aby se poradili. Jeden z nich se přikláněl k tomu, aby se pustili po prostřední cestě, která vede přímo na sever a umožňuje otevřený výhled. Ostatní této volbě nedůvěřovali a ve shodě se svými rolemi se začali dohadovat. Domnívali se, že je příliš snadná a lákavá. Zdálo se, že pán hry si přeje, aby se vydali právě tímto směrem. Mohla to být past. Tři z hráčů chtěli jít ulicí, která vedla doleva a potom zatáčela. Pátý hráč obhajoval ulici napravo, která byla téměř celá ucpaná hromadou sutě. Jeho argumenty byly přesvědčivé. Zdála se to být nejnebezpečnější možnost, říkal. Nemohli vidět, co leží za sutí, a pouze jeden z nich se mohl protáhnout úzkým otvorem. Všechny okolnosti mluví proti, říkal pátý hráč, protože není jen záhadou, co se skrývá mimo jejich dohled, ale také je to vystavuje velkému riziku, protože otvorem může projít jen jeden muž. Pán hry schválně takto vykreslil scénu a popsal tuto možnost nejúděsněji, trval na svém pátý hráč, protože je to právě ta varianta, kterou by si měli zvolit. Pátý hráč přesvědčil ostatní a všichni se rozhodli, že půjdou ulicí doprava, podél haldy sutě, která zde vznikla částečným sesuvem domu.

"Dobrá," řekl pán hry tónem, který neprozrazoval zhola nic. "Pokračujete v cestě a dostali jste se k hromadě. Pouze jeden z vás ji může obejít. I kdyby jste se natočili bokem, dva se současně nemůžete protáhnout. Teď se musíte rozhodnout, kdo půjde jako první."

Bez váhání se ostatní čtyři shodli, že první půjde pátý hráč, který se rozhodl pro tuto možnost. Pátému hráči se najednou tato varianta nezdála už tak přitažlivá jako několik málo chvil předtím.

"Rozhodli jste, že jako první půjde zloděj," pravil dozorce hry a narážel na roli pátého hráče. Zadíval se přímo na něho, aniž by svým chováním nebo tónem hlasu něco prozrazoval.

"Tvoje sázka, zloději?"

Vlastní hra o peníze začínala s každou novou dramatickou situací, která byla hráčům předložena. Než házeli kostkami, aby viděli, jak se bude děj dále odehrávat v závislosti na síle a schopnostech postav, museli si nejdříve vsadit na výsledek hry. Byla to hra, při které hráči stáli proti samotné herně, zastoupené pánem hry. Třebaže pán hry věděl, co bude následovat, musel postupovat podle připraveného scénáře a

nemohl ovlivnit vržené kostky, které rozhodovaly o síle a schopnostech jednotlivých postav, ani výsledek daných konfliktních situací.
Pátý hráč nervózně polkl. "Vsadím tři keramické mince," řekl opatrně.
Pán hry povytáhl překvapeně obočí. "A to je všechno? Tolik ses přel a trval na své volbě, ale teď se náhle tvoje sebevědomí vytratilo."
"Dobrá, čert tě vem! Pět keramických!" zvolal zloděj.
Pán hry se lehounce pousmál. "Házej."
Zloděj vrhl kostky a pán hry si zaznamenal výsledek. Bylo to jen velmi nízké skóre a pátý hráč si nervózně olízl rty.
"Tak, kdo je další na řadě?" zeptal se pán hry.
Všichni ostatní hráči museli hodit kostkou, než pán hry ohlásil výsledek založený na jejich skóre a síle a vlastnostech, které si vybojovali na začátku celé hry.
Postupně každý hráč uzavřel svou sázku a hodil kostky. Když všichni skončili, pán hry srovnával skóre, které si zapsal, a dával si na čas, aby mezi hráči i mezi přihlížejícími vzrostlo napětí.
"Padl jsi do pasti," řekl konečně.
Zloděj otráveně zaklel.
"Nemrtví jsou většinou hloupí," pokračoval pán hry, "ale naneštěstí někteří z nich mohou být i vychytralí. Pod místem, kudy jste procházeli, vyhloubili jámu a přikryli ji rohožemi utkanými z rákosí, které byly schopné unést tenkou vrstvu hlíny, ale ne tíhu člověka. Na dno této propadliny zabodli dlouhé zašpičatělé dřevěné kůly. Zloděj šel první a hodil nízké skóre, takže spadl dolů a nabodl se na kůly. Nemrtví si dnes v noci pochutnají na jeho těle. Hráč číslo pět zemřel, a hra pro něho tudíž skončila, pokud si ovšem nepřeje zaplatit novou postavu, hodit si kostkou, aby rozhodl o své síle a schopnostech, a pokračovat."
"Pcha!" řekl pátý hráč a odstrčil svou židli od stolu. "Mám toho až po krk! To ty jsi nás vlákal do pasti!"
"Byla to tvoje volba," upozornil ho pán hry, "a dokonce ses kvůli tomu hádal. Místo toho jsi měl dát na své spoluhráče. Ať máš příště štěstí."
"Příště si najdu lepší hru!" řekl pátý hráč a rozzlobeně odešel od stolu.
Pán hry se nenechal tímto výstupem vyvést z rovnováhy a klidně pokračoval dál. "Za ním šel trpasličí bojovník," pravil. "Ten ale hodil vysoké skóre a má také velikou sílu a schopnosti, a proto se vyhnul příkopu a přeskočil ho, když viděl, jak zloděj padá dovnitř. Hráči číslo čtyři, úspěšně jsi prošel a vyhrál jsi to, co jsi vsadil. Jsi nyní bohatší o částku deseti keramických mincí. Gratuluji."
Hráč číslo čtyři shrábl svoji výhru se spokojeným výrazem ve tváři.
"Hráčka číslo tři, obchodnice," pokračoval pán hry, "hodila bohužel pouze čtyřku, což nestačilo, aby se vyrovnaly její malé schopnosti, které si vybojovala na začátku hry. Nemohla se proto vyhnout jámě a také spadla dolů a nabodla se na kůly. Hráčka číslo tři zemřela a ztratila svou sázku a teď má možnost zaplatit si další postavu, hodit si kostkou a rozhodnout o své síle a vlastnostech a pokračovat ve hře, nebo musí opustit tento stůl."
Hráčka číslo tři se s povzdechem a kroucením hlavy nad smutným výsledkem rozhodla, že odejde od stolu.
"Hráčko číslo dva, v roli duchovního," řekl pán hry. "Hodila jsi vysoké skóre a také tvoje schopnosti jsou velké. Podařilo se ti vyhnout se jámě a přeskočit ji. Přežila jsi a vyhrála svou sázku. Gratuluji."
Hráčka číslo jedna, templářka, také úspěšně prošla, vyhrála sázku a pokračovala ve hře. Tak skončila scéna rozcházejících se ulic.
"U stolu je teď místo pro další dva hráče," ohlásil pán hry těm, kteří se shlukli kolem, aby přihlíželi. "Chce někdo zkusit své štěstí v pátrání po ‚Ztraceném pokladu Bodachu'?"
"Zajímavá hra," řekl Valsavis. "Nikdy jsem ji ještě nehrál. Myslím, že zkusím své štěstí, a uvidím, jak to dopadne."
Pán hry mu ukázal na židli.
"Já se také přidám ke hře," řekl Sorak a posadil se na druhou uvolněnou židli. Ryana stála za jeho zády a dívala se.
Než hra začala, Sorak a Valsavis si vybrali role a hodili si kostkami, aby viděli, jaké budou mít schopnosti a sílu. Valsavis, jak se nakonec dalo čekat, si vybral, že bude bojovník, a měl hrát žoldnéře.

Sorak následoval jeho příkladu a zůstal také blízko svého a vybral si, že bude druid. Valsavis si hodil velkou sílu a jen průměrné schopnosti. Sorak si naopak hodil velké schopnosti a pouze průměrnou sílu.
"V pořádku," pravil pán hry, když skončili. "Teď budeme pokračovat. Všichni jste se dostali za příkop, i když hráč číslo jedna, dva a čtyři nashromáždili více bodů, které se přičtou k jejich výhře, pokud úspěšně dokončí své pátrání. Hráč číslo tři, žoldnéř, a hráč číslo pět, druid, zatím nemají žádné body nabyté zkušenostmi. Budeme pokračovat."
"Ulice před vámi je jedna z těch, které se vlní a kroutí serpentinami mezi starověkými zříceninami města. Možná lze najít poklad právě v jednom z těchto domů, možná ne. Ale denního světla rychle ubývá a stíny se začínají prodlužovat. Musíte si najít nějaký úkryt, protože zanedlouho budou ulice Bodachu přeplněné oživlými mrtvolami, které budou chtít ukojit svůj hlad po živém mase. Když tak pátráte po svém okolí, zjistíte, že žádná budova ve vaší blízkosti nevypadá nijak zvlášť bezpečně.
Nicméně, když půjdete dál po ulici a přejdete zatáčku, uvidíte starou kamennou hospodu. Zdi vypadají silně a dveře, které jsou stále na svém místě, vyhlíží pevně. Všechna okna jsou pečlivě zamřížovaná. Stavba působí dojmem bezpečného úkrytu na noc. A teď se musíte rozhodnout. Půjdete tam?"
Všichni hráči souhlasili, že ano.
"Dobrá," pokračoval pán hry. "Došli jste ke kamennému hostinci, ale když jste vstoupili na práh, uviděli jste ulici, jak se klikatí dál, a za další zatáčkou jste si všimli zděného opevnění, které obepínalo dávné šlechtické sídlo. Zdivo je vysoké a silné a brána je zhotovena ze železa, které bývalo ve starověku běžným materiálem, ale dnes je velmi vzácné. Za touto bránou skrze její silné, těžké mříže uvidíte skvostný dům. Stavba je vybudována tak, že ustupuje od ulice, má tři poschodí a každé křídlo završuje jedna věž. Dům je kamenný a zdá se být víceméně nedotčený. Vstupní dveře jsou zhotoveny z pevného agafarského dřeva se železným kováním. Tento dům se zdá být také bezpečným útočištěm. Rozhodnete se jít do kamenné hospody se zamřížovanými okny a pevnými vstupními dveřmi, nebo půjdete dál k věžovitému aristokratickému sídlu, které obklopuje tlustá kamenná zeď? Pouze jediný dům poskytne bezpečný přístřešek, ale který? Musíte se rozhodnout."
Hráči začali diskutovat o možnostech.
"Říkám, že by bylo dobré si vybrat šlechtický dům se železnou bránou a kamennou zdí," řekl trpasličí bojovník. "Je jasně bezpečnější."
"Nesouhlasím s tebou," řekla templářka. "Zděný dům se může zdát opravdu bezpečnější, ale je to jasná léčka. Kamenný hostinec se zdá být také spolehlivý."
"Ano, ale vzpomeň si, co potkalo zloděje," připomínala mu důrazně žena v roli duchovního. "Pokusil se odhadnout myšlenku hry a zemřel. Nesmíme postupovat stejným způsobem. Říkám, že si to musíme rozdat s městem Bodach samotným, a ne hádat, co má v zásobě pán hry."
"Co si myslíš ty, druide?" zeptal se Valsavis a obrátil se k Sorakovi s pobaveným úsměvem.
Sorak se stáhl do pozadí a umožnil Ochránkyni, aby jemně nahlédla do mysli pána hry. Byl opravdu velmi prohnaný. První situace byla schválně vykreslena tak, aby zmátla hráče svou jednoduchostí a aby si mysleli, že ta obtížnější volba bude ta pravá. Ale pán hry to čekal, že to ve scénáři tak bude, a přelstil je. Ve skutečnosti jediná bezpečná volba byla ta prostší.
Tentokrát si mohli vybrat mezi domem, který z vnějšku vypadal bezpečněji, a hospodou, která také vypadala bezpečně, ale zase ne tak, jako opevněný dům. Zdála se to být otázka důležitosti. Při vzpomínce, co se stalo minule, hráči budou podezřívat pána hry, že je navádí do opevněného domu, a ne do hostince, ale volba, která posledně byla zjevně nebezpečnější, se ukázala nesprávná, takže teď byla svádějící ta kamenná hospoda. Ale pán hry je už jednou zmátl a určitě se je pokusí obelstít i teď, takže se nakonec přece jen rozhodnou pro kamenný dům. Ale nebude to správná volba.
"Myslím, že zvolím kamennou hospodu," řekl Sorak po chvilce předstíraného přemýšlení.
"Ne, já ne!" ozval se trpasličí bojovník. "Nevěřím, že je to nakonec správná volba. Já jdu do opevněného domu."
"Já také hlasuji pro dům obehnaný zdí," pravila templářka a souhlasně přikyvovala trpaslíkovi.
"A já taky," řekla stroze duchovní.
"Já dám přednost hostinci," řekl Valsavis.
"Tři proti dvěma," hlásil trpasličí bojovník a kroutil hlavou. "Přehlasovali jsme vás."

"Stanoví pravidla hry, že všichni musíme učinit stejné rozhodnutí?" zeptal se Sorak a opustil svoji roli, aby si nechal vysvětlit postup hry.
Pán hry povytáhl obočí. "Ne," odpověděl, "žádné takové pravidlo neexistuje, pokud je nevyslovím předtím, než nastíním situaci."
"Tak si tedy vyberu hospodu," řekl Sorak.
"A já tam půjdu s ním," řekl Valsavis.
"A vy ostatní?" zeptal se pán hry tónem, který neprozrazoval absolutně nic.
"To je jejich konec," prohlásil trpasličí bojovník. "Stále jsem pro opevněný dům."
Všichni ostatní s ním souhlasili a rozhodli se stejně.
"Zajímavé," řekl pán hry s mdlým úsměvem ve tváři, ale pořád nic neprozradil. "Dobrá tedy. Trpasličí bojovník, templářka a duchovní jdou dál k sídlu obehnanému zdí, zatímco druhá část společnosti, druid a žoldnéř, vstupují do hospody. První tři došli k opevněnému domu, otevřeli těžkou železnou bránu, což si vyžádalo trochu námahy, protože závěsy jsou prastaré, vstupují na nádvoří a pečlivě za sebou zavírají a zamykají. Na nádvoří není nic zajímavého nebo důležitého, a tak pokračují v chůzi směrem k hlavnímu vstupu do domu." Odmlčel se. "Co se teď stane?" zeptal se.
"Odhalím kouzla," řekla rychle žena v roli duchovního.
"Neodhalíš nic," řekl vlažně pán hry.
"Pečlivě prozkoumám dveře, abych zjistila, jestli to není nějaká past, která s magií nemá nic společného," řekla a pak rychle dodala, "naučila jsem se to, když jsem pozorovala zloděje."
"Nenajdeš nic," řekl pán hry.
"Žádnou nenajdu, nebo tam žádná není?" zeptala se žena s rolí duchovního.
"Nic nenajdeš a nic tam není," pravil pán hry.
"Dobře, jdeme dovnitř," řekla spokojeně žena.
"Templářka, duchovní a také trpasličí bojovník otevírají dveře a vstupují dovnitř," pokračoval pán hry, "zavírají za sebou a zastrkují těžkou závoru. Chce to hodně síly, aby vůbec starou závorou pohnuli, ale za několik okamžiků zapadla. Jsou teď v potemnělém hlavním sále domu. Všude kolem je jen plno prachu, písku a pavučin. Je těžké prohlédnout tmu." Pán hry se zase odmlčel a zvedl tázavě obočí.
"Zapálím pochodeň, kterou jsem si s sebou vzala," řekla templářka.
"V pořádku," pravil pán hry. "Pochodeň hoří. Před vámi se vine široké schodiště, které vede do horních poschodí a do věží nad východním a západním křídlem domu.
Zase přerušil vyprávění a v očekávání na ně pohlédl.
"Myslím, že bychom měli vstoupit do jedné z věží," řekla templářka. "Budeme mít lepší rozhled po okolí a obranyschopnější postavení."
"Ale do které věže?" zeptala se duchovní. "Do té nad východním křídlem? Nebo do západní?"
"Třeba je to jedno," ozval se trpasličí bojovník.
"A třeba není," řekla duchovní.
"Slunce ještě nezapadá," řekla templářka, "takže jsme stále před nemrtvými v bezpečí. A zajistili jsme železnou bránu a ty těžké dřevěné dveře zavřeli na závoru. Jestli se náhodou v domě skrývají mrtvoly, nebudou ještě vzhůru. Máme ještě trochu času, abychom to mohli přezkoumat. Můžeme se rozdělit a zkontrolovat obě věže a uvidíme, která je bezpečnější. Mám s sebou víc pochodní než jen jednu," dodala rychle.
Pán hry přikývl a naznačil, že toto řešení přijímá.
"Dobrá, já tedy půjdu prozkoumat východní věž," pravil trpasličí bojovník.
"Jsi silnější a schopnější než já," řekla duchovní. "Půjdu s tebou."
"A já prohledám západní věž," řekla templářka, "ale nejdřív vám dám na cestu pochodeň."
"V pořádku," pravil pán hry. "Rozdělili jste se. Vstoupili jste na točité schody a vystupujete do horních poschodí. Templářka se vydá chodbou, která vede západním křídlem, zatímco duchovní a trpasličí bojovník jdou chodbou naproti, která míří k věži na druhé straně. Ke vstupu do věží dorazíte současně. Jsou tam masivní dřevěné dveře. Pán hry udělal pomlku.
"U dveří pozorně naslouchám," řekla templářka.
"Neslyšíte vůbec nic," pravil pán hry.

"Opět dveře prozkoumáme, jestli to není skrytá past, jak jsme to viděli dělat zloděje," řekla duchovní.
"Nic jste nenašli," řekl pán hry.
Snažili si vymyslet nejrůznější věci, jak by zjistili, zda za dveřmi nečíhá nějaké nebezpečí, ale pán hry pokaždé odpověděl stejně. Nakonec se dveře otevřely a oni vešli dovnitř. Pán hry jim oznámil, že narazili na točité schody vedoucí nahoru do komnat věží. Prověřili obezřetně všechna možná nebezpečí, možné nástrahy, schody, které by se pod nimi mohly zřítit, každou léčku, o které si mysleli, že by jim pán hry mohl nastražit, ale mezitím, jak si všiml Sorak, plýtvali bílým dnem, který jim ještě zbýval. A věděl, že až dojdou do komnat nahoře ve věžích, bude už po západu slunce.
Ve věžích byli samozřejmě nemrtví. Hráči před nimi prchali, ale celý dům jich byl plný. Leželi v ostatních pokojích a vyčkávali příchod noci. Duchovní vznesla námitku, že neodhalili přece žádná kouzla a mrtvoly jsou oživovány magickou silou. To je sice pravda, odpověděl pán hry, nevyvedeny ze svého klidu, ale duchovní pronesla kouzlo odkrývající čáry pouze u vstupních dveří. Navíc čarovná moc, která oživuje nemrtvé, nevstupuje do hry dřív než po západu slunce a tehdy se už duchovní neobtěžovala odhalit léčku. Při každém setkání s nemrtvými se házelo kostkami, sečetl se výsledek a hráči jeden po druhém umírali. Nakonec zbyla pouze templářka, která došla ke vstupním dveřím jenom proto, aby zjistila, že závora, kterou se jim s takovou námahou podařilo zavřít, se před ní neotevře. A nemrtví se k ní blížili po celých tuctech. Hodila si kostkami, aby viděla, jestli se jí podaří závoru zdolat dřív, než dojdou k ní. Hodila však málo a její postava zemřela.
Hráčka, která měla roli templářky, celá podrážděná, vrhla pohled na Soraka a Valsavise, ukázala na ně prstem a potom se obrátila na pána hry. "A co tihle?" naléhala. "Neřekl jsi, co se stalo s nimi!"
Pán hry jen pokrčil rameny. "Dobrá. Vstoupili do hostince, zamkli za sebou zevnitř těžké dřevěné dveře a strávili poklidnou noc naslouchánímvytí nemrtvých, kteří obcházeli ulicemi. Nakonec je přemohl spánek, a když se probudili, byl už bílý den."
"A to je všechno?" zvolala nevěřícně templářka.
"Zvolili správně," to bylo vše, co jí k tomu pán hry řekl.
"Při krvi Githově!" zaklela zklamaná templářka. "To je ale hloupá hra!" Zahodila svoje kostky a odešla od stolu.
"Zdá se, že se nám uvolnilo jedno místo," ohlásil pán hry a rozhlížel se po divácích.
"Přidám se ke hře," pravila Ryana a sedala si na židli.
Zbylí dva hráči se rozhodli, že budou pokračovat. Každý zaplatil deset keramických mincí a koupil si novou roli a zůstal ve hře, třebaže neztratili pouze poslední sázku, ale přišli i o všechny svoje zkušenostní body, protože jejich postavy zemřely. Začínali teď úplně znovu stejně jako Ryana.
Trpasličí bojovník, nemaje žádnou fantazii, se rozhodl zůstat trpasličím bojovníkem. Byl teď prostě jenom nový trpasličí bojovník a musel si hodit kostkami, aby určil sílu a schopnosti této nové postavy. Dopadl hůř než poprvé, což ho velmi nepotěšilo, a tak hrál dál v pochmurné náladě.
Žena s rolí duchovního se rozhodla, že bude tentokrát zlodějkou. Hodila si kostkami, a jak se ukázalo, její nová postava měla více sil a schopností než ta předchozí. Zdálo se, že je tomu ráda, třebaže jako duchovní prohrála hodně sázek.
"A jaký druh role si vybereš ty?" zeptal se pán hry Ryany.
"Budu kněžka," řekla Ryana.
"Chceš říct templářka," opravil ji pán hry.
"Ne, mám na mysli prostě kněžku," odpověděla stroze Ryana. "Nemohu být nikdy nečistá, ani v nevinné hře."
"Aha," řekl pán hry a pokyvoval hlavou. "Chápu. Dobře, myslím, že je to přijatelné. Ale nebudeš mít větší sílu či schopnosti, než jaké jsou uvedeny pro kastu duchovních."
"To je zase přijatelné pro mě," souhlasila Ryana. Vrhla kostky. Měla nejvyšší skóre ze všech. Hra pokračovala dále.
Tentokrát věnovali trpasličí bojovník a zlodějka větší pozornost tomu, jak postupovali Sorak s Valsavisem. Pán hry dál odmotával nitky jejich dobrodružné cesty. Když procházeli městem a pátrali po bájném zmizelém pokladu, naráželi na jednu léčku z druhou. Střetli se s hnízdem plným křišťálových pavouků. Čelili banším, vílám, které věští smrt a které se přes den mohly volně pohybovat. Museli

bojovat se znepřátelenými hledači pokladů, ohnivými draky a přírodními živly. Ale při každé překážce Ochránkyně opatrné nahlédla do mysli pána hry a prozradila, co je čeká, a Sorak pokaždé učinil správné rozhodnutí. A když neexistovala žádná vhodná varianta, Ochránkyně trošičku pomohla kostkám, kterými Sorak házel, a on pokaždé překonal všechny překážky bez úhony a bohatší o své výhry.
Valsavis se jím nechal vést a mohutně sázel peníze, zatímco Sorak postupoval umírněněji. Také Ryana se řídila podle něho a mnoho nesázela, ale svými telekinetickými schopnostmi ovládla kostky pokaždé, když házela, stejně jako když poprvé hrála o sílu a schopnosti své postavy.
Netrvalo dlouho a druzí dva hráči zemřeli. Jejich místa u stolu zaujali jiní, ale i jejich postavy potkala smrt. Někteří zůstali a zaplatili si novou roh, druzí odešli hrát jiné hry, ale Sorak, Valsavis a Ryana měli i nadále vysoké skóre, vyhrávali vsazené peníze a hromadili body získané zkušenostmi. Nakonec objevili "Ztracený poklad Bodachu", ale před koncem hry Sorak zjistil, že je pán hry podezřívá, a proto, když zbývaly poslední tři překážky, "zemřel".
Ryana následovala jeho příkladu a zemřela při dalším setkání. Valsavis vydržel až do konce i bez Sorakova příkladu, kterého by se držel. Protože po celou hru bohatě sázel, odcházel od stolu s malým jměním. Sorak s Ryanou si také odnášeli svoji výhru neovlivněnou prohrou před koncem hry, i když ztratili příplatek, který by jim mohly vynést jejich zkušenostní body. Když odešli od stolu a zamířili k výčepnímu pultu, pán hry oznámil začátek nového dobrodružství.
"Nu, to tedy byla opravdu zajímavá hra," podotkl Valsavis.
"Vedl sis velmi dobře," řekla Ryana.
"Dal bych přednost tomu, kdyby to byla skutečnost, a ne pouhá smýšlená hra," prohlásil nonšalantně Valsavis. "Víc by mě to stimulovalo, aspoň si to myslím."
Sorak se na něho po očku dlouze zadíval, ale do rozhovoru nezasahoval. Když došli k baru, najednou si všimli, že se za nimi vynořilo několik statných strážců.
"Promiňte, pánové a dámo," pravil jeden z nich, "ale majitel podniku by byl poctěn, kdybyste s ním vypili skleničku."
"Zajisté," řekl Valsavis. "Doveď ho sem."
"Zve vás do svých soukromých komnat," řekl strážce.
"A co když odpovím, že si svoje pití raději dám tady u výčepu?" zeptal se Valsavis.
"Potom tě přesvědčím, že majitelovy soukromé sklepy jsou prvotřídní kvality," odvětil strážce.
"Dobrá," řekl na to Valsavis, "pošli sem pár lahví."
"Majitel tohoto podniku zdůraznil, že trvá na své žádosti," řekl strážce, "a proto tě co nejdůrazněji prosím, abys přijal jeho šlechetné pozvání."
"A co se stane, když ho odmítneme?" zeptal se Valsavis.
Strážce na chvíli zaváhal. "Pane," pravil klidným hlasem, "vidím, že jste schopný bojovník. Získal jste ve svém oboru nepochybně mnoho zkušeností. Můj plat tady není tak vysoký, abych se těšil z pomyšlení, že si to rozdám s válečníkem, který je mně s největší pravděpodobností roven, nebo dokonce zručnější než já. Také nestojím o to, aby byl někdo z ostatních zákazníků nešťastnou náhodou zraněn, kdyby došlo k takové nepříjemnosti. Proto vás ještě jednou co nejpokorněji a nejzdvořileji žádám, abyste mě doprovodili do soukromých komnat majitele a laskavě si všimli, že v tuto chvíli na vás míří půl tuctu kuší, které drží ti nejobratnější střelci, kteří se dají za peníze najmout. A mohu vás ujistit, aniž bych se bál, že se zmýlím, že každý z nich trefí semínko kanny na vzdálenost třiceti kroků, a to šesti šípy ze šesti pokusů."
Valsavis povytáhl obočí. "Co, jen ze vzdálenosti třiceti kroků?"
Žoldnéř se podíval na Sorakovu ruku, kterou ucítil na své paži, a potom mu pohlédl do tváře. Sorak na něho neústupně hleděl.
"Jak si přeješ," řekl Valsavis a lehce se strážci uklonil. "Rozhodli jsme se, že přijmeme laskavé pozvání tvého chlebodárce."
Strážce opětoval úklonu bez jediné známky ironie. "Máš mé nejhlubší díky, milý pane. Kdybyste byli tak laskavi a následovali mě, prosím."
Stráže vedly své svěřence směrem ke schodišti, které stoupalo nahoru na ochoz. Střelci ani na okamžik neodvrátili své kuše. Většina hostů byla tak zaujata svou hrou, že si ničeho ani nevšimli, ale pár z nich je

dychtivě sledovalo a doufalo, že uvidí něco dramatického. Nicméně je očekávalo zklamání.
Stráže je uvedly do soukromého pokoje majitele, který se nacházel na konci galerie. Místnost byla jasně ozářena mnoha petrolejovými lampami a na bíle vymalovaných stěnách visely draze vyhlížející obrazy pouštní krajiny a vesnických pouličních výjevů. Po místnosti bylo rozmístěno několik velkých keramických nádob osázených rostlinami a na naolejované dřevěné podlaze ležel nádherný drajský koberec, utkaný z tlumené červeně, modři a zlatavé barvy. Před mohutným ornamentálním pracovním stolem majitele podniku stály tři pěkné vyřezávané agafarské židle. Na stole ležel glazovaný keramický podnos s karafou z brouseného skla, plnou vína, a třemi poháry.
Majitel pouštního paláce seděl za svým stolem, ale když vešli dovnitř, tak se postavil. Byl to muž středních let, s černými vlasy, bohatě prokvetlými šedinami, jež nosil dlouhé po ramena. Byl hladce oholen a měl jemné a úhledné rysy tváře. Byl oblečen v jednoduché černé plátěné tunice a kalhotách stejné barvy bez žádných ozdob nebo zbraní.
"Pojďte dál," řekl tichým, příjemným hlasem. "Prosím, posaďte se. Dovolte, abych vám nabídl trochu vína."
"Pokud se neurazíš, dal bych přednost vodě," řekl Sorak.
Majitel herny mírně zvedl obočí. "Vodu pro našeho hosta," přikázal krásné mladé služebné.
"Mně víno vyhovuje," řekl Valsavis.
"A ty, má paní?" zeptal se majitel podniku.
"Já bych si také dala vodu," řekla Ryana.
Služebná donesla džbán s chladnou vodou a nalila jim a potom naplnila Valsavisův pohár vínem. Obsloužila je a potom rychle opustila pokoj. Stráže zůstaly stát za jejich zády nehybně jako sochy.
"Zdá se, že se vám dnes večer dařilo," začal majitel herny.
Valsavis jen pokrčil rameny.
"Obávám se, že na konci hry jsme prohráli," ozval se Sorak.
"Ano," souhlasil majitel. "Ale jen proto, že jste se tak rozhodli. Měli jsme tady psioniky už předtím, víte. Musím přiznat, že většina z nich nebyla tak nadaná jako vy."
"Já nejsem psionik," řekl zamračeně Valsavis.
"Ne," připustil majitel, "myslím, že ty ne, milý pane, ale tady tvůj přítel. A vsadil bych se, že i tato dáma. Ty jsi villichi, že ano?" zeptal se Ryany.
Byla překvapená. "Většina lidí to nepozná," řekla.
"Ano," přikyvoval majitel podniku, "nemáš rysy, které člověk obyčejně spojuje se sesterstvem, ale jsi na ženu lidské rasy příliš vysoká a tvé vzezření je…, nu poněkud pozoruhodné. Očividně jsi procházela celý svůj dosavadní život intenzivním výcvikem. A tvé mistrovské ovládání hmoty je nanejvýš působivé. Můj pán hry si nebyl jistý, zda podvádíš, až do pátého kola před koncem hry. Musím přiznat, že jsem poněkud překvapen, že jsem potkal kněžku u hráčského stolu a za takových… nezvyklých podmínek…, ale to je čistě tvoje věc." Pohlédl na Soraka. "A co se týče tebe, pane, musím ti vyjádřit svůj ničím nezmenšený a upřímný obdiv. Tvoje schopnosti jsou obdivuhodně nenápadné."
"Co mě prozradilo?" zeptal se Sorak.
"Hra samotná, můj příteli," odpověděl majitel herny. "Tady v Solné Vyhlídce jsme všichni zkušení hráči. Jsme na sebe hrdi, že jsme uznávanými mistry svého řemesla. Naše hry jsou pečlivě sestavené. Nikdo ještě nepřežil, aby dokončil celé dobrodružství. Ty, pane," dodal a pohlédl na Valsavise, "máš tu čest být první, kterému se to podařilo. A dokázal jsi to jen proto, že jsi postupoval podle svého přítele a měl na konci trochu štěstí. Pouze psionik mohl překonat tolik překážek, jak to udělal tvůj přítel."
"Takže?" pravil Valsavis.
"Takže to byl podvod," dokončil majitel.
"A předpokládám, že chceš své peníze zpět," řekl Valsavis.
"Neopovážil bych se o ně požádat," řekl majitel herny. "Máš vzezření muže, který by se jich nevzdal bez boje. Já osobně se raději vyhnu násilí. Nejsem silný muž, jak můžeš vidět, a mé stráže jsou zvyklé jednat spíš s náhodně opilým obchodníkem nebo rozčarovaným šlechticem než se zkušeným válečníkem, jako jsi ty. Chci vám pouze pogratulovat k vaší výhře - třebaže je neprávem nabytá - a oznámit vám, že jste nám vítáni a můžete se po zbytek noci zdarma oddat jakékoli zábavě, kterou náš skvělý podnik nabízí, až

na jednu výjimku, že se vyhnete hracím stolům.
Poručil jsem svému personálu, aby se držel ve vaší blízkosti. Samozřejmě vám nebudeme bránit, pokud se rozhodnete jít jinam, ale zjistíte, že během jedné hodiny každá herna v Solné Vyhlídce bude varována před vaší přítomností. Máme tady, samozřejmě, mnoho dalších věcí k rozptýlení a můžete je plně využít. Mohou vás zajímat naše zápasiště nebo snad naše divadlo, které je opravdu skvělé. V každém případě vám nabízím pro zbytek noci pohostinnost Pouštního paláce a očekávám, že vy nám oplatíte naši zdvořilost stejně dobrým, vybraným chováním."
"Nemám zájem podržet si peníze, které jsem vyhrál nečestným způsobem," řekl Sorak. "A mluvím i za tuto paní. Valsavis se rozhodne sám, ale doufáme, že bude následovat našeho příkladu. Co se nás týče, byli bychom potěšeni, kdybychom mohli vrátit všechno, co jsme vyhráli."
"V tom případě si myslím, že můžeš mít i moje peníze," řekl suše Valsavis a hodil na stůl těžký měšec obsahující jeho výhru.
Majitel herny se lehce zamračil. "Musím přiznat, že vaše ochota vrátit peníze je mi trochu záhadou. Mohu se zeptat, proč to děláte?"
"Předtím jsem se těšil, že uvidím, jak byste se snažili ty peníze ze mě dostat," řekl Valsavis.
"No, to mě nijak nepřekvapuje," řekl majitel. Potom se podíval na Soraka a zvedl tázavě obočí.
"Mně se zase líbila samotná hra," vysvětloval Sorak. "Nikdy předtím jsem tak podivnou hru neviděl. Určitou dobu jsem pracoval v proslulé herně. Mojí povinností tam bylo vyloučit podvody a falešné hráče a byl jsem prostě zvědav, jak si poradíte tady."
Majitel podniku povytáhl obočí. "Kdybys mě jen požádal a pověděl mi o své hodnosti a zkušenostech, byl bych jenom rád, že ti to mohu předvést. A pokud hledáš zaměstnání, existovaly jednodušší způsoby, jak na mě zapůsobit. Řekni mi, kde jsi předtím pracoval?"
"V Tyru, v herně, která se jmenovala U Křišťálového pavouka."
"Tu znám," řekl majitel podniku a pokyvoval hlavou. "Mohu se zeptat na tvoje jméno?"
"Jmenuji se Sorak."
"Skutečně?" zvolal trochu překvapeně majitel herny. "Ty jsi ten, kterému říkají Nomád?"
Teď byl zase překvapený Sorak. "Jak to, že mě znáš?"
"Zprávy se v určitých kruzích šíří velmi rychle," odpověděl majitel herny. "A je to moje práce, abych shromažďoval informace o zručných jedincích v mém oboru. Zdá se, že jsi na Tyr udělal dojem, který hned tak nepomine." Zabrousil pohledem k Sorakovu meči. "Také jsem slyšel o tvém meči. Bylo mi řečeno, že je to v mnoha směrech jedinečná zbraň. Jestli hledáš zaměstnání, bylo by mi ctí učinit ti nabídku. A jsem si jist, že nějaké místo by se našlo i pro tvého společníka."
"Ještě jednou připomínám, že nemohu mluvit za Valsavise," řekl Sorak, "ale i když jsem ti vděčný za tvoji šlechetnost, není to zaměstnání, co hledám, ale pouze nějaké informace."
"Pokud ti je nebudu moci poskytnout sám," řekl majitel herny, "vynasnažím se najít někoho, kdo ti poradí. Co chceš vědět?"
"Rád bych věděl, kde bych mohl najít druida, kterému říkají Mlčící," pravil Sorak a sklouzl do ústraní, aby umožnil Ochránkyni prozkoumat majitelovu mysl. Nicméně se ukázalo, že je to úplně zbytečné.
"A to je všechno?" zeptal se majitel herny. "Není nic jednoduššího. Mlčícího najdeš v Ulici snů, na jižním konci Hlavní ulice. Hledej lékárnu, která nese jméno Jemná stezka. Majitel obchodu se jmenuje Kallis. Řekni mu, že tě posílám já. Mlčící bydlí přímo nad jeho krámem."
"Srdečné díky," řekl Sorak, překvapený, že získal informace tak snadno.
"Tvá vděčnost může být předčasná," řekl na to majitel herny. "Mlčící nevítá návštěvníky s otevřenou náručí a je velmi pravděpodobné, že vás odmítne. Určitě tě nemohu zlákat nabídkou dobrého pracovního místa? Jsem si jist, že bys shledal navrhované podmínky nanejvýš výhodné."
"Snad jindy," řekl Sorak.
Majitel herny sešpulil zamyšleně ústa. "Snadno uhádnu, proč hledáš Mlčícího," řekl. "Nejsi první, víš. A myslím, že mohu také spolehlivě předpovědět, že ti Mlčící nepomůže. Nicméně, jestli ses rozhodl, že se vydáš tím směrem a že tě od tvého jednání nic neodradí, pak se obávám, že žádné jindy* pro tebe asi nebude existovat."
"Jsem rozhodnutý, že učiním, co jsem si předsevzal," řekl Sorak.

"Škoda," řekl majitel herny. "Jsi příliš mladý, než abys zahynul tak bídnou smrtí. Ale jestli jsi odhodlaný upadnout v zapomnění, pak se tak staň. Sám ses rozhodl. Stráže tě vyprovodí ven. Já se musím postarat o zábavu živých. Nemá cenu dělat si starosti o mrtvé."

6

Ulice snů byla úzká, klikatící se ulička, která si razila svoji cestu jižním směrem od Hlavní ulice. Na rozdíl od bíle omítnutých domů v centru Solné Vyhlídky, budovy zde byly ohozené omítkou světle zemité barvy a žádná z nich nebyla vyšší než dvě poschodí. Byly dobře udržované, třebaže už prozrazovaly své stáří. Všechna okna byla opatřena dřevěnými okenicemi, které skýtaly ochranu proti dennímu horku, ale domy neměly kryté kolonády, i když většina z nich měla u vstupu zastřešený portál.

Ulice byly v této části vesnice temné, osvětlené pouze měsíčním svitem a několika málo petrolejovými lampami u vstupních dveří. Také tady byla ulice vydlážděna tmavě červenými cihlami, ale bylo to prastaré dláždění a mnoho z cihel se posunulo nebo se trochu zvedlo, takže povrch byl nerovný a mírně zvlněný. Blížili se k něčemu, co kdysi mohlo být centrem staré vesnice, předtím než vyrostla v současnou malou pouštní mekku her a zábavy. Sorakovi to trochu připomínalo slumy v Tyru, až na to, že tady nebyly žádné dřevěné boudy, které hrozily, že se každou chvíli zřítí, a žádné odpadky. Domy byly postaveny ze starých vepřovicových cihel, pálených na slunci, a všechny rohy měly mírně zakulacené. O zdi se tady neopírali žádní žebráci, kteří by prosili špinavýma rukama o almužnu. V této části vesnice také nepostávaly žádné prostitutky, což bylo divné, když si Sorak představil tu záplavu, kterou viděli na Hlavní ulici. Zvláštní mu to však připadalo jen do té doby, než si uvědomil, že Ulice snů poskytuje úplně jiný druh svodů.

"Co je to za divnou nasládlou omamnou vůni?" zeptala se Ryana a nasála vzduch.

"Zvonkobýlí," odpověděl s úsměvem Valsavis.

Ryana se na něho překvapeně podívala. "Ale já jsem už zvonkobýlí viděla," namítla. "Je to malá plazivá pouštní réva s drsnými tmavě zelenými listy a s velkými zvonkovitými květy. Když se usuší, má určité léčivé schopnosti, ale nevoní jako tohle."

"Samotné květy určitě ne," souhlasil Valsavis. "Ale rostlina má i jiné využití, o kterém sestry villichi nepochybně vědí. Ale ty jsi zřejmě o něm ještě poučena nebyla."

"Jaké využití," zeptala se zvědavě Ryana. Myslela si, že se už naučila všechno o léčebných schopnostech a jiném využití rostlinstva, které se na Athasu vyskytovalo.

"Když se listy zvonkobýlí usuší a najemno rozsekají, smíchají se potom se semeny, která rostlina produkuje, jež jsou rozdrcené na prášek," vysvětloval Valsavis, "směs se potom namáčí ve víně a přechovává v dřevěných sudech. Obyčejně jsou z pagafového dřeva, protože to dodává směsi zvláštní chuť a vůni. Po určitou dobu se nechá vše zrát, a když je proces u konce, výsledným produktem je voňavá směs ke kouření. V malém množství se nacpe do hliněné dýmky, a když ji zapálíš, nasaješ kouř zhluboka do plic a zadržíš dech, jak nejvíc můžeš, aby tam co nejdéle vydržel. Po několika tazích začne kuřák pociťovat příjemnou náladu. A po chvíli začne mít vidiny."

"Takže je to halucinogenní rostlina?" zeptal se Sorak.

"A zvlášť nebezpečná," odpověděl Valsavis, "protože její účinky jsou velmi ošidné."

"Jak?" zeptala se Ryana, když kráčeli klikatící se ulicí a ze dveří a oken se nesla těžká vůně drogy.

"Nálada, do které se na začátku dostaneš, je nesmírně příjemná a konejšivá," řekl Valsavis. "Vidíš trošku rozmazaně a všechno dostává jemný nádech, jako by ses dívala na svět přes kousek tenké průsvitné látky. Potom tě zalije příjemné teplo, které pomalu prostoupí celé tvé tělo a vyvolá příjemnou malátnost. Většině Udí se zpočátku trochu točí hlava, ale tento pocit brzy pomine. Uvolníš se a zdá se ti, že se tě okolí přímo dotýká, a myslíš si, že nikdy předtím jsi nezažila tak tichou, pokojnou radost."

"To nezní moc nebezpečně," namítl Sorak.

"Je to mnohem nebezpečnější, než si myslíš," řekl na to Valsavis, "pravě proto, že se to zdá být tak neškodné a příjemné. Když vykouříš pouze jednu dýmku a skončíš a už nikdy se tohoto zhoubného zboží nedotkneš, snad bys unikl vážnému ublížení na duchu, ale není to tak snadno proveditelné. Všichni většinou vykouří jednu dýmku - a snad ani to, třeba jen zhluboka jednou či dvakrát potáhnou - a už cítí silnou potřebu další dávky. Je to tak silná touha, že jí velmi těžko odolají. Po druhé dýmce se cítíš ještě

příjemněji a máš vidiny. Zpočátku jsou to pouze mírné zrakové halucinace. Když se například díváš na někoho, kdo sedí naproti tobě, může se ti zdát, že se vznáší několik stop nad zemí a že se mění rysy jeho tváře. Droga působí na každého jinak. Třeba vidíš svou matku a otce nebo svého chotě či milence, někoho, kdo zaměstnával tvou mysl. Ve vzduchu se budou vířit barvy a zrnka prachu se roztančí a budou se nádherně blýskat ve slunci. A čím víc toho vykouříš, tím budou obrazy živější. Po třetí dýmce, pokud nemáš velmi silnou vůli, se obyčejně úplně odpoutáš od reálného prostředí."
"Jak?" zeptal se Sorak. "Myslíš tím, že upadneš do polospánku?"
"Dá se to tak nazvat," řekl Valsavis. "Zůstaneš sice vzhůru, ale dostaneš se do snového světa stvořeného tvými vlastními představami, které budou oživovány zhoubným kouřem. Budeš vidět úžasné věci, které budou úplně odporovat skutečnosti. Bude se ti například zdát, že můžeš létat, a strávíš celé hodiny plachtěním ve výšinách světem nepopsatelných divů jako ostrokřídlatka. Nebo se ti bude zdát, že ovládáš magii jako žádný jiný čaroděj, který kdy žil, a ve svém vysněném světě se budeš cítit všemohoucí. Nebudeš chtít, aby to skončilo, a když vše pomine, budeš toužit, aby se to opakovalo stále dokola. Tvůj dosavadní život ti bude připadat nudný, monotónní a bez lesku. A tou dobou už droga ovládne tvé bytí a pro příště jí už neodoláš.
Čím víc zvonkobýlí vykouříš," pokračoval Valsavis, "tím vzdálenější budeš od své reálné existence. Tvým skutečným světem se pro tebe stanou vidiny a život bez zvonkobýlí ti bude připadat jako noční můra, před kterou se budeš snažit za každou cenu uprchnout. Prodáš všechen svůj majetek, ponížíš se, uděláš cokoli, jen abys sehnal peníze a mohl si koupit ještě větší množství zvonkobýlí a mohl utéci do sladkého světa snů. Nicméně, zatímco zvonkobýlí podporuje mysl, aby vytvářela tyto pohádkové představy, současně otupuje zdravý rozum. Když nebudeš zrovna pod jeho vlivem, každý úkol se ti bude zdát nesmírně obtížný. Budeš se jen tupě povalovat a nebudeš mít ani dost vtipu na to, abys něco ukradl, a mohl tak ukojit svoji touhu.
A jsou tací," pokračoval Valsavis, "kteří se dostanou do snového světa a už nikdy se nevrátí zpět. Tito lidé jsou v mnoha ohledech nejšťastnější mezi skličujícími oběťmi této obávané drogy, protože si neuvědomují, co se s nimi ve skutečnosti děje. Pro ty, kteří upadli do závislosti na zvonkobýlí, může být nevědomost skutečně štěstím. Ostatní se stanou na droze tak závislí, že jim na ničem jiném nebude záležet, a když utratí všechen svůj majetek a rozprodají vše, co vlastní, prodají sami sebe a prožijí zbytek svého života v otroctví. Pro jejich pána není nákladné je vydržovat, protože jsou dobře ovladatelní, a co se týče stravy a ubytování, žádají jen málo. Pokud mohou kouřit zvonkobýlí, pokorně konají svou práci, necítí žádné příkoří a pomalu se ztrácejí před očima."
"To je strašné!" zvolala zděšeně Ryana. S neblahými předtuchami se rozhlížela kolem sebe. Všechny domy, které je obklopovaly, byly malými krámky, kde se provozovalo toto smrtelné a prudce návykové kupčení s dobrou náladou. A teď si uvědomili, proč se těch pár lidí, které zahlédli na ulici, pohybuje tak apaticky.
"Pokud tady zůstaneme dost dlouho," řekl Valsavis, vůně kouře, která se nese vzduchem, nám bude připadat čím dál příjemnější a začne na nás působit stejně jako vůně čerstvě upečeného chleba na hladovějící. Dostaneme se do pokušení vstoupit do jednoho z těchto euforických domů a ochutnat trošku toho úžasně podmanivého kouře. A pokud bychom byli dost hloupí na to, abychom podlehli svodu, dostane se nám vřelého přivítání a potom nás uvedou do pohodlné obývací místnosti, kde nám nabídnou dýmky za tak skvělou cenu, že by nikdo neodmítl, a to by byl začátek našeho konce. Potom zjistíme, že druhá dýmka nás stojí víc a třetí ještě víc a cena se bude neustále zvyšovat. Nebude trvat dlouho a vyvedou nás z přepychového pokoje a zavedou do malých, stěsnaných místností vzadu v budově, které jsou obestavěné hrubými postelemi stlučenými z dřevěných latěk. Postele jsou postavené na sebe až ke stropu, takže se na ně vměstná až šest lidí, kteří tam leží jako nějaké zboží složené ve skladě na policích. Ale tou dobou už nebudeme nic namítat. Nakonec něco řekneme, uděláme něco, podepíšeme kus papíru, ale jen proto, abychom dostali další dýmku. A zanedlouho by přišli obchodníci s otroky a koupili by si nás."
"A jak to všechno víš?" zeptala se Ryana a nejistě se na Valsavise dívala. Jeho vypravování znělo tak nepříjemně věrohodně, jako by to okusil na vlastní kůži.
"Prostě jsem kdysi, za mlada, sloužil u jednoho takového otrokáře," řekl Valsavis. "A to stačilo, aby to

ve mně navždy zničilo pokušení naplnit si plíce zvonkobýlím. Raději bych si podřezal zápěstí a vykrvácel na ulici. Jestli existuje nějaká věc, kterou mě za ta dlouhá léta život naučil, pak je to ta, že snaha vnést umělou cestou do života radost, klid a spokojenost je falešná cesta. Člověk tyto hodnoty nalezne, pokud se dívá na život jasnýma a střízlivýma očima, čelí nepřízni osudu a překoná ji díky své vůli, úsilí a odhodlanosti. Pouze v tom nalezne skutečné uspokojení. Všechno ostatní je pouhá iluze podobná vidinám, které vyvolává sladce vonící zvonkobýlí. Všechno je to přelud bez živoucího jádra."
"Pojďme, ať už jsme pryč z tohoto strašlivého místa," řekla Ryana. "Už nechci vdechovat vůni tohoto smrtícího kouře. Už teď je mi příjemná a pouze toto pomyšlení mě děsí."
Spěchali Ulicí snů, nechávajíce za sebou omamnou vůni kouře. Netrvalo dlouho a přišli do ještě starobylejší části vesnice, kde domy prozrazovaly vyšší stáří. Prošli malým čtvercovým náměstím s kašnou uprostřed a pokračovali dál klikatící se ulicí. Domy tady byly nižší a měly pouze jedno podlaží. Většina z nich byla obytná, ale tu a tam se objevily malé obchůdky nabízející rozmanité zboží, jako koberce, oblečení, čerstvé maso a zemědělské plodiny. Kousek za malou pekárnou chleba narazili na úzké dvoupatrové stavení, nad jehož vchodem visel dřevěný štít, kde bylo zelenými písmeny napsáno Jemná stezka. Pod názvem bylo jediné slovo. Lékárna.
Bylo už pozdě, ale v hlavním okně hořela lampa a okno mělo otevřené okenice, aby mohl dovnitř proudit chladný noční vánek. Přistoupili ke vstupním dveřím a zjistili, že není zamčeno. Když je otevřeli, zavadili o šňůru kaktusových stvolů, pověšených nad vchodem, které několikrát jemně zacinkaly a upozornily majitele, že někdo vstoupil dovnitř.
Obchod byl malý a tvořil úzký obdélník. Podél jedné zdi stál dřevěný pult s nejrůznějšími nástroji na vážení, řezání, drcení a rozpouštění bylin a prášků. Za pultem bylo vidět police, na kterých byly v řadách vyskládané skleněné lahvičky a keramické dózy, všechny pečlivě označené, které obsahovaly různé směsi bylin a prášků. Po místnosti bylo rozmístěno více takových polic, které sahaly až do stropu, a mnohé z nich skladovaly lahve s nejrůznějšími roztoky a lektvary. Ze stropu visely šňůry se zavěšenými sušícími se bylinami a naplňovaly celý obchod nádhernou pronikavou vůní, která úplně zahnala doznívající vzpomínky na příjemně sladkou vůni zvonkobýlí.
Zpoza korálkového závěsu vzadu v místnosti, na opačném konci pultu, vystoupil malý muž oblečený v jednoduchých hnědých šatech. Přištrachal se k nim a své stařecké skrvnité ruce měl sepjaté před sebou. Byl už skoro úplně holohlavý a nosil dlouhý prořídlý bílý vous. Jeho tvář byla plná vrásek a jeho tmavě hnědé oči, lemované vrásčitými vějířky, na ně přívětivě hleděly.
"Vítám vás a přeji vám dobrý večer, moji přátelé," pravil. "Jsem Kallis, lékárník. Čím vám mohu posloužit?"
"Tvé jméno a místo, kde se nachází tvůj krámek, nám dal majitel Pouštního paláce," řekl Sorak, "který nám poradil, ať se o něm zmíníme."
"Ach, ano," přikyvoval starý lékárník. "Posílá mi sem mnoho z mých zákazníků. Je to můj syn, víte."
"Tvůj syn?" opakovala překvapeně Ryana.
Stařec se usmál. "Měl jsem ho až v pozdním věku, bohužel, a jeho matka zemřela při porodu. Nevybral si, že bude kráčet ve šlépějích svého otce, což mě vždycky trošku mrzelo. Ale děti si obyčejně zvolí svoji vlastní cestu, ať to rodič schvaluje, nebo ne. Tak to prostě chodí. Ale vy jste sem nepřišli poslouchat nesouvislé tlachání upovídaného starce. Co vám mohu nabídnout? Snad nápoj lásky? Nebo zásobu obkladů a bylinek, které byste si vzali s sebou na cestu?"
"Přišli jsme sem, abychom se setkali s Mlčícím, dobrý lékárniče," řekl Sorak.
"Ahhh," povzdechl stařec. "Už chápu. Ano, myslím, že jsem to měl uhodnout podle vašeho vzezření. Vypadáte jako dobrodruhové. Ano, opravdu jsem si to mohl domyslet. Hledáte informace o proslulém zmizelém pokladu v Bodachu."
"Hledáme Mlčícího," opakoval Sorak.
"Mlčící nikoho nepřijímá."
"Kdo nám zabrání, abychom se s Mlčícím setkali, starče? Ty?" ozval se Valsavis a upřeně se na lékárníka zadíval.
"Není třeba, abys mi vyhrožoval," odpověděl Kallis a vyřkl přesně ta stejná slova, která se chystal vyslovit Sorak. "Samozřejmě, že ti nezabráním, ať už půjdeš kamkoli. Jsi urostlý a silný, zatímco já jsem

malé a křehké postavy. Ale pokud se pokusíš vniknout dovnitř násilím, moc ti to neprospěje a zjistíš, že opustit Solnou Vyhlídku bude mnohem obtížnější než do ní vstoupit."
Sorak položil Valsavisovi ruku na rameno, aby ho trochu umírnil. "Nikdo tady síly používat nebude," ujišťoval lékárníka. "Pouze tě laskavě žádáme, abys Mlčícímu sdělil, že jsme zde a že prosíme o audienci. Pokud Mlčící odmítne, v klidu hned odejdeme a nebudeme tě víc obtěžovat."
Starý muž zaváhal. "A koho mám ohlásit?"
Sorak sáhl do své torby a vytáhl kopii Tulákových zápisků, kterou dostal od sestry Dyony v klášteře villichi. "Řekni Mlčícímu, že nás posílá autor této knihy," pravil a podával ji starci.
Kallis se podíval na knihu, přečetl si titul a vzhlédl k Sorakovi. Bylo těžké vyčíst něco z jeho tváře. Sorak se stáhl do svého nitra a dovolil Ochránkyni, aby přečetla jeho myšlenky. Ochránkyně viděla pouze nedůvěru a obezřetnost.
"Dobrá," řekl Kallis. "Prosím, počkejte tady."
Zmizel za korálkovým závěsem.
"Všechno je to k ničemu," řekl Valsavis. "Proč nejdeme prostě nahoru a starého druida nenavštívíme? Co by nás mohlo zastavit?"
"Dobré vychování," řekl Sorak. "A odkdy tě zajímají naše soukromé záležitosti? Přišel jsi přece do Solné Vyhlídky, aby ses pobavil, alespoň jsi to tvrdil."
"Pokud chcete pátrat po ztraceném bodašském pokladu, potom se - pochopitelně - o to zajímám," odpověděl Valsavis. "Prosím, sice jste mně nenabídli, abych šel s vámi, ale musíte uznat, že by bylo ve vašem nejvyšším zájmu, abyste měli ve městě oživlých mrtvol po boku zkušeného a obratného bojovníka. A pokud je to, co říkají o pokladu, pravda, pak je tam dost na to, abychom se my tři podělili, a pořád se z nás stanou takoví boháči, že si to ani neumíme představit. A kromě toho jste mi něco dlužni, jak jste sami přiznali. Byl jsem to já, kdo tě našel a ošetřil tvoje rány, když tě tam marauderové nechali umřít, a byl jsem to zase já, kdo ti pomohl vyrvat Ryanu z jejich spárů. A navíc jsem byl nucen nechat v herně celou svoji výhru."
"Nikdo tě nenutil, Valsavisi. Klidně sis mohl svoje peníze ponechat, třebaže beze mne bys je býval nevyhrál," řekl Sorak. "Šéf herny přece řekl, že se nepokusí dostat je zpátky násilím."
"Možná," připustil Valsavis, "ale po tak šlechetném gestu, které jste předvedli, když jste vrátili své vyhrané peníze, jsem sotva mohl udělat něco jiného, no řekni, mohl?"
"Myslel jsem, že peníze pro tebe nejsou důležité," řekl Sorak. "Netvrdil jsi, že přemíra peněz přináší člověku jen samé těžkosti?"
"Možná jsem to říkal," připustil Valsavis, "ale jedna věc je ukrást někomu meč, třebaže je to skvělá zbraň, a druhá věc je získat poklad, když přitom riskuješ svůj život a kůži. Ten první čin je zbabělý, zatímco ten druhý je hrdinský. A v mém věku už musím myslet na to, jak strávím své rychle se blížící stáří. Podíl na pokladu z Bodachu, i když by to byla jen malá část, by mi zajistil pohodlí posledních dní mého života. Nebo jste lakomí a chcete si všechno nechat pro sebe?"
Než se Sorak vzmohl na odpověď, vrátil se Kallis. "Mlčící vás přijme," oznámil jim. "Tudy, prosím."
Prošli korálkovým závěsem a následovali ho přes skladiště v zadní části krámu a nahoru po dřevěném schodišti do prvního poschodí. Bylo tam přítmí, protože u schodů hořela pouze jedna lampa. Valsavis byl celý napjatý, jelikož nevěděl, co by měl očekávat. Prošli krátkou chodbou a zastavili se před jedněmi dveřmi.
"Běžte dovnitř," řekl Kallis a pokynul jim hlavou.
"Otevři ty dveře a vstup první, starče," přikázal Valsavis.
Lékárník se na něho na chvíli zadíval, potom povzdychl a zakroutil hlavou. Otevřel dřevěné dveře a vešel dovnitř. Šli za ním a Valsavis držel svoji pravou ruku blízko meče.
Za dveřmi se otevřela místnost, která byla podloubím rozdělená na dvě části. Přední části pokoje dominoval menší kuželovitý krb z cihel, ve kterém hořel nízký plamen a zahříval kotlík. Zdi byly úplně holé a podlaha byla stlučena z dřevěných fošen. Z trámového stropu visely kytice usušených bylin. Stály tam dvě malé hrubě otesané dřevěné židle a malý kulatý prkenný stůl. Na něm uviděli svícen se svíčkou a nějaké nástroje k drcení a luhování bylin a k vyrábění prášků. U zdi ležel slamník a stála tam police s nejrůznějšími svitky a štíhlými vázanými knihami. V místnosti nebyl žádný jiný nábytek nebo ozdobná věc.

Na druhé straně podloubí se nacházela malá studovna s psacím stolem a jednou židlí, která se opírala o holou zeď. Pokoj neměl žádná okna. Ve studovně hořela jedna petrolejová lampa a ozařovala bíle oděnou postavu s dlouhými rovnými stříbrnými vlasy, která seděla za stolem s odvrácenou tváří.
"To je Mlčící," pravil Kallis, než odešel, a zavřel za sebou dveře.
Mlčící vstal a otočil se.
"Při krvi Githově!" zvolal Valsavis. "Vždyť je to žena!"
Stříbrné vlasy, které jí spadaly až do pasu, by spíš měly patřit ženě na sklonku života, ale Mlčící byla sotva starší než Ryana. Měla průsvitnou, křehce krásnou tvář bez jediné vrásky a pleť jemnou jako z porcelánu. Její oči byly světlé, smaragdově zelené a byly tak jasné, že se zdálo, že září. Žena byla štíhlá a vysoká a držela se rovně a zpříma. Když se pohnula, aby přistoupila blíž k nim, pohybovala se s nenuceným půvabem. Téměř se zdálo, že se vznáší nad podlahou.
Držela před sebou kopii Tulákových zápisků, kterou dal Sorak Kallisovi. "Tohle je, tuším, tvoje," řekla jasným, zpěvným hlasem. "Máš to nejlepší doporučení."
"Ale… ty mluvíš!" zvolal Valsavis.
Usmála se. "Když chci, tak mluvím," odpověděla. "Když si lidé myslí, že jsem ztratila hlas, je pak mnohem jednodušší vyhnout se nechtěné konverzaci. Tady jsem známá jako Mlčící a všichni, kromě starého věrného Kallise, věří, že nemohu mluvit. Ale vy teď znáte pravdu, a proto mě můžete nazývat mým pravým jménem, které je Kara."
"Ne, tohle je nějaký trik," nevěřil Valsavis. "Za žádnou cenu nemůžeš být Mlčící. Druid jménem Mlčící byl v Bodachu a vrátil se zpět asi před sto lety. Alespoň ten příběh je tak starý. Jsi na to až příliš mladá." Pohlédl na Soraka a Ryanu. "Ta žena je podvodnice."
"Ne," pravil Sorak. "Je to pyreenejka."
Valsavis na něho zůstal užasle civět. "Myslíš… jedna z těch legendárních poslů míru?" Nejistě se podíval na Mlčící. "Ta, která umí měnit svoji podobu?"
"Nejsem tak mladá, jak se na první pohled zdá," řekla Kara. "Je mi téměř dvě stě padesát let. Nicméně pro ty z mého lidu jsem ještě velmi mladá."
"Slyšel jsem příběhy, které vypravovaly o pyreenejích," řekl Valsavis, "ale nikdy jsem žádného neviděl, ani nepotkal a neznám nikoho, kdo ano. Jak dalece je mi známo, nejsou nic než pouhý mýtus, legenda. Jestli jsi skutečně jedna z pyreenejů, tak to dokaž."
Chvíli na něho beze slova hleděla a nakonec promluvila: "Tobě nemusím nic dokazovat. Nomád ví, kdo a co jsem. A to stačí."
"Uvidíme," řekl hrozivě Valsavis a obnažil svůj meč.
"Pryč s tím mečem, Valsavisi," řekl stroze Sorak, "pokud ho nechceš zkřížit s mým."
Chvíli se probodávali pohledy a potom Valsavis pomalu zasunul meč zpátky do pochvy. Ne, pomyslel si, teď není ta pravá chvíle. Ale už brzy nastane. Již brzy. Pyreenejka tam stála a klidně přihlížela.
"Dovol," pravila Ryana, přistoupila k pyreenejce, vzala ji za ruku, poklekla na jedno koleno a sklonila hlavu.
Kara ji položila ruku na hlavu. "Vstaň, kněžko," řekla. "Není třeba, abys mi formálně vzdávala úctu. Spíš já bych se měla před vámi sklonit za to, jaký úkol jste si předsevzali."
"Ty víš, proč jsme přišli?" zeptal se Sorak.
"Očekávala jsem vás," odpověděla pyreenejka. Její pohled sklouzl k Valsavisovi. "Ale ne jeho."
"Cestuji společně s nimi," řekl Valsavis.
Kara se podívala na Soraka a zvedla tázavě obočí.
"Dočasně," dodal Sorak.
"Pokud jsi tomu chtěl," to bylo vše, co na to řekla.
"Říká se, že víš, kde je ukrytý bodašský poklad," řekl Valsavis.
"Vím," odpověděla Kara. "V Bodachu."
"Nepřišli jsme sem, abychom naslouchali tvým hádankám, ženo," řekl rozzlobeně Valsavis.
"Nepřišel jsi sem, abys mě poslouchal," odpověděla.
"U sta hromů, už toho mám opravdu dost!" zvolal Valsavis.
"Uklidni se, Valsavisi," řekl klidným, ale přísným hlasem Sorak. "Nikdo ti tady nepřisoudil roli mluvčího.

Pamatuj, že ty sám jsi nás požádal, abychom tě vzali s sebou. A až dosud jsme tě neodmítli."
Valsavis se na Soraka úkosem podíval, ale nic na to neřekl. Neprospělo by mu, kdyby teď elfčíka rozdráždil, pomyslel si a s obtížemi ovládl svůj temperament.
"Je mi známo, proč jste přišli," pravila Kara, "a vím, co hledáte. Doprovodím vás do Bodachu. Setkáme se zde zítra, jednu hodinu před západem slunce. Bude to dlouhá, úmorná cesta těžkým terénem. Uděláme nejlépe, když pocestujeme v noci." A s těmito slovy se k nim otočila zády, přešla zpátky ke svému psacímu stolu a posadila se zády k nim na svou židli. Slyšení bylo u konce.
"Děkuji, Karo," řekl Sorak. Otevřel dveře a pustil ostatní ven. Kallis na ně čekal dole za korálkovým závěsem.
"Dobrou noc," to bylo vše, co řekl.
"Dobrou noc, Kallisi," odpověděl Sorak. "A děkuji ti."
"Tak," ozval se Valsavis, když se ocitli zase venku na ulici, "zítra večer odjíždíme pod vedením Mlčící, která zase tak moc němá není."
"Po tom, jak ses tam uvnitř choval, máme štěstí, že se vůbec uvolila nás doprovodit," řekla zlostně Ryana. "Pyreenejovi se přece nesmí vyhrožovat, Valsavisi. Nikdo, kdo má alespoň špetku rozumu, by to neudělal."
"Uvěřím, že je pyreenejka, až ji uvidím, jak mění podobu, dřív ne," řekl suše Valsavis. "Nemám ve zvyku brát věci jako skutečnost pouze na základě víry."
"To proto, že žádnou víru nemáš," řekla Ryana. "A tím hůř pro tebe."
"Věřím tomu, co vidím a čeho se mohu dotknout a co mohu uskutečnit," řekl Valsavis. "Na rozdíl od tebe, kněžko, jsem nevyrůstal v ústraní kláštera a neživili mě hloupými sny a nadějemi."
"Bez snů a nadějí, ať už jsou hloupé, nebo ne, by neexistoval život," odpověděla mu Ryana.
"Ach ano, samozřejmě," řekl Valsavis. "Marné naděje a sny všech ochránců, že se Athas zase probudí k životu a stane se zelenou planetou." Ušklíbl se. "Rozhlédni se kolem sebe, kněžko. Projela jsi otevřenými planinami, když jsi vyjela z kláštera ve Zvučících horách, a překročila jsi Velkou slonovinovou pláň. Viděla jsi Athas z první ruky. Jaké myslíš, že jsou šance pro tento zničený, pustý svět, že na něm ještě něco poroste?"
"Dokud budou lidé uvažovat jako ty, Valsavisi, a myslet jen na sebe, pak jsou šance velmi chabé," odpověděla Ryana.
"Nu, alespoň ses naučila troše praktičnosti," řekl Valsavis. "Až se toho naučíš víc, pochopíš, že většina lidí na sebe myslí pouze proto, že v krutém světě, jako je tento, nemá čas ani možnost myslet na druhé."
"Opravdu," vložil se do rozhovoru Sorak. "To se tedy opravdu divím, proč ses tenkrát zastavil, abys mi pomohl."
"Nestálo mě to zhola nic," řekl Valsavis a pokrčil rameny. Ten elfčík je chytrý a používá kněžku, aby ho vyprovokoval. Musí si dát pozor. "Jak jsem ti už řekl, byla to příjemná změna na jinak nudné cestě. Ale nakonec vidíš, Nomáde, když se to vezme z jiného pohledu, tak jsem skutečně myslel jen na sebe. Kdyby mě měla ta zastávka způsobit těžkosti, můžeš si být jistý, že bych projel kolem bez výčitek svědomí."
"Ta představa mě opravdu uklidňuje," řekl kysele Sorak.
Valsavis se ze široka usmál. "No, ale jak se situace vyvíjela, nakonec mi tvoje společnost prospěla. Nová dobrodružství jsou na dohled a navíc slibná představa bohatství, kterým budu obklopen ve svém stáří. Asi si postavím nový dům, pravděpodobně přímo zde v Solné Vyhlídce. Nebo si nastálo pronajmu pokoje v Oáze. Člověk by na tom mohl být i hůř. Budu si moci dovolit stálou společnost půvabné mladé ženy, která o mě bude pečovat, a nebudu si muset dělat starosti, kde seženu pro příště něco dalšího k snědku. Mohl bych dokonce koupit Pouštní palác a vyžívat se v sekýrování toho nynějšího ředitele, který je prohnaný jako skalní pes, a vlastnil bych místo, kam bych mohl neustále chodit zdarma za zábavou."
"Bylo by možná prozíravější najít nejdřív poklad a teprve potom ho utrácet," podotkla Ryana.
"Cože," řekl Valsavis a povytáhl užasle obočí, "a vzdát se všech mých nadějí a snů?"
Ryana zavrtěla hlavou. "Dovedeš člověka pěkně rozdráždit, Valsavisi," řekla.
"Ano, já často ženy znervózňuji," odpověděl. "Ze začátku. A potom, proti své vůli, zjistí, že je ke mně něco táhne."

"Opravdu? To tedy nevím co," řekla na to Ryana.
"Možná na to brzy přijdeš," řekl Valsavis.
Ostře na něho pohlédla. "Tak tohle," pravila, "spadá do kategorie hloupých snů a nadějí."
Valsavis se rozesmál a mírně se jí poklonil. "Perfektní zásah, má paní. Vynikající protiútok. Ale zápas ještě neskončil."
"Pro tebe skončil dřív, než vůbec začal," řekla.
"Opravdu, no tak?" řekl Valsavis. "Pověz, Nomáde? Uplatňuješ tady svůj nárok?"
"Nedělám si nárok na Ryanu," řekl Sorak. "Ani žádný jiný muž či žena."
"Skutečně? Znám mnoho mužů, kteří by o takovém zvídavém uplatňování rádi diskutovali," řekl Valsavis.
"Nepochybuji o tom," řekl Sorak. "Ale můžeš se zkusit zeptat také žen."
"Co se týče žen," řekl Valsavis, "většinou se jich na nic neptám."
"To si dovedu představit," ozvala se Ryana.
Najednou se Sorak zastavil a zvedl ruku, aby zůstali stát i ostatní. "Počkejte. Zdá se, že máme společnost," řekl.
Došli na malé náměstí s kašnou, za kterým ležela říše zvonkobýlí. Na opačném konci náměstí stály čtyři stínovité postavy a blokovaly cestu. Osm dalších vstoupilo na náměstí z vedlejších ulic, čtyři zleva a čtyři z pravé strany.
"Ach, co to tady máme?" zvolal Valsavis. "Zdá se, že naše noční zábava ještě neskončila." A vytasil svůj meč.
"Kuřáci, kteří se snaží získat prostředky k nákupu zvonkobýlí?" divil se Sorak.
"Ne, tihle to nejsou," řekl Valsavis. "Nepohybují se malátně. A zdá se, že vědí, za čím jdou."
Muži je obklíčili a zůstali stát na místě. Jeden z těch čtyř, kteří byli v čele, promluvil.
"Jeden z našich loveckých oddílů se nevrátil do tábora," řekl a ihned vyjasnil pochyby o tom, co jsou vlastně zač. "Vyjeli jsme je hledat a brzy jsme objevili, proč se tak stalo. Našli jsme jejich těla a sledovali stopy jejich vrahů. Dovedly nás sem. Také jsme našli stáj, kdy byli prodáni jejich kankové. Muž, který je koupil…, se nechal přesvědčit…, aby nám poskytl podrobný popis prodávajících. Je to zvláštní, byli vám velmi podobní."
"Ach, tak to byli vaši přátelé, které jsme tam venku zamordovali?" zeptal se Valsavis.
"Ty to přiznáváš?" zeptal se trochu překvapený marauder.
"Nejsem na to příliš hrdý," pokrčil Valsavis rameny. "Jenom jsem se zase jednou pořádně zpotil."
"No, myslím, že si to cvičení s námi můžeš zopakovat trochu důkladněji," řekl marauder a vytasil jednou rukou obsidiánový meč a druhou svoji dýku. "Alespoň nespíme."
"Ani vaši přátelé nespali, když jsme je zabili," řekl Valsavis. "Ale spí teď a vy se k nim brzy přidáte."
"Zabte je!" poručil marauder.
Bandité se k nim začali přibližovat, ale Valsavis s oslepující rychlostí udělal výpad. Rychleji, než mohlo oko zachytit, tasil oběma rukama dýky a mrštil je na obě strany. Dva z marauderů padli k zemi, jeden nalevo, druhý napravo, právě v okamžiku, kdy vytahovali své zbraně. Oba muži měli dýkou probodené srdce. Žádný z nich neměl čas vykřiknout. Ale jakkoli rychle se pohyboval Valsavis, Sorak zaútočil ještě rychleji, až na to, že to už nebyl Sorak. Přízrak se jako bouře vyřítil z hlubin jeho podvědomí - zlověstný, zlovolný a strašlivý se hnal ke čtyřem mužům na opačném konci náměstí.
Na okamžik zůstali překvapením stát a nebyli schopni odvety. Bylo jich dvanáct proti třem. A najednou, v mžiku, dva z nich padli a místo toho, aby zaútočili, sami byli napadeni.
První věc, kterou si ti čtyři muži na druhé straně náměstí uvědomili, bylo, že jedna z jejich předpokládaných obětí se na ně vlastně sama řítí. A potom několik vteřin předtím, než k nim dorazil, si uvědomili ještě něco. Poznali, co je to absolutní strach. Blížila se k nim smrt. Ten pocit přišel velmi nečekaně, nevysvětlitelně a cele je přemáhal. Zalil je chladný pot a pocítili, jako by každému z nich sevřela vnitřnosti obrovská ruka a začala je vymačkávat.
Neměli potuchy, že Přízrak je dokonalá a strašlivá bytost, ten nejnižší, primitivní zvířecí pud, který je podvědomě obsažen v každém člověku, ale tentokrát plně vyvinutý v samostatnou osobu - schopnou mohutného psionického propojení. Přízrak lidem doslova vštěpoval hrůzu.
Dva z marauderů začali nechtěně ustupovat, když se k nim Přízrak hnal. Právě se nacházeli v rozpoložení,

kdy si uvědomili, co vlastně cítí a že by se měli dát v slepé panice na útěk, když do nich strčil jejich velitel a zaječel, "Na něho, vy blázni! Vždyť je to jen člověk!"
Na okamžik bylo ochromení zlomeno a potom, když zase začalo působit, bylo už pozdě. Ničivá síla, která se řítila náměstím, je dostihla a najednou zjistili, že bojují o holý život. Jediná obtíž byla v tom, že jejich obsidiánové ostří se rozsypalo při prvním úderu o cizincovu čepel.
Valsavis se pohnul vpřed, aby ochránil Ryanu, ale ona ho jen odstrčila se slovy: "Vem si ty napravo!"
Když se sama vrhla na tři maraudery po své levici, Valsavis obrátil svou pozornost ke třem útočníkům napravo. Už se k němu dostali na nepříjemnou vzdálenost a byli zuřivostí bez sebe, protože už zabil dva z jejich mužů. Jelikož Přízrak na ně nepůsobil, zaútočili na Valsavise bez váhání.
Odrazil první ránu svým mečem a s uspokojením spatřil, jak se marauderův obsidiánový meč zlomil o jeho vlastní, pevnější železnou zbraň. Svištící, dolů vedená rána ukončila protivníkův život a zbyli už jen dva. Ti udeřili společně. Valsavis nemohl odrazit oba údery najednou. Jeden vykryl a zároveň uhýbal a obratně unikal druhému útočníkovi a kopl muže do rozkroku. Bandita zalapal po dechu, zavřeštěl a chytil se za břicho. Valsavis cítil, jak ho na boku škrábla dýka, a udeřil prvního maraudera loktem do tváře. Když marauder vykřikl a zapotácel se, Valsavis ho proklál mečem. Zbýval už jen muž, kterého kopl do rozkroku, ale ten už nebyl schopen odporu. Valsavis pozvedl svůj meč, ťal a skoncoval s ním. Obrátil se, aby pomohl Ryaně, ale zjistil, že jeho pomoc nepotřebuje.
Jeden marauder se už válel v kaluži své vlastní krve. Druhého probodla, když se k ní Valsavis otočil. A netrvalo dlouho a vyřídila třetího. Valsavis ji pozoroval s neskrývaným obdivem, jak její meč prováděl lehké, smrtonosné taneční pohyby. Marauderové se jí nemohli vyrovnat. Rychle se zbavila prvních dvou a třetí byl na ústupu a zoufale se bránil jejím zuřivým úderům, ale byl úplně u konce s dechem. Skončilo to rychle; jeden výpad a bylo po všem.
Valsavis se ohlédl na druhý konec náměstí. Naposled viděl Soraka, jak se řítí na muže na druhé straně. Teď zbyl pouze jeden, náčelník. Valsavis spatřil, jak muž jedenkrát zařval, a pak, jako když utne, křik ustal a Sorak tam zůstal stát sám.
Valsavis zaslechl zvuk rychle se přibližujících kroků a se zdviženým mečem se obrátil, aby čelil dalšímu nebezpečí, ale nebyli to bandité. Byla to hlídka městské stráže. Na první pohled to byli žoldáci znalí svého řemesla. Nevyřítili se slepě na prostranství náměstí. Místo toho, když vkročili na náměstí z boční ulice, rychle se rozestoupili, obsadili celý prostor a měli ho pod kontrolou svých samostřílů. Valsavis pomalu zasunul meč do pochvy a dal ruce od těla.
Ryana si stoupla vedle něho a zachovala se stejně. Sorak se k nim pomalu blížil přes náměstí se zastrčeným mečem. Obezřetně držel ruce od těla, aby viděli, že je má prázdné.
Kapitán vojáků rychle přejel pohledem náměstí a hodnotil situaci. "Co se tady stalo," začal vyšetřovat.
"Byli jsme přepadeni," vysvětlovala Ryana. "Neměli jsme jinou možnost, než se bránit."
Velitel žoldnéřů se rozhlédl. "Vy tři jste spáchali to všechno tady kolem?" zeptal se nedůvěřivě.
"Všechno jsem to viděl," vykřikl něčí hlas z okna z prvního poschodí domu, jenž shlížel na náměstí. "Bylo to přesně tak, jak říkal."
Někdo další, kdo se stal očitým svědkem bitky, dívaje se z bezpečí svého domu, připojil souhlasně svůj hlas. "Bylo jich tucet proti třem! Ještě jsem nikdy neviděl něco podobného!"
"Ani já," řekl kapitán žoldnéřů, zjevně přesvědčen tímto svědectvím. Několik lidí vyšlo na ulici a užasle hledělo na výjev, který se jim otevřel, ale vojáci je drželi zpátky.
"Tušíte, proč vás přepadli?" zeptal se kapitán.
"Byli to marauderové," řekl Sorak. "Někteří jejich kumpáni nás přepadli na cestě sem a my jsme je porazili. Ti muži nás stopovali a přišli, aby se pomstili."
"Zdá se, že narazili na něco, s čím nepočítali," řekl kapitán stráže. Dal svým mužům znamení, aby sklonili své zbraně. "Budu vás muset požádat o vaše jména," pravil.
Řekli mu je.
"Kde jste se ubytovali?" zeptal se kapitán.
"V Oáze," odpověděl Sorak. "Ale plánovali jsme, že zítra ze Solné Vyhlídky odjedeme. Pokud by to ovšem nezpůsobilo nějaké potíže."
"Bez problémů," řekl kapitán žoldnéřů. "Svědci vaši výpověď dosvědčili. Jsem rád, že šlo o sebeobranu.

Ale bylo by stejně nepravděpodobné, aby tři zaútočili na dvanáct mužů," dodal s trochou černého humoru. "Ačkoli, když vidím, jak to dopadlo, vy byste si na to určitě troufli."
"Jsme tedy volní?" zeptal se Sorak.
"Můžete jít," odpověděl kapitán stráže. Otočil se a kývl na jednoho ze svých mužů. "Běž a přitáhni vůz na mrtvoly, ať můžeme odstranit ta těla."
Když šli po náměstí směrem k Hlavní ulici, Valsavis se zadíval na mrtvá těla marauderů, které zneškodnil Sorak, a všiml si dvou velmi zajímavých věcí. Všechny zbraně se roztříštily, jako by byly ze skla, a všichni muži měli ve tváři výraz neskonalé hrůzy. Bylo to teprve podruhé, co Valsavis viděl Soraka v akci. Poprvé přepadli maraudery a využili momentu překvapení a ještě k tomu byli nepřátelé dost opilí. Ale tentokrát se utkali se střízlivými muži, připravenými k boji - avšak nebylo jim to moc platné. Začínal chápat, proč se Stínový král elfčíka bojí.
Na jeho meči bylo něco velmi podivného, nehledě na to, že byl velmi vzácný. Když ho Valsavis poprvé spatřil, všiml si rukojeti omotané drahocenným stříbrným drátem a neobvyklého tvaru ostří, ale i když byl na elfskou ocel velmi zvědav, neodvážil se ho vytáhnout z pochvy. Žil už pěknou řádku let a nevděčil za to jen svému válečnickému umění, ale také svojí opatrnosti. Říkalo se, že je to kouzelné ostří a sám Nibenay tomu věřil. Valsavis se rozhodl, že bude postupovat prozíravě. Dokud se nedozví víc o tom začarovaném meči, nechá ho obezřetně odpočívat v jeho pochvě a ležet stranou, aniž by ho blíž prozkoumal. Kdo umí očarovat meč, ten ho umí určitě také ochránit, aby nepadl do nepravých rukou. A navíc nebyl přece žádný zloděj. Vzít si zbraň muže, kterého čestně porazí v boji, prosím, ukradnout ji, když leží stranou, bez dozoru, to by byla zbabělost.
Co asi bylo skutečnou podstatou tohoto kouzelného meče? V obou případech, kdy ho Sorak použil, se zbraně útočníků úderem o jeho ostří rozsypaly. To, že se zbraně vyrobené z obsidiánu zlomily o železo nebo ocel, nebylo nic neobvyklého, ale to, jak se roztříštily na kousky, bylo opravdu zvláštní. Nu, možná tohle byla ta zázračná vlastnost. Žádná obyčejná zbraň mu neodolá. To znamená, že by Soraka nemohl porazit běžným způsobem jako jiné protivníky. Až přijde ta chvíle, tak buď bude muset zajistit, aby Sorak neměl svůj meč, nebo se jeho vlastní zbraň nebude smět dotknout jeho.
A potom je tady ještě ten výraz hrůzy ve tvářích zavražděných mužů. Jak si vysvětlit tohle? Marauderové nepatřili k lidem, kteří se snadno vystraší, natož aby měli v očích hrůzu. Veela mu řekla, že elfčík je mistrem Cest. Jestli ano, pak má možná schopnost vyvolat pomocí psioniky u svých obětí strach. Když se to dá dohromady s čarovným elfským mečem, tak ho to činí nejen hrozivým protivníkem, ale také nepřemožitelným. Ale přesto musí mít nějakou slabinu, každý člověk má svoji slabou stránku. Očividně má slabost pro kněžku, ale kromě ní musí být v elfčíkovi samotném něco, co má vrozené a co ho činí zranitelným. Dokud neobjeví, co to je, musí hrát svoji úlohu velmi opatrně.
A co se týče kněžky…, Valsavis ještě v životě neviděl ženu, která by se bila jako ona. A to viděl bojovat mnoho žen. Bylo mu známo, že kněžky villichi jsou cvičeny v bojovém umění, ale obyčejně používaly psioniku k odzbrojení svých nepřátel nebo si je podmanily. Ryana se vrhla do boje, aniž by svých psionických schopností vůbec použila, jako kdyby ji těšila představa, že se utká s maraudery meč proti meči.
A způsob, jakým je zneškodnila, byl prostě skvostný. On sám by to nedokázal lépe. Toto byla žena hodná úcty, pomyslel si. Krásná, inteligentní a nebezpečná. Připadalo mu, že je to skvělá kombinace vlastností.
"Bojuješ výborně," pochválil ji.
"Ano," odpověděla, "to je pravda."
Valsavis se usmál, až mu zasvítily zuby. "Jsme dobrý tým," řekl.
Pronikavě na něho pohlédla a on rychle dodal: "Myslím nás tři. Jestli tohle je předzvěstí toho, jak se věci budou vyvíjet v Bodachu, pak budeme všichni zakrátko boháči."
"Zjistíš, že zabít obyčejného smrtelníka je mnohem snazší než zabít oživenou mrtvolu," řekla mu na to vlažně Ryana.
Se zájmem se na ni zadíval. "Mluvíš, jako bys s nimi měla nějaké zkušenosti," řekl.
"Ty jsi s nemrtvými ještě nebojoval?" zeptala se.
"Ne," odpověděl Valsavis. "Bil jsem s lidmi, elfy, obry, trpaslíky, dokonce i s půlčíky a thrikreeny, ale

nikdy s mrtvolami. Dovedu si představit, že to musí být velmi zajímavé. Už se na to těším."
"Já ne," řekla Ryana. "Není to zážitek, který by si většina lidí toužila zopakovat."
"A přece do Bodachu se Sorakem jedeš," řekl Valsavis a jeho pohled sjel na elfčíka, který kráčel nepatrně vpředu. "Připadá mi to zvláštní. Myslel jsem, že většina kněžek villichi a druidů vedou strohý, jednoduchý život, zasvěcený duchovní cestě. Hledání pokladu mi do toho nezapadá."
"Každý si volí svoji vlastní cestu," odpověděla Ryana. "Stejně jako ty jsi zvolil svou."
"A co Sorak? Je tato cesta tou, kterou sis vybrala ty, nebo on?"
"Proč ti na tom záleží?" zeptala se ho přímo.
"Jen mě to tak zajímá."
"Aha," odpověděla. "Zajímá tě bodašský poklad, nebo já?"
"A co když oboje?" zeptal se Valsavis?
"Potom ti odpovím, že máš naději, že získáš pouze jedno," řekla a rychle přidala do kroku, aby dostihla Soraka.
"Možná," zabručel si pro sebe Valsavis. "A možná taky ne."

7

Bylo už pozdě, když přišli do svých pokojů v Oáze. Ryana si odepla pás a meč a unaveně padla na svou postel. Sorak stál u okna a díval se zamyšleně do noci.
"S Valsavisem budou problémy," řekla Ryana, jako by mu četla myšlenky.
"Ano, já vím," odpověděl Sorak a dál upřeně hleděl z okna.
"On mě chce," pravila suše Ryana.
"To vím také." Jeho odpověď zněla nevýrazně, necitelně, prostě jako potvrzení toho, co mu oznámila. Zmateně na něho pohlédla. "A jaký z toho máš pocit?" zeptala se ho a dávala si pozor, aby její hlas zněl zcela všedně. Nechtěla, aby ho zabarvení jejího hlasu nutilo k určitému druhu odpovědi.
Otočil se, aby na ni viděl. "Chceš ode mě slyšet, že žárlím?" zeptal se jí.
"Chci od tebe slyšet, jaký z toho máš pocit," zopakovala mu.
"Celkem mě to naplňuje optimismem."
Zůstala na něho užasle, s otevřenými ústy hledět a nevěřila svým vlastním uším. Ze všech odpovědí, které jí mohl dát, tato byla poslední, kterou by vůbec čekala.
"Cože?"
"Ještě si nejsem zcela jist," řekl na to Sorak a obrátil se k ní zády, aby dál soustředěně hleděl z okna, "ale jsem stále víc přesvědčený, že Valsavis je agentem Stínového krále. A pokud ano, pak nám jeho zájem o tebe může posloužit a odvést jeho pozornost od jeho pravého poslání. To nám může být velmi užitečné."
"A to je všechno, co to pro tebe znamená?" zeptala se Ryana se sklíčeným výrazem ve tváři. "Jsem dobrá pouze jako nějaké rozptýlení a nic víc?"
Obrátil se a pohleděl jí do očí. "Odpusť," pravil kajícně. "Tak jsem to vůbec nemyslel." Zhluboka povzdechl. "Přece dobře víš, co k tobě cítím, a víš, jak moc pro mě znamenáš. Ale nemám důvod pro to, abych byl na Valsavise žárlivý. Vím, co je to za člověka, a znám tebe, Ryano. Bez ohledu na to, co cítíš ke mně, vím, že bys o takového muže nikdy nestála."
"Nemusí mu záležet na tom, co cítím," odpověděla zatrpkle. "Vlastně pochybuji, že by to pro něj vůbec bylo nějak důležité."
"Možná ne," řekl Sorak. "Muž jako Valsavis si obyčejně vezme, co chce, aniž by pomyslel na tužby druhých. Ale ty máš daleko do bezmocné ženy a navíc tě nemíním nechat bez dozoru. Myslím, že jsme oba dva, díky marauderům, v tomto směru obdrželi lekci. Ale mám podezření, že Valsavis ještě nepotkal žádnou tobě podobnou." Usmál se. "Jestli vůbec existuje nějaká žena, která se ti podobá. Valsavis je muž, který si o sobě hodně myslí. Druhých si asi moc neváží, pokud si jich vůbec cení. Řekl bych, že v minulosti se ženy Valsavisovi prostě poddaly bez obtíží a dobrovolně nebo si je prostě vzal násilím. Všechny pro něho znamenaly pouze ukojení zvířecích pudů. Žádná z nich mu ještě nevzdorovala. A je to především výzva, co žene Valsavise kupředu. Myslím, že o nic víc nestojí."
"Takže pro něho představuji výzvu, je to tak?" zeptala se Ryana.
"Řekl bych, že ano," odpověděl Sorak. "Jsi krásná, ale Valsavis měl nepochybně již předtím krásné ženy.

Jsi také velmi inteligentní. Většina rozumných žen pozná, že by se měla od Valsavisovi podobných mužů držet stranou, ale některé z nich mohlo přitahovat něco, co vnímaly jako auru nebezpečí a nevyzpytatelnosti. Naopak, ony mohly jeho shledávat vyzývavým. A výsledek se dal předvídat, ať už očekávaly cokoli. Ale ty jsi navíc bojovnice, možná nejobratnější bojovnice, jakou kdy viděl. Kněžky villichi jsou známé svým mistrovským bojovým uměním a ty jsi byla v klášteře ze všech nejlepší."
"Druhá nejlepší," opravila ho. "V šermu jsem se ti nikdy nemohla vyrovnat."
Pokrčil rameny. "Tak nebo tak, zvládla jsi obor, kterému se Valsavis věnoval celý svůj život. Ať je to kdokoli, je to v prvé řadě válečník. A ty jsi nejen inteligentní a krásná, ale navíc válečník, který se mu možná i vyrovná. Myslím, že pro muže, jako je Valsavis, představuješ téměř neodolatelnou výzvu. Řekl bych, že je možné, že se tě pokusí znásilnit, jen aby se přesvědčil, jestli to dokáže. Jenomže, když bude úspěšný, pouze to zmírní napínavost děje. Mnohem víc ho bude provokovat pomyšlení, že se mu podaří tě získat, zvlášť když ví, že jsi oddána někomu jinému."
"Někomu, kdo je také válečník a kdo představuje cíl jeho poslání," dokončila Ryana.
Sorak přikývl. "Ano, pokud je špehem Stínového krále, jak ho podezříváme."
"Tak nebo tak, vůbec se mi to nelíbí," řekla. "Už tak před námi stojí velké překážky, i bez něho."
A náhle v jejich podvědomí zazněl hlas, který pravil: "Souhlasím."
Celí užaslí se na sebe podívali a v následujícím okamžiku vletěl dovnitř otevřeným oknem malý pouštní písečný vír. Sorak, nepříjemně překvapený, rychle ustoupil, když kolem něho zakroužil a snesl se na zem. Malý vířivý trychtýř prachu a písku se v příštím okamžiku začal prodlužovat a rozšiřovat, až se proměnil v Karu, pyreenejku známou pod jménem Mlčící.
"Odpusťte mi, že jsem se tak vetřela," pravila, "ale musím s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Nedůvěřuji tomu muži jménem Valsavis. Bylo mi řečeno, že mám očekávat vás dva, ne jeho."
"Takže jsi mluvila s Mudrcem?" zeptal se dychtivě Sorak, který se už vzpamatoval z jejího náhlého a vzrušujícího zjevení.
"Řekněme raději, že on se spojil se mnou," odpověděla Kara. "Slíbila jsem mu, že vám pomohu, ale mé sliby se netýkaly Valsavise. Jeho myšlenky jsou pro mě nedosažitelné, a to chápu jako varování. Vznáší se kolem něho aura zloby a neupřímnosti. Nechci, aby šel s vámi. Proto odejdeme teď hned, a ne až zítra večer."
"Také Valsavisovi nedůvěřujeme," řekl jí Sorak. "Domníváme se, že by mohl být špehem Stínového krále. Ale měl jsem za to, že bude snadnější ho hlídat, když bude s námi, a ne na naší stopě. Valsavis je mistrovským stopařem. Není pochyb, že nás bude do Bodachu sledovat. V tom mu nemůžeme zabránit."
"O jeden důvod navíc, abychom vyrazili teď hned a dostali se co nejdál od něho," odpověděla Kara.
"Mám na něho zcela stejný názor jako ty," pravil Sorak, "ale měli bychom zvážit skutečnost, že nám jeho meč může ve městě nemrtvých přijít velmi vhod."
"Pokud by ho nepoužil proti nám," řekla na to pyreenejka. "Riskovala bych tuto možnost, kdyby se jednalo o mě, ale ne, když se to týká Mudrce. Jestli je Valsavis agentem Stínového krále, potom mu určitě nějakým způsobem předává zprávy. Stříbřitý náprsní krunýř je mocný talisman. Stínový král to určitě ví a udělal by cokoli, jen aby ho nezískal Mudrc." Zavrtěla hlavou. "Ne, nevezmu na sebe tak velké riziko. Musíme okamžitě odejít, aniž upoutáme Valsavisovu pozornost."
"V tom případě jsem připraven," ohlásil Sorak a zvedal ze země svůj tlumok a hodil si ho přes rameno. Ryana se opásala mečem a vzala si svůj batoh. Zamířili ke dveřím.
"Ne," zastavila je Kara. "Tuto cestu nepoužijeme. Kdyby vás viděli, jak odcházíte, mohl by někdo Valsavise upozornit."
"Ano, samozřejmě máš pravdu," přiznal Sorak. "Bylo by mu podobné, kdyby někoho podplatil, aby sledoval naše příchody a odchody a podával mu zprávy. Použijeme stejně jako ty okno a proklouzneme přes zahradní zeď. Kde se setkáme?"
"Venku, u východní brány vesnice," odpověděla Kara.
"Dobře," řekl Sorak. "Máme tam ustájené kanky. Můžeme je vyzvednout a…"
"Ne," pravila Kara, "nechtě je tu. Kankové by zanechali zřetelnou stopu, zvlášť pro zkušeného stopaře."
"Ale když půjdeme pěšky, snadno nás dohoní," protestovala Ryana a neprozradila, že ji neláká představa jít pěšky celou cestu přes jižní polovinu Slonovinové pláně a kolem vnitrozemské siltové pánve.

"Plýtváme drahocenným časem," řekla Kara tónem, který nepřipouštěl žádný protest. "Setkám se s vámi co nejdříve za východní branou."
A s těmito slovy se otočila kolem své osy jednou, podruhé a potřetí, znovu se proměnila v písečný vír a vykroužila ven oknem a přes zahradní zídku.
"Možná zná nějakou zkratku," řekl Sorak.
"Do Bodachu?" pochybovala Ryana. Ušklíbla se. "Viděla jsem tvou mapu. Je to ještě delší cesta, než jakou jsme ušli sem z Nibenay."
"No, ale vzpomínáš si, že ta mapa nebyla úplně přesná," řekl Sorak, třebaže věděl, že je to poněkud neuspokojivá odpověď. "V každém případě je naším vůdcem, a musíme tedy svěřit svůj osud do jejích rukou."
Přehoupl se přes okno a Ryana ho následovala. Rychle proběhli zahradou, držíce se v bezpečné vzdálenosti od hlavního chodníku, který vedl ke vchodu. Došli k zahradní zdi a Ryana udělala z rukou stoličku a pomohla Sorakovi nahoru. Když Sorak vylezl na zeď, podal jí ruku a vytáhl ji. Seskočili na ulici a rychle se ztratili v nočním davu. Netrvalo dlouho a došli k východní bráně vesnice. Ryana vrhla dlouhý pohled na stáje, které míjeli, a pomyslela si, o kolik by to bylo pohodlnější, kdyby jeli na kankovi a nešli zase na míle daleko pěšky po žhavé soli. Cestou ven z vesnice si naplnili u obecní kašny měchy na vodu, ale Ryana věděla, že na tak dalekou cestu, kterou měli před sebou, to nebude stačit. Naštěstí tentokrát pocestují s pyreenejkou. Jestli by někdo uměl najít vodu mezi Solnou Vyhlídkou a Bodachem, pak to byla Kara.
Ale po Káře nebylo u brány ani památky. Sorak si vzpomněl, že jim řekla, že se setkají u brány venku za vesnicí. Prošli branou a zastavili se, aby se rozhlédli kolem, ale ani tady pyreenejku nikde neviděli.
"Co teď," zeptala se Ryana se starostlivým výrazem v očích.
"Řekla, že se s námi setká tady," pravil Sorak.
"Tak? Kde tedy je?"
"Určitě sem přijde," odpověděl sebejistě Sorak.
"To tedy doufám," prohlásila pochybovačně.
"Je to pyreenejka," upozorňoval ji Sorak. "Nikdy by nezradila druhé ochránce. Zvlášť ne ty, kteří slouží Mudrci. Možná bychom měli jít kousek dál."
"Jenomže, co když přijde, zrovna když odejdeme, a bude na nás čekat tady u brány?" namítla Ryana.
"Pro toho, kdo umí měnit podobu, nebude těžké nás najít," řekl Sorak. "Určitě si domyslí, že jsme museli jít napřed."
"Dobrá, když si to myslíš," odpověděla Ryana, ale měla stále své pochybnosti a představa dlouhé cesty pěšky a bez vůdce nebyla příjemná.
Vydali se po stezce, která vedla pryč z vesnice. Po chvilce si všimli, že napravo od nich se něco pohybuje. Slyšeli rychlé cupitám malých tlapek a Sorak svým vynikajícím zrakem rozeznával nějakého tvora, jak běží po všech čtyřech kousek od nich souběžně s jejich cestou.
"Co to je?" zeptala se Ryana.
"Skalní pes," odpověděl Sorak.
"Tady?" podivila se Ryana. "V nížinách?"
"Mám takový pocit, že to není jen obyčejný skalní pes," řekl na to Sorak.
A skutečně, zvíře klusalo před nimi, zkřížilo jim cestu a potom se zastavilo. Hlas v jejich nitru pravil: "Tudy. Pojďte za mnou."
Sešli ze stezky a následovali skalního psa, který se ztratil v zakrslých křoviscích. Museli utíkat, aby mu stačili. Za chvíli uslyšeli kromě slabých zvuků, které vydával skalní pes běžící pouštními keři k úpatí nižších svahů Mekillotských hor, ještě jiné zvuky. Hlasitý šelest, který vycházel z malého lesíka pagafových stromů před nimi a po jejich levé straně.
"Co je to za podivné šustění?" zeptala se Ryana.
Sorak svraštil čelo. "Nevím," řekl.
"Snad to není past?"
"Nemohu uvěřit, že by nás pyreenejka vlákala do pasti," řekl Sorak. "Přísahala přece, že bude sloužit věci ochránců."

Šelest sílil, jak se přibližovali.
"Tohle se mi nelíbí, Soraku," řekla se zlou předtuchou Ryana.
Sorak promluvil až za chvíli: "Antloidi."
Ryana se zastavila. "Antloidi?" zvolala trochu vyplašená.
"Není třeba se strachovat," uklidňoval ji. "Antloidi jsou naši přátelé, vzpomínáš?"
Vybavila si, jak Skřek jednou povolal antloidy, aby pomohli zachránit ji a princeznu Korahnu z rukou Toriana a jeho najatých vojáků, a její obavy se trošku rozplynuly, třebaže se jich úplně nezbavila. O chvíli později došli k pagafovému háji, kde na ně čekala Kara, která na sebe vzala opět svoji přirozenou podobu.
Ve stínu lesíka těžce pracovalo tucet antloidů, snad jich bylo i víc, a odštípávali větve z pagafových stromů a tahali je k další skupině, která je pomocí svých kusadel svazovala k sobě silnými, pevnými vláknitými listy pouštního dýkovce. Dýkovec dorůstal výšky až deset stop, i víc, a měl podlouhlé široké kopinaté listy, pět až šest stop dlouhé. Někteří antloidi snášeli listy, které otrhávali z rostlin u paty svahu, a přinášeli je dalším, kteří je svými kusadly a drápy trhali na uzounké proužky. Tyto pruhy potom používali ke svazování pagafových větví do plošiny podobné rohoži, pět stop široké a osm stop dlouhé. Když přišli blíž, antloidi už dokončovali svůj úkol a splétali do sebe poslední pruhy. Pečlivě je upevňovali a konce zapečetili svými lepkavými slinami, jež ztuhly v gumovitou hmotu.
"Tady vidíte, proč nepotřebujete svoje kanky," řekla Kara, když antloidi upletli rohož. "A také pochopíte, proč Valsavis, byť je to nade všechny zkušený stopař, nenajde naše otisky a nebude nás moci sledovat."
Ryana nechápavě hleděla na rohož. "Nerozumím tomu," ozvala se. "Snad nechceš, abychom táhli tuto nemotornou věc za sebou a tak smazali naše stopy?"
"Ne," řekla Kara. "Myslím tím, že na ní pojedete."
"Chceš říct, že ji potáhnou antloidi?" zeptal se Sorak. Zavrtěl hlavou. "To nevyjde. Valsavis by sledoval naši stopu tak lehko jako směr dobře vyježděné obchodní stezky pro karavany."
"Vzduchem?" zeptala se Kara s úsměvem.
"Vzduchem?" opakovala Ryana a široce rozevřela oči.
"Proč chodit pěšky, když můžete letět?" zeptala se Kara.
"Letět?" divila se Ryana." Na tomhle? Ale… jak?"
"Unášeni větrem," řekl Sorak, který najednou pochopil, co má Kara v plánu. "Větrem vzdušných živlů."
"Ty?" zvolala Ryana a zírala užasle na Karu. "Ale… odpusť mi - ne že bych pochybovala o tvé moci, má paní, ale držet nás nahoře takovou dálku… Určitě i pro pyreenejku by byl takový úkol nad její síly."
"Kdybych to měla provést sama, tak určitě," pravila Kara. "Ale když se pyreenej dovede proměnit v přírodní živel, umí jej také probudit k životu. Dávej pozor…"
Zavřela oči, zaklonila hlavu a roztáhla paže. Viděli, že neslyšně pohybuje rty, a třebaže její tvář vypadala klidně a vyrovnaně, poznali, že je nadmíru soustředěná. Oba dva to cítili.
Na pagafový háj se sneslo ticho. Všude byl naprostý klid. Žádné cvrlikání drobného hmyzu, žádný výkřik nočního ptáka ani nepatrný závan větru. Bylo to, jako by se celý svět najednou zastavil, aby nabral dech. A o chvíli později, v dáli nad horami, které se nad nimi tyčily, zaburácel hrom. Byl to klid před pouštní bouří. Uběhlo několik dalších okamžiků a pak na svých tvářích pocítili chladný závan prudkého větru, který sklouzl z výšin nad jejich hlavami. Znovu zarachotil hrom a nebe ozářené měsíčním svitem se zvířilo černými mraky. Vítr sílil, šlehal jim do tváře a čechral vlasy. V dálce uslyšeli hvízdání zvedajícího se vichru.
"Teď," pravila Kara a kývla směrem k rohoži, kterou utkali antloidi. "Sedněte si na svá místa."
Ryana pohlédla na malou plošinu, neumně utkanou z pagafových větví a listů dýkovce, která držela v celku doslova jen díky plivancům. Poslední věcí, kterou by si přála, bylo posadit se na ni.
"Rychle," pobízela je Kara.
"Pospěš si," řekl Sorak, vzal ji za ruku a táhl k rohoži.
"Soraku…, já se bojím."
"Není čeho se bát," uklidňoval ji. "Budu s tebou. Kara nedopustí, abychom se zřítili."
Jeho klid a neoblomná jistota trochu zmírnily její obavy. Vstoupila spolu s ním na rohož a opatrně se

posadila, s nohama křížem. Těžce polkla a pevně se chytila jeho ruky, jako by ji už nemínila nikdy pustit. Stiskl ji, aby ji uklidnil.
"Důvěřuj Cestě," pravil. "Věř Cestě Ochránce."
"Ano," zašeptala. "Věřím."
Vítr stále sílil. Hromy burácely. Nad jejich hlavami křižovaly nebe plošné blesky a předváděly velkolepou podívanou přírodních ohňostrojů. Vítr zaskučel, jak se smýkl dolů z hor, a opřel se jim do vlasů a plástů. Ryana zavřela oči.
"Soraku!" vykřikla.
"Jsem u tebe," řekl, stiskl jí ruku a uklidňoval tónem svého hlasu.
Vítr nyní fičel silou uragánu. Ryana se držela Soraka za ruku a druhou svírala rohož. Přinutila se otevřít oči. To, co uviděla, bylo tak neuvěřitelné, že je už nemohla znovu zavřít, i když se o to snažila.
Kara stála několik stop před nimi se zakloněnou hlavou a roztaženýma rukama a její dlouhé stříbřitě šedé vlasy a bílý hábit se kolem ní vzdouvaly ve větru. A jak se tak Ryana dívala, vítr se stal skutečně viditelným, zhmotnil se, rychle zakroužil kolem a vytvořil vír, potom se rozdělil ve tři samostatné trychtýře, mnohem větší než písečné víry, a připomínal spíš proudění mraků při pouštním tornádu, jenže menší a hutnější. A mezi těmito vířícími a vzdouvajícími se nálevkovitými mračny, které rotací nabíraly neustále na rychlosti, Ryana najednou rozeznávala rysy obličejů.
Celá užaslá tam hleděla a nevěřila svým vlastním očím. Sice už slyšela příběhy o přírodních živlech, ale nikdy žádný neviděla, natož tři naráz. Uvnitř těch vlnících se mračen bouřlivého větru nejasně uviděla hrubě načrtnuté oči a ústa, které svým vřeštěním připomínaly víly banší.
Ještě pevněji sevřela Sorakovu ruku. Držela se ho s veškerou svojí silou a pak ucítila nesmírný tlak na prsou. Snažila se dýchat, ale připadalo jí, že nemůže vůbec nabrat dech. Jak se tak dívala, neschopná odtrhnout zrak, ačkoli tomu moc chtěla, Kara se začala otáčet kolem své vlastní osy, ruce roztažené, a kroužila s divokým zaujetím jako tančící elfí dívka. Tvary jejího těla se staly nezřetelné. Zdálo se, že se stále rychlejším otáčením rozplývá. Její podoba se ještě víc zamlžila, až se jim úplně ztratila z očí. Kara se sama stala vířícím oblakem, stejně jako tři živly, které se vznášely kolem ní.
A potom se všechny trychtýřovité mraky spojily a prudce se zatočily, podletěly pod tkanou rohoží, na které seděli oni dva, a vyzvedly ji do vzduchu.
Ryana ucítila, jak se rohož znenadání prudce naklonila a potom se vznesla a začala se otáčet pomalu kolem své osy, jak se síla všeho větru shromažďovala pod ní. Nějakým způsobem se jí podařilo opět zavřít oči, pevně držela víčka při sobě a svírala Sorakovu ruku s veškerou silou, kterou ze sebe vydala. Jestli jí něco říkal, tak ho kvůli řevu kvílícího větru vůbec neslyšela.
Plošina pod nimi se zvedala výš a výš, až dosáhla vrcholku stromů pagafového háje, a vznesla se ještě výš, stále se točíc dokola, až vystoupili dvacet stop nad zem, potom třicet, čtyřicet a ještě do větší výšky. Ryana se nakonec přinutila opět otevřít oči a spatřila, jak se hluboko pod ní rozprostírá poušť.
Z výšky několika set stop zahlédla vesnici Solnou Vyhlídku, její úhledně omítnutá stavení, osvětlená loučemi a hořícími pánvemi v ulicích. Připadala jí velmi malá, téměř neskutečná. A pak se vítr zvedl a začali se pohybovat dopředu a nabírat na rychlosti. Daleko pod nimi se míhala solná pláň.
Letěli, nadnášeni větry, vzdušnými živly, které pozvedla Kara a ke kterým se sama připojila. Neuměle utkaná rohož, na které seděli, plula vzduchem jako peříčko unášené silným proudem a mírně se nakláněla dopředu. Byli hnáni pryč od Solné Vyhlídky, nad jižní oblast Velké slonovinové pláně, vstříc vzdáleným vnitrozemským siltovým pánvím. Všude kolem nich se rozlévala noční obloha ozářená plošnými blesky, které osvětlovaly jejich trasu. Hromy bily s ohlušujícím hřměním, jak se bouře živlů s rostoucí rychlostí hnala pouští.
Ryana se najednou pustila Sorakovy ruky, rozpřáhla paže do vzduchu a jásala neskonalou radostí. Její strach byl pryč a nahradilo jej takové veselí, jaké nikdy předtím nepocítila. Zaklonila hlavu a rozesmála se nefalšovaným štěstím, které prostoupilo každý koutek jejího bytí. Cítila se úžasně volná. Otočila se k Sorakovi a ovinula mu paže kolem krku. A on ji k sobě tiskl a ona věděla, že ať už na ně čekaly jakékoli zkoušky, bude jim čelit po jeho boku, neohrožená, naplněná odhodláním, které pramení z poznání nezastíněného ani špetkou pochybností, že cesta, kterou si zvolila, je ta správná, ta jediná, pro kterou byla zrozena.

Neschopna se dále ovládnout, vykřikla do hvízdajícího větru: "Miluji tě!"
Cítila, jak pevně objal její tělo, a pak ho slyšela, jak jí říká do ucha: "Já vím. Také tě miluji."
A to bylo jediné, na čem záleželo.

o o o

Ráno se Valsavis probudil krátce po východu slunce. Posadil se na lůžku a zadíval se na ladné tělo mladé ženy, která ležela vedle něho a která mu přišla svýma pevnýma a hbitýma rukama namasírovat svaly, když se vrátil zpět po prodělaném boji s maraudery v Ulici snů. Zůstala, aby uspokojila i jeho další potřeby, a udělala to dychtivě a zkušeně.
Bylo jí teprve dvacet a byla dost mladá na to, aby mu byla dcerou - ne, vlastně vnučkou - její půvabné, štíhlé mladistvé tělo vypadalo nádherně a lákavě, když tam tak ležela v záři ranního slunce se spadenými přikrývkami. Valsavis na ni jen tak chvíli hleděl, jak spí. Jemné křivky jejích úst byly zvýrazněné polohou na boku a na jejích rtech pohrával lehký úsměv. Díval se na její souměrné, svěží poprsí, pevné mladičké tělo a jasnou, hebkou pokožku, která se dychtivě chvěla v odpověď na jeho laskání, když se s ní minulou noc miloval.
Valsavis si vybavoval, jak tiše sténala, s očima zavřenýma a pootevřenými ústy, jak prudce dýchala a opakovala stále dokola jeho jméno. Ale navzdory její kráse, dravé vášni jejího mládí, navzdory všem něžnostem, kterými ho zaplavila, a něžné dychtivosti, jež mu prozradila, že tentokrát to je mnohem víc než pouze služba konaná za peníze, navzdory všem polibkům, kterými ho zahrnula, polibkům, ze kterých čišel žár mladé ženy poprvé probuzené k opravdové radosti z tělesného naplnění mužem, který z letité zkušenosti věděl, jak v ženě rozvinout vášeň do nejvyšší míry - přes to všechno, jak bezprostřední a silné bylo jeho vzrušení - Valsavis byl schopen myslet jen na to, že se miluje s Ryanou.
Byla to kněžka villichi, která se na něho v jeho představivosti dívala s vášnivým a toužebným výrazem ve tváři. Bylo to její tělo, které se tisklo k němu, její hlas, který slyšel neustále opakovat své jméno. Ta spanilá mladá žena byla nevědomky jen pouhá náhrada té, kterou chtěl a kterou, jak ke své nesmírné zoufalosti věděl, nikdy mít nemohl.
A když se teď Valsavis díval na mladou dívku - jejíž jméno si už ani neuměl vybavit - když ji pozoroval, jak tam spokojeně dříme, ztělesnění mládí a vášně, představujíc sen, pro který by většina mužů zaprodala svoji duši, cítil zklamání a touhu, jakou nikdy předtím nezažil. Snažil se místo její spanilé tváře představit obličej mladé kněžky villichi a věděl, že dokud nebude vlastnit skutečný předmět své touhy, nepozná nikdy pocit úplného uspokojení. Poprvé ve svém životě cítil Valsavis touhu po nějaké ženě. A pouze jedna ji mohla uspokojit.
Všechny ostatní byly pouhým přeludem. Tato mladá žena, třebaže byla velmi milá, nebyla ničím jiným než pouhou náhražkou, která zanechala, navzdory svým ryzím citům, v jeho srdci pouze prázdnotu a hlad, který se dožadoval nasycení. A žádná náhradnice, jakkoli byla mladá, sličná a vášnivá, nehledě na to, jak opravdové byly její city a odezvy, nemohla uspokojit jeho žádosti.
Valsavis tiše vyklouzl z postele a rychle se začal oblékat. Dnes večer, pomyslel si, se vydají na cestu do Bodachu. Setkají se s Mlčící, která je povede městem nemrtvých. Stále ještě nevěřil, že je tím, za koho se vydává, ale na tom vlastně nezáleželo. Lákal ho Bodach; jak jeho bohatství, tak hrůzy, které skrýval. Většina mužů by si vybavila zhoubnou smrt, při které by jim tuhla krev v žilách. Pro Valsavise to znamenalo ještě větší povzbuzení, výzvu všem jeho schopnostem a zručnosti, dobrodružství, při kterém se v něm začala vařit krev a které ho probouzelo k životu. Už se na ně velmi těšil. Snažil se představit si, jaké to bude bojovat s nemrtvými. Žádný válečník se nemohl střetnout s nebezpečnějším nebo strašlivějším protivníkem. Bude to vrcholná prověrka muže, který zasvětil svůj život zkouškám. A bude za každou cenu vyžadovat pevné odhodlání. Jestli Sorak najde talisman známý jako Stříbřitý náprsní krunýř, potom mu ho bude muset Valsavis vzít. Bude muset předčit mistra Cest, elfčíka s nesmírnou vytrvalostí a silou, který se může směle postavit těm nejlepším lidským válečníkům, protivníka s magickým mečem, jenž je schopen přetnout jakoukoli překážku či zbraň, nepřítele, který vlastnil jedinou věc, po které Valsavis nesmírně toužil, věrnost a náklonnost kněžky villichi, která obstojí v porovnání s každým mužem a pro níž se vyplatí podstoupit každou bolest, jen aby si člověk dobyl její oddanou lásku.

Valsavis pohlédl na krásnou mladou dívku, která spokojeně dřímala na jeho loži, a utvrdil se, že ho neuspokojí žádná náhražka. Bylo to příjemné, ale rozkoš vyprchala, byla jen dočasná a neuspokojila ho. Existovala pouze jedna žena, kterou v životě potkal, jež ho byla skutečně hodná; jediná žena, která ho mohla vzrušovat ve všech směrech. Pouze jediná žena je hodná výhry, ať to stojí cokoli. Její jméno je Ryana.

Až přijde čas, pomyslel si Valsavis, zabije elfčíka. Ale kněžku si bude nárokovat jako svoji odměnu, kterou mu Stínový král přislíbil. A pokud ji nebude moci mít, rozhodl se, že zemře. Budu tě mít, Ryano, pomyslel si, kdyby to mělo stát život můj i tvůj. Tak nebo tak, pomyslel si, budeš má, buď v posteli, nebo na bojišti. Vzdej se. Je to neodvratné, je to tvůj osud.

Skončil s oblékáním a připásal si meč. Zanedlouho se setkají s Mlčící a vyrazí přes Velkou slonovinovou pláň na cestu do města nemrtvých. Rozhodl se, že půjde za nimi na pokoj a pozve je, aby společně posnídali. Mají hodně o čem mluvit.

Byl si jistý, že ho podezřívají, ale také věděl, že se těžko obejdou bez jeho schopností, když budou chtít přežít to, co na ně čeká v Bodachu. Ano, je to tak, uvažoval, bez ohledu na to, zda mu věří, nebo ne, potřebují ho. A po tu dobu bude ve výhodě.

Když zaklepal u jejich dveří, neozvala se žádná odpověď. Náhle ho napadlo, že jsou spolu v posteli, a cítil, jak v něm roste vztek. S obtížemi tuto myšlenku zapudil. Ne, pomyslel si, ještě ne. Ne teď. Teď není ta pravá chvíle. Ale již brzy. Ještě jednou zaklepal. Žádná odpověď. Přitiskl ucho ke dveřím. Že by ho snad neslyšeli? To se zdá nanejvýš nepravděpodobné. Oba byli zkušení cestovatelé pouští, což znamenalo, že mají lehké spaní. V poušti se musí člověk probudit rychle, ostražitý a připravený, pokud chce přežít.

Znovu zaklepal. "Soraku!" zavolal. "Ryano! Otevřete! To jsem já, Valsavis."

Nikdo neodpověděl. Zkusil otevřít dveře. Zamčeno nebylo. Prudce je rozrazil, ale uvnitř nikdo nebyl. Všiml si, že okenice jsou otevřené. Potom zjistil, že zmizely i jejich tlumoky a v postelích se nespalo. Rychle pospíchal do jídelny, ale mezi snídajícími je nezahlédl. Utíkal zpátky do haly.

"Moji dva společníci," pravil recepčnímu, "ti, kvůli kterým jsem ti zaplatil, abys na ně dával pozor…, viděl jsi je?"

"Ne, pane," odpověděl recepční. "Od včerejšího večera, kdy se spolu s vámi vrátili, tak ne."

"Oni neodešli?"

"Pokud ano, tak vás ujišťuji, že kolem mě neprošli. Ale můžete si to ještě ověřit u vrátného."

Valsavis to udělal, ale muž u brány je také nespatřil. Valsavis si vzpomněl na otevřené okenice v jejich pokoji a šel zpět do zahrady. Sešel z chodníku a proplétal se mezi rostlinami, dokud se nedostal zvenku před Sorakův a Ryanin pokoj. Prozkoumal půdu pod oknem a tiše zaklel. Utekli oknem. Asi minulou noc, když on, hlupák, dováděl s tím děvčetem. Sledoval stopu k zahradní zdi. To vysvětlovalo, proč je vrátný nezahlédl. Zřetelně rozpoznal, kde Ryana stála a pomáhala Sorakovi vylézt nahoru a také místo, kde nohou odřela zeď, když jí on pomáhal přelézt.

Okamžitě se rozběhl do své komnaty a rychle posbíral svoje věci, potom opustil hospodu a řítil se do Ulice snů.

Proběhl tržištěm zvonkobýlí a přes náměstí, kde se utkali s maraudery. Nezůstalo zde nic, co by připomínalo boj, až na pár zaschlých skvrn krve na dlažbě. Dorazil k lékárnickému krámku a rozrazil dveře.

"Lékárníku!" volal. "Starče! Čert tě vem, ať už se jmenuješ jakkoli, kde jsi?"

Kallis vyšel zpoza korálkového závěsu. "Ach," řekl, když spatřil Valsavise, "to jsi tak brzy zpátky? Slyšel jsem, že jste měli včera v noci nějaké potíže. Snad jsi nebyl zraněn? Potřebuješ nějakou hojivou mast?"

"Jdi do háje s těmi svými mastmi a lektvary!" obořil se na něho Valsavis. "Kde je Mlčící?"

Stařec zakroutil hlavou. "Odešla," odpověděl.

"Odešel? Kam?"

"To já nevím," řekl Kallis. "Nikdy se mi nesvěřuje, chápeš?

"Myslím, že vím, kam odešla," procedil Valsavis mezi zuby. "Kdy to bylo?"

"To skutečně nemohu říci," odpověděl Kallis. "Neviděl jsem ji než včera večer, když jsi tady byl se svými přáteli."

"A co ti druzí? Ti, se kterými jsem tady včera byl. Přišli sem?"
"Ne," řekl Kallis a zavrtěl hlavou. "Ani je jsem neviděl. Nicméně, zdáš se být velmi rozčilen a rozrušen. To není příliš dobré pro tvoje zdraví, víš. Jsi si opravdu jistý, že ti nemohu nabídnout nějaký…"
Ale Valsavis už vycházel ze dveří. Proklínal se a nadával si do hlupáků a běžel směrem ke stájím u východní brány. Majitel stájí je však také neviděl. Kankové, na kterých přijeli, byli stále ještě ve stájích. A žádný z kanků, které tady prodali, ještě nechyběl. Nepochybně si na ně marauderové chtěli činit nárok až na zpáteční cestě, ale žádná zpáteční cesta již pro ně neexistovala. Valsavis rychle prošel další stáje v okolí pro případ, že by se ho snažili obelstít a zaopatřili si zvířata někde jinde. Nicméně nikdo z ostatních stájí Soraka a Ryanu neviděl a ani nikoho, kdo by odpovídal popisu Mlčící.
Bylo by to možné? Valsavis nevycházel z údivu. Je možné, že by pokračovali v cestě pěšky? Možná si mysleli, že by kankové po sobě zanechali zřetelnější stopu, po které by je mohl sledovat, ale on přece věděl, kam měli namířeno, a když pojede na kankovi, dostihne je rychleji, jestli odešli po svých. To si přece museli uvědomit, uvažoval. Proč šli pěšky? To prostě nedávalo smysl.
Vyšel ven z brány. Při tom všem provozu, který proudil dovnitř a ven, bylo zhola nemožné zachytit na ulici jejich stopu vedoucí k bráně městečka. Ale nějak si domyslel, že museli sejít z cesty a že zamířili na jih, přes pláň do Bodachu. Vrátil se do stáje pro svého kaňka a zásoby, které tam měl uskladněné. Chvíli to bude trvat, než je doplní a nanosí dost vody ze studny, aby naplnil všechny své měchy, ale jestli šli pěšky, jako že to vypadalo nejpravděpodobněji, pak nebude problém je dohonit.
Ze Solné Vyhlídky do Bodachu to byla mnohem delší cesta než z Nibenay do této vesnice. Neměli sice před sebou příliš velký úsek Slonovinové pláně, pokud šli přímo na jih, ale až dojdou k vnitrozemským siltovým pánvím, které jim stojí v cestě, budou muset zahnout buď na východ, nebo na západ a obejít je. Nezáleželo na tom, jaký směr si zvolí, obě trasy byly asi stejně dlouhé. Budou muset putovat celou tu dobu kolem siltových pánví a podél dlouhé úzké mělké půdy, která odděluje pánve od ústí Rozeklaného jazyka, což znamená, že budou muset opsat dlouhý oblouk kolem poloostrova, který vybíhá do pánví plných bahna. Na jeho špici leží Bodach. Budou muset jít tou trasou, z jedné nebo z druhé strany, pokud ovšem nemají nějaký prostředek k překročení bahnitých pánví. Ale neviděl jedinou možnost, jak by je mohli zdolat.
Siltová jezera byla hluboká a rozsáhlá, přerušena několika pustými ostrůvky ve svém středu, na nichž člověk nalezl pouze písek. Podél jejich břehů nic nerostlo, ani ty nejskromnější pouštní rostliny. Byla to jedna z nejskličujících a nejpustších oblastí na Athasu. Neměli možnost si postavit vor a přeplavit se, protože prostě nebylo z čeho. A nebyl tam nikdo, kdo by je převezl. Kolem bahnitých pánví nežila živá duše, ani v dosahu mnoha mil kolem Bodachu.
Jediná možnost byla, že se vydali do malé vesnice Severního Ledopolu na severním břehu ústí a možná tam nalezli vor, na kterém by se mohli dostat přes bahno, ale to by ho pak museli celou cestu k siltovým pánvím táhnout a navíc zacházka do Severního Ledopolu by jim vzala tolik času, jako kdyby šli do Bodachu po souši.
Ne, pomyslel si Valsavis, budou muset jít kolem bahnitých pánví a pěší cesta bude drsná a časově velmi náročná. Jak jen mohli takto uvažovat? Pokud ovšem za tím není něco, o čem on neví.
Doplnil svoje zásoby a načerpal více vody, potom se vyhoupl na svého kaňka a vyjel z brány. Cesta od východní brány vedla zpět do kaňonu v Mekillotských horách. Budou muset sejít z cesty ještě dřív, než dosáhnou průsmyku. A západní branou neprojeli. Detailně je popsal strážnému u východní brány a muž si vzpomněl, že je viděl odcházet chvíli poté, co nastoupil minulou noc do služby. Trval na tom, že šli pěšky.
Bylo to brzy zrána. Strážný u brány se zrovna chystal jít domů ze své hlídky, když ho Valsavis zpovídal, což znamenalo, že odešli pozdě v noci. Nanejvýš mohli mít šesti až sedmihodinový náskok. A vydali se na cestu, aniž by se předtím alespoň trošku prospali. Valsavis, celý ohromený, kroutil hlavou. Museli ztratit všechen rozum. Připadalo mu neuvěřitelné, že by byli tak pošetilí. Co mysleli, že tím dosáhnou? Opravdu věřili, že se ho tímto způsobem zbaví?
Sledoval pomalým tempem stezku, která vedla zpátky k průsmyku, a zkoumal obě strany, aby nepřehlédl místo, kde sešli z cesty. Logicky vzato, měli by odbočit vlevo a namířit si to přímo na jih, ale mohli také zahnout doprava a vrátit se zpátky, aby ho setřásli ze své stopy. Ujel pouze krátkou vzdálenost a našel místo, kde opustili cestu. A bylo to na pravé straně. Zeširoka se usmál. Přesně jak předpokládal. Udělali

obrat vzad. Opravdu si mysleli, že ho oklamou?
Ale Valsavisovi zmizel úsměv z tváře velmi brzy, když zjistil, že jejich stopa nevede zpět, souběžně s cestou, odkud přišli, nýbrž na sever, směrem k předhůří hor. Šli úplně opačným směrem do hor! Proč?
Za nějakou dobu došel k pagafovému háji a tam stopa končila. Seskočil na zem a zmateně se rozhlížel kolem dokola. Pečlivě prozkoumal celé okolí. Všude se vlnili chodníky antloidů. Že by se stali jejich oběťmi? Opět to nedávalo smysl. Nebyli to nezkušení lidé z města. Naopak. Nenarazili by jen tak náhodně na skupinu antloidů. A antloidi většinou neschází ze svých vyšlapaných cest, aby napadli člověka. Či v tomto případě elfčíka. Dělníci neútočí nikdy a vojáci pouze tehdy, je-li ohroženo mraveniště nebo když mají mezi sebou královnu.
Pyreenejové jsou prý spřízněni s divokými tvory, ale stopa, po které se pustil, prozradila, že tady šli pouze dvě bytosti - Sorak a Ryana. Nebyly zde stopy po Mlčící. Valsavis se rozhlížel kolem. Větve stromů v okolí byly olámané a také z některých dýkovců byly otrhané listy. Půda vykazovala všude kolem a zvlášť uprostřed pagafového háje rušnou činnost. Co to tady ti antloidi dělali? A proč Sorak s Ryanou zamířili právě sem?
Kromě větví, které hladce odštípli antloidi, zde byly také zbytky po větvích urvaných a rozlámaných prudkou bouří. Muselo se však jednat o bouřku pozoruhodně místního charakteru. Takové úkazy byly příznačné pro pouštní oblast, uvědomil si Valsavis, ale bylo velmi divné, že se to přihodilo zde a ke všemu s těmi zvláštními průvodními jevy. Svraštil čelo. Správná otázka zní, co se tady stalo?
Šel se podívat zpátky na otisky, které po sobě zanechali Sorak a Ryanou. Běželi. To bylo zřejmé. Poznal to podle rozložení jejich tělesné hmotnosti. Ale proč? Aby se dostali do lesíka? Proč by měli pospíchat? Pokud ovšem neutíkali, aby někomu… nebo něčemu stačili. Dřepl si a pozorně zkoumal stopy. Ano, už to má. Otisky skalního psa. Ale co dělá skalní pes tady, v nížinách? To nebylo jeho přirozené prostředí výskytu. Na druhé straně to ale nemusel být obyčejný skalní pes. Možná Mlčící byla opravdu pyreenejka a uměla se proměňovat.
Sledoval stopu skalního psa. Bylo těžké ji rozeznat kvůli šlépějím, které tady zanechali Sorak s Ryanou, ale nebylo o tom pochyb. Stopa vedla přímo do hájku a potom zmizela stejně jako stopa Soraka a Ryany. Ale kam se poděla? A jak?
Valsavis věděl, že na tuto otázku musí existovat odpověď. Musí to vyčíst ze stop. Antloidi, kteří konali nějaký podivný, neznámý úkol a zanechali po sobě důkazy zcela se vymykající jejich přirozenému chování; skalní pes, který ukazuje Sorakovi a Ryaně cestu k lesíku a potom beze stopy zmizí. Sorak a Ryana se také rozplynuli jako pára. A známky silné vichřice. Velmi prudké místní bouře. Nebo něčeho…?
"Přírodního živlu?" zvolal nahlas Valsavis. Potichu zaklel. Jak se zdá, všechny důkazy, které tu jsou, dosvědčují jednu a tutéž věc. Mlčící byla skutečně pyreenejka, která uměla měnit svoji podobu a ovlivňovat chování divokých tvorů a přírodních živlů. Ale z jakého důvodu? A na čem ti antloidi pracovali?
Znovu celé místo důkladně prohlédl. Půda byla rozrušena nejen antloidy, kteří lezli sem a tam, ale také nějakou vířící bouří, jako by se menší tornádo dotklo povrchu země. Nebo možná několik tornád najednou. Několik přírodních živlů? Bylo by to možné. Kolik jich probudila k životu?
Jeho zrak upoutalo něco ležícího na zemi, zastavil se tedy, aby to zvedl. Byl to kousek dýkovcového listu, ale byl velmi opatrně podélně roztržen, oloupán, aby se získalo úzké vlákno… Vlákno, přemýšlel. Byl by to velmi pevný pramen lana. Něco, čím by se mohly k sobě svázat větve, které antloidi ořezali z pagafových stromů…
"Vor?" zvolal hlasitě.
A najednou to do sebe všechno zapadalo. Sorak a Ryana došli do lesíka a nezanechali žádnou stopu, která by dosvědčovala, že zase odešli. Bylo to, jako by se rozplynuli v páru. Nebo odletěli? Unášeni větrem, který přivolala pyreenejka.
Valsavis odhodil otráveně proužek listu dýkovce zpátky na zem. Ovšem, pomyslel si. Teď to všechno dávalo smysl. Proto nechali kanky ve vesnici. Nakonec přece jenom nešli pěšky. Měli mnohem rychlejší způsob cestování, dřevěný vor sestrojený antloidy na pyreenejčin příkaz a nadnášený vzdušnými živly, které vzbouřila. A tak šikovně vyřešila problém nekonečného obcházení siltových pánví. Nemuseli už jít

kolem siltových jezer. Prostě je přeletí. Teď už je nechytí, pomyslel si hořce. Zklamal. Byla to jeho chyba. Podcenil je. Byl příliš sebevědomý. Teď za to bude pykat.
Nu, pomyslel si, nikdo nesmí říkat, že Valsavis odmítl odpovědnost za svoje chyby. Pozvedl ruku a zadíval se na zlatý prsten na svém prstu. Několik vteřin na něj upřeně hleděl a soustředil svoje myšlenky. Potom ho začala řezat ruka a zlaté oční víčko se otevřelo.
"Chceš mi něco říct?" zeptal se hlas Stínového krále uvnitř jeho mysli.
"Ano, můj pane. Obávám se, že jsem tě zklamal."
V jeho nitru se na chvíli rozhostilo ticho. Potom hlas opět promluvil. "Jak?"
Valsavis zběžně popsal Stínovému králi všechno, co zjistil, aniž by vynechal skutečnost, že je sám nechal uprchnout. Když skončil, Stínový král hned neodpověděl. Zlatavé oko ho chvíli upřeně pozorovalo a potom zamrkalo.
"Udělal jsi chybu, Valsavisi," řekl Nibenay. "Naštěstí se snad dá napravit. Dej si pozor, ať se to neopakuje. Zůstaň, kde jsi. Pošlu ti pomoc, abys je mohl následovat."
Zlaté oko se zavřelo.
Pomoc, abych je mohl následovat? Valsavis si lámal hlavu, co tím Nibenay mohl myslet. Jak by je asi mohl sledovat? Že by ho Stínový král očaroval, aby mohl létat? Na takovou dálku? Nibenay byl sice mocný čaroděj, ale ani on určitě nemohl pronést zaklínadlo, jež by se přeneslo přes Velkou slonovinovou pláň a Mekillotské hory! Nicméně měl určitě něco v plánu. A také byl zřejmě ochoten mu prominout. To nebyla maličkost. Jedno je jisté. Podruhé mu Nibenay neodpustí.
Zůstaň, kde jsi, řekl mu. Nu, to samozřejmě může. Zvlášť když nemá, jak se zdá, nic jiného na práci. Ale jak dlouho tady má čekat? Zřejmě dokud Nibenay neudělá, co si předsevzal, ať už se jednalo o cokoli.
Valsavis ještě nesnídal. Přešel ke svému kankovi a vytáhl něco ze svých zásob, posadil se na zem a začal jíst.
Minula hodina a stále ještě čekal. Uplynula téměř celá druhá hodina a potom se nad Valsavisem přenesl stín. Vzhlédl nahoru. Stín ho zahalil ještě jednou. Byl to roch. Mohutný pták měřil na délku padesát stop, od hlavy až po peří na ocase, a rozpětí křídel měl něco přes sto. Zakroužil nad jeho hlavou, vydal ze sebe výkřik a vrhl se střemhlav k zemi. Valsavis rychle sáhl po meči. Potom si všiml, že netvor neslétává na něho. Klesal klouzavým letem a chystal se přistát. Tohle je tedy prostředek, pomocí kterého se za nimi bude moci vydat a který mu Nibenay poslal až od Hraničních hor. Valsavis se usmál. Dravý pták přistál, zůstal stát a pyšně po něm otáčel svoji obrovskou, strašlivou hlavu.
"Chvilečku, můj opeřený příteli," řekl Valsavis a sundal z kanka trochu svých zásob a přehodil si pytlíky přes ramena. Zbytek tady bude muset nechat a samozřejmě také kanka, ale s sebou si může vzít pouze tolik, kolik unese. Bude to stačit. Nemusí už jít přes poušť a kolem bahnitých pánví. Poletí nad nimi stejně jako Sorak s Ryanou a pyreenejka.
Vyšplhal se na masivní rochova záda a obkročmo se uvelebil na jeho silném krku. Ohromný pták zavřeštěl a zamával svými obrovitými křídly a vznesl se do vzduchu. Tamti dorazí do Bodachu přesvědčeni, že ho setřásli ze své stopy a že je včas nikdy nedohoní.
Valsavis se usmál. To se tedy pletou.

8

Když letěli vzduchem, hnáni rychlým větrem, rozprostírala se všude kolem nich poušť osvětlená měsíční září. Nabízel se jim nikde nekončící výhled. Světlo dvou měsíců, Rala a Guthaye, jiskřilo na solných krystalech a dodávalo Slonovinové pláni strašidelné a nadzemské vzezření. V této nadmořské výšce bylo mnohem chladněji a vítr šlehal do jejich vlasů a plášťů, až se celí chvěli zimou a choulili se k sobě na větrem unášeném voru.
"Je to tak krásné!" zvolala Ryana navzdory mrazivému chladu, unesena pohledem, který se jim otevíral. Zprvu měla strach, když se země začala vzdalovat a propadala se níž a níž, a nemohla se zbavit rostoucí hrůzy, že se zřítí dolů. Ale vzdušné proudy byly silné, a jelikož s nimi byla Kara, která je držela pospolu a vedla, Ryana se brzy uvolnila a úplně se oddala této nové zkušenosti.
Náhle vedle sebe zaslechla výbuch radostného, ničím nespoutaného smíchu. Podívala se na Soraka a uviděla, jak jeho tvář září nadšením. Ústa měl roztažená v široký radostný úsměv, nozdry rozšířené a celá

jeho tvář byla plná vášně, což jí prozradilo, že už to není Sorak, ale Kivara, jeho nezbedná, dítěti podobná bytost, jejíž povaha byla ovládána nadšením pro všechno nové, touhou po rozkoši a smyslových dojmech.
"Já létám!" křičela šťastná. "Ach, Ryano, to je nádherné!
Třebaže věděla, že toto není Sorak, kterého milovala, ale naprosto jiná osoba, Ryana bezděky pocítila lehkost u srdce, když ho viděla tak proměněného. Sorak byl obvykle skoupý na slovo, klidný, občas zamračený a často trudnomyslný. Nikdy se nepoddal radosti. Snad proto, že část jeho osobnosti, která by toho byla schopna, se stala podstatou Kivary. Ta neměla zase jeho jiné kvality. Oba dva byli úplně odlišní lidé, různého stáří, dokonce rozdílného pohlaví, kteří čirou náhodou sdíleli jednu tělesnou schránku.
Kivara byla nepoddajné mladé děvče, které se řídilo pouze svými vášněmi a zvědavostí. Neznala nic lepšího a zdálo se, že postrádá schopnost si poručit. Nebo o to možná nestála. Ze všech osob, které tvořily společenství v jednom, jež znala jako Soraka, byla Kivara nejnevyzpytatelnější.
U Ochránkyně se vždycky mohla spolehnout na moudrou a uvážlivou radu a silný, mateřský, uklidňující vliv. Stopař zřídkakdy promluvil a většinou se zabýval pouze sebou samým. Byl to lovec a stopař, silný a schopný muž, který zastával úlohu živitele.
Lyrik byl nevinné, naivní, hravé děcko, které bylo ochotno pohlížet na svět s neustálou zvědavostí a vyjadřovat se v pěkné písničce. V určitém ohledu to byl mužský protějšek Kivary, až na to, že postrádal nezkrotnou svéhlavost a neslušné pudy. Ze všech Sorakových osobností byl Lyrik nejblíže jeho Dětské duši, která spala zahalená hluboko ve společném podvědomí společenství.
Přízrak byl úplně jiná strana mince. Byla to temná, nebezpečná, hrůzu nahánějící, zvířeti podobná bytost, obsažená v každém člověku, která byla většinou skrytá hluboko v Sorakově podvědomí a vystupovala na povrch bez předchozího varování tehdy, když se ocitlo celé společenství ve vážném nebezpečí. Sorak ho mohl zvládnout jen někdy, ale spíš se mu to nedařilo. Jindy se zase Sorak ani nepamatoval, co se přihodilo, když Přízrak ovládl jeho tělo, ale Ryana už mnohokrát byla svědkem, čeho je Přízrak schopný, a bylo to strašlivé.
Skřek byla ta část Soraka, která byla nejblíže živočišné říši. Byl to vývojový krok zpět do doby, kdy vše humanoidní bylo jen trochu výš než sama zvířata. Dovedl hovořit s divokými tvory a mluvit s každým druhem na Athasu jeho vlastní řečí, rozuměl jejich instinktům a reakcím a byl schopný napodobit jejich chování.
Eyron byl, v určitém směru, asi nejlidštější ze všech Sorakových různorodých aspektů, třebaže v Sorakovi nekótovala lidská krev. Alespoň pokud Ryaně a Sorakovi bylo známo. Eyron byl chladný pragmatik, myslitel a jejich plánovač a v souladu se svou povahou byl často cynický a pesimistický. Byla to obezřetná stránka Sorakovy osobnosti, plně rozvinutá v samostatnou osobu. Eyron dovedl být velmi často nesnesitelně protivný, zvlášť když dával najevo svoji inteligenci, ale byla to živoucí část Sorakovy osobnosti, bez které by byl neúplný.
A pak tady byl samozřejmě záhadný Kether, jehož přítomnost si nedovedl nikdo z ostatních vysvětlit. Kether byl jejich součástí, a přece to nebyla pravda. Sorak trval na tom, že Kether nevychází z jeho nitra, ale přichází odněkud zvenčí. Byla to nadpozemská, velmi mocná bytost, vyrovnaná a oduševnělá osobnost z jiného světa, která na něho sestupovala jako návštěva z jiné existenční roviny. Ale Kivara…
Ryana věděla, že neexistuje způsob jak předvídat, co zase Kivara provede. Přízrak byl sice nejhrůznější Sorakova osobnost, ale Ryana alespoň věděla, co od něho může očekávat. S Kivarou si nikdy nebyla jista, a proto z ní byla vždycky nervózní. Nevycházela na povrch velmi často, ale když se to stalo, chovala se většinou velmi divoce a nezodpovědně. A Ryana náhle pochopila, že křehký dřevěný vor, který držel při sobě pouze díky vláknům dýkovce a antloidím slinám a který se vznášel vysoko nad zemí vířivým pohybem vzdušných živlů, bylo naprosto nevhodné místo pro náhlé Kivařino zjevení a skutečnost, že ovládla Sorakovo tělo.
"Podívej!" křičela Kivara a vyskočila na nohy s rukama roztaženýma jako křídla. "Jsem jako pták!"
Vor se zakymácel, jak se narušila rovnováha, a Ryana se začala znepokojovat. Chytila Kivaru za nohu.
"Sedni si, ty malý blázne!" zakřičela na ni. "Chceš, aby se vor převrátil a obě jsme se zřítily na zem?"
"Co je to s tebou?" zeptala se posměšně Kivara. "Bojíš se?" Byl to Sorakův hlas, ale posazený trochu

výš a měl úplně jiný charakter - byl upejpavý a rozpustilý, vyzývavý a umíněný. Byl to hlas dítěte, které se kymácelo na okraji prudkého srázu a přesně vědělo o nebezpečí, které tam na něho číhá.
"Ano, bojím se," odpověděla Ryana, "a ty by ses také bála, kdybys byla alespoň trochu rozumná. Tenhle vor je vše, co nám brání, abychom se střemhlav nezřítili do spárů smrti. No tak, teď si sedni a přestaň se chovat jako děcko!"
"Ach, pcha!" zabručela uraženě Kivara, ale zase se posadila. Vlastně si zprudka kecla, spadla na zadek, stejně jako to dělávají malé děti, a vor se zase divoce zakymácel. Ryana ji zachytila, jak se vor nebezpečně zavlnil na vzdušných proudech, a Kivara se uchichtla.
"Měla bych ti stáhnout dolů kalhoty a naplácat ti!" řekla rozzlobeně Ryana.
"Och, to by mohla být velká legrace!" opáčila Kivara a upejpavě se na ni ze strany podívala. "Proč to neuděláš?"
Ryana na ni zlobně pohlédla. "Protože tě moc dobře znám, proto. Tebe by rány nikdy nebolely. V ten moment, když bych tě začala vyplácet, stáhla by ses zpátky a já bych se pak ocitla v choulostivé situaci a dávala bych na zadek Sorakovi."
"Ach, třeba by se mu to líbilo, to nemůžeš nikdy vědět," řekla Kivara. "A když už jsme u toho, tobě možná taky. Třeba zrovna po tomhle toužíš."
"Ohhh, ty jsi prostě nesnesitelná!"
"A ty zase nevíš jak si užít trošku legrace."
"Legrace?" zvolala Ryana. "Máš vůbec nějakou představu o tom, co děláme? Kam vlastně míříme?"
"A záleží na tom?" zeptala se Kivara a rozhlížela se kolem, unesena velkolepou podívanou, která se pod nimi otevírala. "Podívej se na tohle! Není to prostě úžasné?"
"Kivaro, jsme na cestě do Bodachu, města nemrtvých," řekla stroze Ryana.
"Nemrtvých?" divila se Kivara a nejistě na ni pohlédla.
"Ano, oživených mrtvol. A celé město je jich plné. Budou jich tam stovky, možná tisíce."
"No, tak proč sem jedeme? To je přece hloupé!"
"Musíme tam jít, abychom našli talisman, kterému se říká Stříbřitý náprsní krunýř, a donesli ho Mudrci."
Kivara se zaškaredila. "Zase on. Pořád jenom chodíme sem a tam, létáme chmurnou pouští jako nějaký přihlouplý erdlu a kvůli čemu vlastně? Co pro nás kdy Mudrc udělal?"
Ryana se snažila potlačit rostoucí hněv. V minulosti, když se Kivara dostala ven, ostatní jí dovolovali trošku volnosti, ale její nepředvídatelná a divoká povaha si nakonec vyžádala zásah Ochránkyně, která ji přinutila zase se ponořit do podvědomí. Avšak v poslední době, kdy byla několikrát venku, odolala Kivara snaze Ochránkyně udržet ji pod kontrolou. Byl to znepokojující vývoj. Ryana si teď nechtěla znepřátelit Kivaru tím, že by povolala Ochránkyni. Tohle jistě nebylo místo pro to, aby Kivara zareagovala záchvatem zuřivého vzteku.
"Mudrc pracuje pro všechny z nás," vysvětlovala trpělivě Ryana. "Je to jediná moc, která stojí mezi námi a dračími králi, jediná naděje pro budoucnost našeho světa. A je to jediný člověk, který by mohl pomoci Sorakovi, aby se dozvěděl pravdu o sobě samotném."
"No, nevidím, co je na tom tak důležitého," řekla tvrdohlavě Kivara.
"Je to důležité pro Soraka," odpověděla Ryana a dalo jí velkou námahu, aby se ovládla. Kivara uměla dohnat člověka k zuřivosti.
"Stejně to nic nezmění, však to víš," řekla na to Kivara. A potom se na Ryanu nejistě, úkosem podívala. "Nebo ano?"
"Nevím," řekla Ryana. "To je otázka, kterou bude muset společenství samo zodpovědět, až se střetne s Mudrcem. Ty bys nechtěla vědět, odkud pocházíš?"
"Proč? Jsem prostě tady?"
Tohle byla typická Kivara, pomyslela si Ryana. Ta žila pouze přítomností.
"Možná to pro tebe nic neznamená," řekla, "ale pro Soraka je důležité znát a chápat svůj původ. A možná pro některé z ostatních také."
"Je to pro něho tak důležité, že je třeba riskovat návštěvu města plného nemrtvých?" zeptala se Kivara. Zavrtěla hlavou. Bylo to zvláštní vidět Soraka s Kivařinými manýry. Třebaže s ním Ryana vyrůstala, bylo to něco, na co si nikdy nezvykla. Vždycky ji to poněkud vyvedlo z míry.

"Už jsem ti přece řekla, že to není jediný důvod," pravila Ryana. "Jdeme do Bodachu jako Mudrcovi služebníci."
"Už mě to nudí," prohlásila Kivara, jejíž krátká chvilka pozornosti byla u konce. "Už o tom nechci mluvit."
"A o čem by sis chtěla povídat?"
"Nevím. Není to moc zábavné si s tebou vykládat. Nikdy nehovoříš o něčem zajímavém. A nikdy se nechceš pobavit."
"Mám ráda zábavu jako každý jiný," řekla Ryana. "Ale všechno má svůj čas a místo."
"Jenže ty ten čas a místo, jak se zdá, nikdy nenalezneš," odsekla na to nedůtklivě Kivara. "Podívej, co se děje, Ryano! Vždyť letíme! Jsem tak vysoko jako ptáci! Tobě se nerozpíná duše až k nebesům?"
"Ano," řekla Ryana, "ale pokud budu věnovat pozornost jen své duši, která vzlétá k výšinám, potom třeba udělám něco neopatrného a obě spadneme dolů, kde nalezneme svoji smrt. To je něco, co musíš pochopit, Kivaro. Není na tom nic špatného, že se oddáš radosti a vzrušujícím pocitům, které zažíváš, ale ne na úkor svého jasného úsudku. Protože pokud tak činíš, ztrácíš všechen smysl pro budoucnost a sebezáchovu."
"Takhle mluví Ochránkyně," odpověděla lhostejně Kivara. "Nemůžu se zabývat takovými řečmi. Ne, když létám!" A vyskočila na kolena a znovu rozpřáhla ruce. Vor se opět nebezpečně zahoupal na vzdušných vírech, které ho unášely vpřed, a Ryana rychlé sáhla po Kivaře, aby ji přidržela.
"Myslím, že to už stačilo," pravila Ochránkyně a nastoupila na místo Kivary. Byl to stále Sorakův hlas, ale tón byl teď úplně jiný. Trochu klesla výška a hlas prozrazoval chladné sebeovládání a duševní vyrovnanost. Ryana si dovedla představit, jak Kivara hlasitě protestuje uvnitř Sorakovy mysli, ale nyní byla na scéně Ochránkyně a vzala vedení pevně do svých rukou. "Odpusť," pravila. "Proklouzla mi."
"To je v pořádku, Ochránkyně," odpověděla Ryana. "Nic neprovedla."
"Nejsem si tak docela jistá," řekla na to Ochránkyně. Tón jejího hlasu zněl poněkud starostlivě. "Kivara je stále obtížněji zvladatelná. Pokaždé když vystoupí do popředí, stále tvrdohlavěji odmítá stáhnout se zpátky. Zdá se, že se stává silnější než dřív."
"Myslíš, že je možné, že nad ní ztratíš kontrolu?" zeptala se Ryana, sklíčena touto představou.
"Nevím to jisté," odpověděla Ochránkyně. "Doufám, že ne. To by porušilo rovnováhu celého společenství."
"Mohlo by to způsobit mnohem víc potíží," řekla Ryana a znepokojeně pohlédla dolů na vor. "Není zlá, to vím, potíž je v tom, že prostě nepřemýšlí."
"Je velmi mladá," pravila Ochránkyně. "A k tomu se ocitla v těle dospělého muže. To situaci ještě ztěžuje."
"Mírně řečeno," dodala Ryana. "No, podívejme se na světlejší stránku věci. Alespoň jsme se zbavili Valsavise. Už nás nemůže v žádném případě dohonit."
"Jsi si s tím tak jistá?"
Ryana pokrčila rameny. "I kdyby jel na rychlém kankovi, bude mu trvat mnoho dní, než dosáhne siltových pánví, a potom je bude muset celé obcházet, než dojde na poloostrov, na kterém leží Bodach. Než se tam dostane, tak už určitě dokončíme náš úkol.
"Snad," odpověděla Ochránkyně. "Ale co potom? Bodach stojí osamocený a všude do civilizace je daleká cesta. Jestli si správně vybavuji mapu v Tulákových zápiscích, tak nejbližší usedlost k Bodachu je Severní Ledopolus a nejbližší město je Balíc, ale to leží na opačném břehu ústí Rozeklaného jazyka. Budeme muset ujít pořádný kus cesty, abychom se dostali do civilizace, a to dá Valsavisovi víc než dost času, aby nás dohonil.
"To mě nenapadlo," přiznala zamyšleně Ryana. "A Sorak už o tom uvažoval?"
"Přemýšlel o tom," odpověděla Ochránkyně a přikývla. "Ale prozatím se zabývá hlavně myšlenkou jak přežít v Bodachu setkání s nemrtvými a jak najít Stříbřitý náprsní krunýř. A to budou jistě velké překážky. Valsavisem se můžeme zabývat později, ale nesmíš si myslet, že už jsme ho viděli naposled. Je příliš mazaný a vynalézavý a nesmíme ho brát na lehkou váhu. Je pravda, že než dojde do Bodachu, zabere to spoustu času, ale my také nevíme, jak dlouho bude trvat, než najdeme talisman. A také nemůžeme odhadnout, kolik času strávíme v boji s hrozbou nemrtvých. Valsavis má před sebou jediný

úkol, dostat se do Bodachu, protože již ví, kam míříme. A také ví, že jediná cesta z Bodachu zpátky do civilizace je směrem na západ."
"Mohli bychom ho prostě přeletět," řekla Ryana.
"Snad," odpověděla Ochránkyně. "Ale vůbec nevíme, jestli bude Kara ochotná doprovázet nás na naší další cestě. Už tak pro nás udělala velmi mnoho. Nebo bych snad měla říct, že pro Mudrce. Ale to je jedno, nebylo by od nás správné čekat, že udělá ještě víc. Jestli se rozhodne vrátit do Solné Vyhlídky', až nás dovede do Bodachu, má na to právo."
"Ano, samozřejmě," souhlasila Ryana. "Rozumím ti."
"Neměj obavy, sestřičko," pravil Sorak, který se náhle vynořil. "Dokážeme to. Vždycky jsme to zvládli."
Usmála se, potěšená, že ho zase vidí, zvlášť po znepokojujícím zážitku s Kivarou. "Prospal ses dobře?"
"Ano. Opravdu jsem již odpočinek potřeboval. A co ty? Ty jsi nespala."
"Ty myslíš, že bych mohla usnout za takových podmínek?" zeptala se.
"Radil bych ti, aby ses o to pokusila," řekl. "Budeš potřebovat všechnu svoji sílu a energii, až doletíme do Bodachu."
"Bude to zítra ráno," pravila. "Mrtvoly budou spát."
"Ano," řekl Sorak. "Jestli budeme mít štěstí, dokončíme náš úkol včas a odejdeme z Bodachu ještě před soumrakem. Ale nesmíme se na to spoléhat. Nemůžeme si dovolit mylné domněnky. Opravdu by ses měla pokusit trošku si odpočinout. Aspoň na pár hodin."
Nejistě se rozhlédla. "Spát na křehkém tkaném voru několik stovek stop nad zemí, který se zmítá ve větru?"
Zatřásla hlavou. "Nu, mohu to zkusit, ale po pravdě řečeno, nemyslím si, že to bude k něčemu dobré."
"Pojď," řekl. "Budu tě držet. Snaž se usnout."
Schoulila se do jeho silných paží. Bylo to tak příjemné.
"Zavři oči," řekl jí.
Zhluboka se nadechla a zavřela oči. Najednou ve své mysli uslyšela jemné pobrukování, nejdřív sotva slyšitelné, potom hlasitější, až její nitro zaplavila krásná Lyrikova píseň. Na chvíli zadržela celá užaslá a potěšená dech. Nikdy by ji nenapadlo, že tohle dokáže. Potom povzdechla a uvelebila se v Sorakově náruči. Za zvuku Lyrikova jemného konejšivého popěvku, který zpíval jen a jen pro ni, se cítila v jeho objetí úplně bezpečná. Kolébavý pohyb voru připomínal téměř kolébání kolébky. Blaženě se usmívala, když spočívala v Sorakově obětí, a brzy usnula a snila o úrodných údolích a lesích vysoko ve Zvučících horách. A vítr je zatím nesl dál k městu nemrtvých.

o o o

"Ryano," volal Sorak a jemně jí zatřásl. "Vstávej." Rychle otevřela oči a na okamžik nevěděla, kde je. Usnula za zpěvu překrásného Lyrikova hlasu a snila o svých dívčích letech v klášteře villichi ve Zvučících horách.
V tom snu jí nebylo víc jak sedm osm let, byla ještě neobratná a skotačivá a svět, ve kterém žila, byl ještě nezkalený a neposkvrněný tvrdou realitou. Zdálo se jí, že utíká po lesních stezkách kolem kláštera, její dlouhé vlasy jí vlály ve větru a nohy dupaly po půdě prosvětlené sluncem. Utíkala se vší bujností a radostí svého mládí a snažila se dohonit Soraka, který ji už tehdy hravě předhonil, protože vlastnil rychlost a vytrvalost elfů. Tenkrát myslela, že takto prožijí celý svůj život, že budou studovat a cvičit v klášteře, živeni láskyplným svazkem sesterstva villichi, že se budou koupat v chladné svěží vodě v malé laguně, kterou zásobovala horská bystřina protékající mírumilovným zelenavým údolím s útulným baldachýnem stromů, skýtajícím prostou radost a skutečné uspokojení. Bylo to šťastné a nekomplikované období. A teď, když se probudila, zjistila, že je vše nadobro pryč, že se všechno rozplynulo stejně jako její sen.
"Už jsme tady," oznamoval jí Sorak.
Posadila se a sledovala jeho pohled. Přeletěli bahnité pánve vnitrozemí a před jejich očima se jasně rýsovaly starobylé trosky města Bodachu.
Bylo krátce po východu slunce. Z výšky, ve které letěli na dřevěném voru, Ryana uviděla poloostrov

vybíhající do bahnité pánve ze severního břehu Rozeklaného jazyka, kde se vléval do Moře Siltu. Tam, kde končil poloostrov, se vysoko nad okolní krajinu zvedaly věže Bodachu. Ryana zatajila dech.
Kdysi to muselo být skutečně honosné město, bylo svědectvím zručnosti starověkého národa. Když se ale dostali blíž, rozeznávali, že už nese pouhý stín své bývalé slávy. Mnoho budov se zřítilo a kdysi zářící stavby nyní naháněly hrůzu a byly ošlehané vanoucím pískem. Do siltových pánví čněly prastaré tlející dřevěné doky, kde kdysi kotvily lodě, v dobách, kdy jezera a moře byly plné vody místo vzdouvajícího se prachu a písku. Kdysi, v dávných dobách, které si nikdo živý na Athasu nepamatoval, zde stálo město skoro celé obklopeno vodami jako bašta obchodu a vzkvétající kultury. Část této dlouhé, úzké, mělké půdy, která nyní vybíhala k východu, musela být kdysi zaplavena vodou, a tvořila tak krytou zátoku, která se otevírala do moře. Ryana si zkoušela představit, jak to tu tenkrát asi vypadalo, trojčlenné plachetnice klouzající po třpytící se modré vodě zátoky, mířící do doků, kde vykládaly svůj náklad. Snažila si vybavit hemžící se dav v docích, kupce, kteří si vyzvedávali své zboží, aby je mohli dopravit na tržiště, rybáře, kteří čistili a třídili své úlovky a rozvěšovali sítě. Když se ještě víc přiblížili, rozeznávala ulice města, kdysi vydlážděné cihlou a kulatými dlažebními kameny, nyní pokryté nánosem písku, který se kupil u pat domů. Viděla velké ozdobné kašny uprostřed náměstí, mnohé korunovala nádherná kamenná sousoší, ze kterých kdysi do kašen tryskala v půvabných obloucích voda, ale nyní byly všechny vyschlé a plné písku. Ulice byly úplně pusté. Nikde nebyl ani náznak života. A ani nemohl být, pomyslela si. Bylo to nyní město oživených mrtvol.
Legendy vyprávěly, že na těch, kteří přišli do Bodachu hledat bájný poklad jako první, spočinula kletba dávných čarodějů. Nyní bloudí nočními ulicemi mrtví, ale probuzeni k životu, drženi v poddanství kletbou starověkých čarodějů a odsouzeni strávit věčnost obranou pokladů, které po sobě zanechali. Hledači přišli sem, aby drancovali, ale zůstali zde, aby působili jako úděsní strážci, požírající všechny, kteří jim přijdou do cesty. A takto se jejich počet během staletí zvětšoval, dokud se Bodach nestal městem oživených mrtvol, ve dne pustým a prázdným, ale v noci hemžícím se běsy.
Když se jejich vor dostal ještě blíž, přelétávaje hřebeny střech a proplétaje se mezi drolícími se fialami a věžemi, Sorak s Ryanou mlčky shlíželi na liduprázdné ulice pod nimi. Zřícené město bylo prostoupeno tajuplností a zneklidňujícím tichem. Tam dole se nic nehýbalo. Ani žádný hlodavec nebo hmyz. To, co jim bude ležet v cestě, se skrývalo na bezpečném místě.
Vor pomalu klesal, jak síla trychtýřovitých mraků, která jej držela ve vzduchu, slábla. Jeden po druhém se vzdušné živly vytrácely, odloučily se od základní formace a zmizely v dálce se zvukem připomínajícím svist větru v údolí. Nakonec zbyla pouze Kara a opatrně je snesla na prostorné hlavní náměstí polorozpadlého města. Vor přistál s mírným nárazem na zem a Sorak vystoupil jako první, následován Ryanou. Kroužící vír, který se točil sotva stopu od nich, se zpomaloval a postupně vymizel a na jeho místě se objevila Kara. Zhluboka se nadechla a potom pomalu a unaveně vydechla. Bylo zřejmé, že i s pomocí přírodních živlů ji cesta velmi vyčerpala.
Sorak vzhlédl k nebi. Zbývá asi dvanáct hodin, než začne zapadat slunce a než temnota probudí k životu hrůzy Bodachu v plné síle.
"Jsi v pořádku, má paní?" zeptala se Ryana účastně Kary.
Pyreenejka se slabě usmála. "Ano. Jenom trošku unavená."
"Snad kdyby sis trochu oddechla…"
Pyreenejka rozhodně zavrtěla hlavou. "Ne. Není na to čas. Nemusím se příliš obávat nemrtvých. Mohu se jim snadno vyhnout. Ale vy budete v nebezpečí, až se snese noc. Do té doby se musíme pokusit najít talisman a zmizet."
Sorak si vybavil, jak posledně čelil nemrtvým. Bylo to v Tyru, kdy je nečistý templář pozvedl z hrobů a poslal na něj. V pravý čas se mu podařilo přivolat Kethera a tato mystická bytost je nějakým způsobem, nějakými silami, které Sorak vůbec nechápal, porazila. Nepamatoval si, co se dělo, když se Kether projevil, a ani nikdo ze společenství. Nevěděl, zda Kether zvítězil nad mrtvolami proto, že byl silnější, nebo proto, že znal způsob, jak zastavit kouzlo, které je oživovalo. Ať už se to seběhlo jakkoli, přihodilo se to pouze jedenkrát a nemohl si být jist, že se to bude tady opakovat. Bojovat s několika oživlými mrtvolami byla jedna věc, zvlášť když mu přišli na pomoc čarodějové ochránci z Bratrstva zahalených. Bít se se stovkami, snad i s tisíci nemrtvých bylo něco úplně jiného.

"Víš, kde bychom měli hledat Stříbřitý náprsní krunýř?" zeptal se Kary.
"Vím, kde je ukrytý poklad," odpověděla, "nicméně, pokud není mezi těmi skvosty, budeme muset prohledat celé město."
"Ale to může trvat celé týdny!" ozvala se Ryana.
"Snad dni," řekla na to Kara. "Mám schopnost odhalit kouzla, a to nám při našem hledání pomůže. Takto jsem se také dozvěděla, že nemám důvěřovat vašemu příteli, Valsavisovi."
"Není to náš přítel," řekla Ryana.
"Počkej," řekl Sorak. "Chceš říct, že jsi kolem něho vycítila kouzlo?"
Kara přikývla. "Nemohu přesně určit jaké, aniž bych se prozradila, což by ho varovalo. Ale vznášela se kolem něho mocná aura nečisté magie."
"Stínový král," pravila Ryana. "To vysvětluje vše. Už není pochyb o tom, co je Valsavis zač, a musím předeslat, že jsem to tušila."
"No, teď se nemusíme zabývat Valsavisem," řekl Sorak. "Nemáme času nazbyt. Nejlépe uděláme, když se pustíme do své práce."
"Tudy," řekla Kara a vedla je přes náměstí.
"Co když do večera ten talisman nenajdeme?" zeptala se Ryana, když spěchali za ní.
"Potom si musíme nechat v záloze dost času, abychom mohli opustit město a dostat se do bezpečné vzdálenosti dřív, než se snese noc," řekla Kara. "Tak bychom se mohli následující den vrátit a hledat dál. Ale samozřejmě nemáme jistotu, že nás nemrtví nebudou pronásledovat."
"Ale když nebudou vědět, že jsme tady byli…," začal Sorak.
"Oni to vědí," řekla Kara a přidala do kroku. "Ví to i teď. Cítí, že jsme zde."
Ryana se nejistě rozhlédla.
Kara je vedla přes náměstí, ze kterého se větvily tři ulice, každá jiným směrem. Najednou Ryana dostala děsivý pocit, že vše už jednou viděla. Když přešli náměstí, poznala, že všechno je úplně stejné jako ve hře, kterou hráli v Pouštním paláci v Solné Vyhlídce. Jedna ulice vedla doleva a mírně zahýbala, takže neviděli, co leží za zatáčkou. Další z ulic vedla rovně a skýtala ničím nerušený výhled na vzdálenost několika stovek yardů. A třetí ulice se stáčela doprava… a byla částečně zasypána sutí. Nemohla to být čirá náhoda.
"Soraku…," ozvala se.
Přikývl. "Vím to. Je to jako ve hře, kterou jsme hráli v Solné Vyhlídce."
"Připadá mi to úplně stejné," řekla Ryana. "Přesně. Támhle napravo hromada sutě. Ale jak je to možné?"
Sorak se podíval na Karu, která před nimi kráčela rozhodným krokem. "Možná s tím má něco společného," řekl. "Majitel Pouštního paláce je přece Kallisův syn, toho lékárníka, nad jehož krámkem žije."
"Myslíš, že úmyslně sestavila hru tak, aby zrcadlila skutečnost?" zeptala se Ryana. "Ale proč?"
Sorak zavrtěl hlavou. "Nevím. A také nevím, jestli ona vymyslela tu hru. Je možné, že vyprávěla Kallisovi o své cestě, kterou podnikla před mnoha lety, a že on to pověděl svému synovi snad ve formě toho příběhu. A možná že ten si na to vzpomněl, když vymýšlel tu hru. Může to být zcela prosté."
"Nebo v tom byl určitý záměr," řekla Ryana.
"Ano, myslím, že je to možné," řekl Sorak. "Čas ukáže."
"Může Ochránkyně prozkoumat Kařiny myšlenky?"
"Pyreenejky?" Sorak zavrtěl hlavou. "Ne, aniž by o tom nevěděla. Bylo by nerozumné použít psioniku u pyreeneje. Jsou mistry tohoto umění. A nebylo by snad většího důkazu, že si jí nevážíš."
"Ne, myslím, že ne," souhlasila Ryana. "Ale cítila bych se mnohem lépe, kdybych věděla, co nás čeká."
"Čekejte nečekané," ozval se hlas v jejich nitru.
Kara se zastavila a s úsměvem se k nim obrátila. "Uši pyreeneje jsou ještě bystřejší než uši elfů," řekla.
Šli dál. Kara zvolila ulici, která vedla severovýchodním směrem.
"Nechtěla jsem tě urazit, paní," omlouvala se Ryana.
"Já vím," řekla Kara. "Tvoje reakce je za těchto okolností pochopitelná."
"Ale ta hra, má paní…"
"Vím o té hře," odpověděla. "A měla jsi pravdu. Mělo to svůj význam. Je mnoho dobrodruhů, kteří

přijíždějí do Solné Vyhlídky a doufají, že mě naleznou a vytáhnou ze mě tajemství o pokladu. Samozřejmě, že netuší, že Mlčící může mluvit nebo že je pyreenejkou. Slyšeli pouze příběh, ze kterého se stala legenda a který praví, že jsem byla v Bodachu, našla poklad a že jsem přežila. Myslí si, že jsem jen stará žena, která po prožitém utrpení přijala druidské sliby, a že mě přesvědčí, abych sepsala vše, co vím."
"Takže ta hra se hraje, abyste je přiměli k řeči a identifikovali," řekl Sorak.
"Víc než to," pravila Kara. "Žádný dobrodruh neodolá lákavé zábavě, kterou Solná Vyhlídka nabízí. A ‚Ztracený poklad Bodachu' se hraje v každé herně Solné Vyhlídky. Kdo by odolal, když je to právě to, po čem pátrá. A během hry může pán hry zhodnotit jejich odpovědi. Byl bys překvapený, kolik se dozvíš o lidech, když pozoruješ jejich hru."
"A co ses dozvěděla ze stylu naší hry?" zeptal se Sorak. "Předpokládám, že ti zprávy o nás doručili mnohem dřív, než jsme došli k lékárníkovu krámku."
"To je pravda," řekla. "Dlouho předtím, než jste dojeli do Solné Vyhlídky, mi bylo řečeno, že vás mám očekávat, ale musela jsem se ujistit, že jste to opravdu vy. Nechtěla jsem Kaluse vystavovat zbytečnému nebezpečí."
"Záleží ti na tom starém muži," řekla Ryana s úsměvem.
"Samozřejmě, je to můj manžel."
"Tvůj manželi" Ryana byla ohromena.
"Nedej se zmást mým vzhledem," řekla Kara. "Vzpomeň si, že jsem mnohem starší než on, ale jsem pyreenejka, zatímco on je člověk."
"Potom je tedy majitel Pouštního paláce tvůj syn?" zeptala se Ryana.
"Ne. Kivrin je syn Kallise a jeho první ženy, která zemřela při porodu, ale je to můj adoptivní syn a složil sliby ochránce."
"Proč ses vdala za člověka?" zeptal se Sorak. "Proč vůbec žiješ v Solné Vyhlídce? Vždycky jsem si myslel, že se pyreenejové lidí straní."
"Většina pyreenejů ano," odpověděla. "Už nás mnoho nezbylo. A třebaže jsme silní a žijeme dlouho a máme schopnosti mnohem větší než lidé, nejsme nezranitelní. Neriskujeme zbytečně, ale každý z nás má své poslání, kterému věnujeme svůj život. Moje si vyžaduje, abych žila v Solné Vyhlídce."
"Proč?"
"Brzy se to dozvíte sami," odpověděla tajuplně.
"A Kallis?" zeptala se Ryana.
"I pyreenejka se může cítit osamělá," řekla na to Kara. "Kallis je dobrý člověk a má čisté srdce. Po smrti jeho ženy se stal jeho život prázdným. Snažila jsem se, jak nejlépe jsem dovedla, abych ho naplnila."
Sorak se náhle zastavil před stavením, které se mu zdálo povědomé, třebaže ho nikdy předtím neviděl. A potom poznal, co to je. "Kamenná hospoda," řekl.
Kara se usmála. "Ano. Ale na rozdíl od scénáře hry, my zde úkryt hledat nebudeme."
Pokračovali v cestě. "A támhle je opevněný šlechtický dům," zvolala Ryana, když prošli zatáčkou.
"Je plný nemrtvých?" zeptal se Sorak.
"Možná," řekla Kara. "Potulují se všude, však víš."
Prošli kolem a pospíchali dále.
"Je jedna věc, s kterou si stále lámu hlavu," řekl Sorak, když kráčeli vlnící se, pískem zavátou uličkou. "Proč jsi vlastně přišla do Bodachu? Jaký užitek by měla pyreenejka z pokladu?"
"Žádný," odpověděla Kara.
"Potom… proč?"
"Přišla jsem sem, abych hledala něco jiného," řekla. "Pravý poklad starobylého národa."
"Pravý ztracený poklad?" opakoval rozpačitě Sorak. "To tedy znamená, že je zde nějaký falešný?"
"Ano," řekla tajemně Kara. "To je pravda."
"Proč mám najednou pocit, že jsem opět v Pouštním paláci a hraji stejnou hru?" zeptal se Sorak.
"Každá hra je zároveň zkouškou," řekla Kara. "Zkouškou schopností, štěstí a důvtipu. Některé hry jsou pouze lehčí než druhé."
"Takže toto je tedy zkouška?" zeptal se Sorak.

"Věděl jsi to, když ses vydal sem?"
"Čí zkouška? Tvá? Nebo Mudrcova?"
"Je to tvoje zkouška," pravila Kara a zadívala se na něho.
"A co když neobstojím?"
"Chceš říct, že jsi tuto možnost nezvážil?" zeptala se.
Sorak odpověděl: "Uvažoval jsem o tom dlouho."
"To je dobře. Člověk vždycky musí zvažovat své činy."
"Máš nějaký důvod k tomu, proč mluvíš v hádankách?" zeptala se podrážděně Ryana.
"Všechno má svůj důvod," řekla Kara. "Tady musíme zabočit doprava."
Prošli další ulicí a zašli hlouběji do středu zříceného města. Sorak se již na nic nevyptával. Kara mu jasně naznačila, že sám najde odpovědi, až přijde čas. Byla zde, aby je provázela, a ne aby zodpovídala otázky. Budiž, pomyslel si. Zašel již příliš daleko a zpět už se vrátit nemůže.
Když procházeli úzkými, vlnícími se a točícími se uličkami, Sorak poznal mnoho míst ze hry, kterou hrál v Pouštním paláci. Připadalo mu téměř, jako by slyšel hlas pána hry, popisující dopodrobna scénu.
"Přišli jste na křižovatku, kde se rozvětvují dvě ulice, jedna vede rovně a doleva, další rovně a doprava. Pokud se vydáte přímo a pak zahnete doleva nebo doprava, otevřou se před vámi dvě temné úzké ulice. Není vidět, kam vedou. Který směr zvolíte?"
Dali se ulicí, jež vedla nejdřív rovně a pak doleva. Tou dobou již uplynulo několik hodin. Sorak se divil, proč přistáli tam, kde přistáli, když museli jít tak daleko pěšky. Neviděl důvod, proč nemohla Kara snést jejich vor blíž jejich cíli, ať už to bylo cokoli. Ulice vypadaly dost široké a prošli několika náměstími, která by jistě dobře posloužila k přistání voru.
Měl pokušení se jí zeptat, ale neudělal to. Musela pro to mít důvod. Možná na to přijde sám.
Bylo už po poledni, když došli k velké stavbě s krytým sloupořadím v popředí. Podél celého průčelí vedlo široké kamenné schodiště, které stoupalo ke klenutému vstupu. Kara zabočila a začala vystupovat po schodech.
"Je to tady?" zeptala se Ryana "Je tohle budova, která skrývá poklad?"
"Jeden z nich," řekla Kara.
"Už mě nebaví tyhle hádanky!" řekla Ryana a ve svém rozčilení úplně zapomněla na zdvořilý tón. "Promarnili jsme půl dne. Mohli jsme klidně přistát tady, a ne na opačném konci města! Nebo snad chceš, abychom ztratili čas a setkali se s oživlými mrtvolami? Je to také součást zkoušky?"
Kara náhle zvedla ruku na znamení, aby mlčela, naklonila hlavu a pozorně naslouchala. "Tudy, rychle!" zvolala.
Pospíchali nahoru po schodech. Sotva doběhli do stínu sloupořadí, náměstí zahalil obrovský stín. Vzduchem projel hlasitý pronikavý výkřik a zaslechli údery obřích křídel.
Nestvůra se snášela nad městem a vrhala stín na místo, kde před chvílí stáli. Zlověstný zvuk úderů křídel naplnil celý prostor. Pronikavý výkřik se odrážel od zdí domů a byl unášen ozvěnou. Pták přelétal nad jejich hlavami a na chvíli svým obrovským tělem zakryl slunce.
Ryana vzhlédla vzhůru. "Roch!" řekla s úžasem, když se pták přehnal nad jejich hlavami. "Ale co tady dělá, tak daleko od hor?"
"Byl poslán Stínovým králem," řekla Kara. "A nese s sebou vašeho starého společníka Valsavise."
Sorak náhle všechno pochopil. "Ty jsi věděla, že mu Nibenay pomůže, aby nás mohl sledovat," řekl. "Proto jsi nechala vor na druhém konci města, aby si myslel, že se pohybujeme někde v té části. Chtěla jsi ho setřást z naší stopy a získat tak pro nás čas."
"Jestli je opravdu tak dobrý stopař, jak jsi tvrdil," pravila Kara, "tak mu nebude trvat o moc déle, aby nás našel, než za jakou dobu jsme sem došli my. A stále toho máme hodně před sebou. Pospěšte si. Nezbývá nám moc času."
Vkročila do podloubí a zmizela v temnotě domu.

9

"Proč se musíme tak obávat Valsavise?" zeptala se Ryana a její slova se rozléhala v přítmí budovy připomínající jeskyni. Jejich hlasitost ji trošku zarazila, a tak ztlumila hlas. "Možná je zkušený a

nebezpečný, ale může si opravdu troufnout na nás tři?"
"Není to Valsavis, koho se musíme obávat, ale jeho pán, Nibenay," řekla pyreenejka, když jim ukazovala cestu. "To, že nás Valsavis pronásledoval tak rychle, dokazuje, co jsem dávno tušila. Kouzlo, které jsem kolem něho vycítila, byl prostředek, jak se domlouval s Nibenayem. A tím, že je Valsavis zde, ocitl se Stínový král tak blízko neodhaleného tajemství Mudrce jako nikdy předtím."
"Takže Mudrc je tady?" zeptal se užaslý Sorak. "V Bodachu?"
"Ne," ozval se Kařin hlas z temnoty před nimi. "Ale tajemství jak ho najít se skrývá zde."
Ryana vůbec nevěděla, co to má znamenat. Sotva viděla na cestu, ale přidržovala se Sorakovy paže, protože věděla, že on vidí ve tmě stejně dobře jako Kara. Co se týče Soraka, měl úplně jiný výhled. Šel za Karou po široké dlážděné chodbě podél žlábkovaných sloupů, jež podpíraly vysoký strop nad jejich hlavami. Neměl vůbec představu, co by toto mohlo být za stavbu. Snad nějaké shromaždiště nebo šlechtický palác. Mnoho z dlažebních kamenů, po kterých kráčeli, bylo prasklých a některé chyběly. Tu a tam byla podlaha propadlá a několikrát museli obcházet suť, kde se zřítil na zem kus stropu. Doufal, že strop nespadne na ně. Poblíž vstupu byl v budově navátý písek, ale teď už byli hlouběji v domě a na podlaze zbyl pouze silný nános prachu. Když zašli ještě dál, náhle uslyšel zvuk, který by nejméně očekával.
"Voda!" zvolal.
"Tady?" divila se nevěřícně Ryana, ale za chvilku to uslyšela také. S ničím nezaměnitelný, známý zurčivý zvuk vody, jakoby bublajícího horského potoka.
Kara, která šla první, se zastavila, vztáhla paže, ohnula je v loktech a s dlaněmi směřujícími nahoru potichu pronesla zaklínadlo. Najednou se vzduch se hřmotem přeskupil, následován náhlým zábleskem světla, které se neustále rozjasňovalo, až nakonec vytvořilo vířící ohnivou kouli velikosti melounu. Kara pozvedla paže a přitáhla je k sobě, potom je široce rozevřela a ohnivá koule se rozdělila na čtyři menší, které se smýkly místností do čtyř různých stran a přistály ve čtyřech bronzových pánvích, které se zčistajasna rozhořely a osvětlily celou prostornou komnatu, ve které stáli.
Sorak zatajil dech a Ryana celá užaslá zalapala po dechu nad tím, co spatřili. Před jejich očima, zabírající téměř celou plochu komnaty, se rozprostíral velký obdélníkový bazén a blýskal se v záři ohňů. Uprostřed bazénu se zvedala kamenná fontána, ze které stříkala do vzduchu voda, jež se tímto způsobem čistila a cirkulovala v nádrži. Nešlo určit, jak je stará. Muselo to být alespoň pár století. A možná mnohem víc.
"Ale… kde se to tady vzalo?" zeptala se nevěřícně Ryana. Příčilo se to zdravému rozumu. "To není možné!"
"Vidíš to na vlastní oči, nebo ne?" otázala se Kara a otočila se k nim.
"To musí být nějaký trik," řekl Sorak, "vidina. Člověk nemůže věřit všemu, co vidí. Jak může být po tolika letech v tomto bazénu ještě voda? Jak to, že zůstala tak čistá? Kde se tady vzala?"
"Vyvěrá z podzemního pramene hluboko pod námi," řekla Kara, "pod mnoha vrstvami skály. Starověký národ ve své době, ve věku, kdy vzkvétala věda, skutečně vytvářel divy. Tato budova, to byly kdysi veřejné lázně. Fontána čerpá vodu hluboko pod zemí a ta se pak čistí díky systému porézní horniny, který i po tolika letech slouží svému účelu. Na zemi se Bodach zdá být pouhou zříceninou, ale můžeš zde najít mnoho skutečných zázraků, o nic menších, než je toto, když víš, kde hledat."
Přešla ke zdi a sáhla do jednoho z výklenků, které byly rozmístěny pravidelně podél celého bazénu a ve kterých stály sochy. Vytáhla skryté stavidlo. Muselo tam být nějaké protizávaží, protože se zvedlo velmi snadno. Vodotrysk se zmenšoval a za chvíli stékal pouze po kapkách. A jak se tak dívali, voda v bazénu se začala vypouštět. Vodní hladina klesala o celé palce, potom o celé stopy a ještě víc, až zahlédli něco na dně, něco, co předtím nemohli vidět kvůli tmavým kachlím a co se odráželo na vodní hladině. Když voda klesla ještě víc, něco se tam zablýsklo a najednou, když voda zmizela, Sorak i Ryana poznali, na co hledí.
Byl to legendární ztracený poklad Bodachu. Když voda klesla, uviděli, že poklad zaplňuje celý bazén. Byla to nevyčíslitelná hora bohatství. Zírali tam, s pusou dokořán, na tisíce a tisíce zlatých a stříbrných mincí, jež se třpytily v jemné záři ohňů, a mezi nimi rubíny, safíry, smaragdy, diamanty, ametysty a jiné drahokamy. V této záplavě bohatství byly rozházené vykládané zbraně, třpytící se náhrdelníky a diadémy, brože, náramky a chrániče, hodnostářské řetězy a medailony, slavnostní zbroj vykutá z drahých

kovů. Bylo to takové jmění, že ve srovnání s ním byl i nejbohatší athaský čaroděj - král chuďasem. Na světě, kde všechny kovy byly tak vzácné, že zbraně ze železa byly tak drahé, že si je jen málo lidí mohlo dovolit, se zde kupila obrovská hromada drahého kovu a šperků, jež zastínila i ty nejfantastičtější popisy pokladů v legendách.
"Nemohu uvěřit svým vlastním očím," řekl Sorak a fascinován hleděl na tu horu pokladu. "Je to všechno skutečné?"
"Ano, je to skutečnost," řekla Kara. "Nemrtví tohle posbírali během let ze všech koutů města a shromáždili sem. Hnal je k tomu jakýsi zvláštní pud, který zdědili z dob, kdy žili mezi živými, a jenž je kdysi vyhnal do Bodachu hledat bohatství, místo kterého našli věčnou, živou smrt. Každou noc, když ve městě nenajdou žádnou kořist, kterou by pronásledovali, šmátrají mezi zřícenými domy, sklepy a skladišti a pátrají po pokladu, který sem kdysi přišli hledat. Prastará skříňka plná šperků v sídle již dávno zesnulého aristokrata, obřadní zlatá dýka v zaprášené poradní síni, vše nalezené některou z oživených mrtvol a láskyplně vyleštěné, potom dopravené sem a hozené na hromadu ke všemu ostatnímu. Kousek po kousku se hromada zvětšovala. Je teď mnohem větší, než když jsem sem přišla poprvé.
"Ale… proč to sem nosí?" zeptal se Sorak.
Kara pokrčila rameny. "To nemohu říct. Nemrtví nejsou rozumně uvažující tvorové. Jejich mozek, pokud již neuhnil, není schopen logického myšlení. Jsou jako jednoduchá divoká zvířata, hnaná hladem a instinkty, kterým nerozumí. Kdyby nebyli tak hrůzní a nebezpeční, působili by až dojemně."
"A Stříbřitý náprsní krunýř je někde tady, mezi tím vším?" zeptal se zděšeně Sorak. "Jak ho proboha najdeme?"
"Když jsem byla poprvé v Bodachu, tak tady nebyl," řekla Kara. "Samozřejmě jsem tenkrát nehledala jej, ale úplně něco jiného. Nicméně, když jsem objevila tuto horu pokladů, nezjistila jsem na ní nic magického. Od té doby mohli najít talisman a přinést ho sem. Nevěděli by, co to je. Pro nemrtvé by to byl pouze náprsní krunýř zhotovený ze stříbra. Ale jestli je zde, alespoň nebude na dně této hromady."
"Ale i tak, najít ho mezi tímhle vším, to bude trvat celou věčnost!" řekla Ryana s klesající sebejistotou, když si uvědomila holou nemožnost prohledat celou tu kupu klenotů, která ležela před nimi. "A do soumraku nám zbývá jen pár hodin!" Úkol se zdál být naprosto nemožný a beznadějný. "Nikdy ho nenajdeme, pokud je pohřben mezi tímhle vším!"
"Možná ne," řekla Kara. "Ale toto je první místo, které musíme prohledat. Pokud je v této hromadě kouzelný talisman, budu to vědět za okamžik. Ale narazím pouze na magickou auru. Nemohu s určitostí zjistit, že patří talismanu, který hledáme. Měl by mít ale nesmírnou moc, a to nám pomůže ho identifikovat."
Zavřela oči a vztáhla ruce směrem k místu s pokladem, s dlaněmi otočenými k zemi. Sorak a Ryana zatajili dech, když Kara pomalu pohybovala kolem dokola rukama.
"Ano," pravila po chvilce. "Je tam něco… něco velmi silného…"
"Kde?" zeptal se Sorak a úzkostlivě přejížděl pohledem hromadu.
"Počkej," řekla Kara a snažila se lokalizovat auru, kterou objevila. Otevřela oči. "Támhle," řekla a ukazovala prstem. "Na opačném konci bazénu, poblíž pravého rohu."
Sorak a Ryana utíkali směrem, který naznačila, a upřeně se dívali na kopu pokladu v téměř vypuštěném bazénu. "Nevidím nic, co by odpovídalo popisu," ozval se Sorak. "Můžeš určit jeho polohu přesněji?"
Kara přišla za nimi. "Pokusím se," řekla. Zavřela oči a ještě jednou napřáhla ruce. "Tam," řekla a ukázala na místo zhruba čtyři stopy od okraje bazénu.
Sorak se chtěl naklonit přes okraj, ale Ryana mu v tom zabránila. "Ne, takhle ne," řekla. "Trvalo by to strašně dlouho, než bys všechno ručně roztřídil, a mohl by ses o něco poranit. Bude mnohem lepší, když použijeme Cesty."
"Ovšem," řekl s úšklebkem. "Jak hloupé. Ve svém nadšení jsem prostě nepřemýšlel."
Oba dva stáli u bazénu. Ryana zavřela oči a soustředila se, zatímco Sorak se stáhl do svého nitra a umožnil vystoupit Ochránkyni. Kara stála vedle nich a soustředila se na magickou auru talismanu, aby jim pomohla v jejich úsilí.
Chvíli se nic nedělo, ale potom se pár předmětů na vrcholu hromady s cinkotem pomalu zvedlo. Potom se vznesly do vzduchu, jako by je něco vytáhlo zevnitř, a v následujícím okamžiku jako by se spustila

další fontána, neviditelný vodotrysk, který chrlil jednotlivé kusy pokladu do vzduchu z místa, jež naznačila Kara, a házel je na vršek hromady o několik stop dále. Když Ochránkyně a Ryana spojily svoje telekinetické schopnosti, šperky a klenoty jako by vystřelovaly do prostoru, třpytíce se v záři ohňů hořících pánví. Náhrdelníky, prsteny a náramky vytepané ze zlata a zdobené drahokamy vzlétaly do vzduchu a přistávaly o kousek dál a jako déšť, s řinčivým zvukem kovu, pršely na horu pokladu. Jak byly jednotlivé klenoty vyhazovány nahoru, Sorak, Ryana a Kara hledali pohledem záblesk Stříbřitého náprsního krunýře zhotoveného z řetízkového brnění.
Sorakovi to připomínalo cvičení, které mívali jako děti v klášteře villichi, kdy silou své vůle zvedali do vzduchu předměty a podrželi je nahoře, jak nejdéle uměli, žonglovali s nimi a opisovali nádherné arabesky. Jako chlapci mu připadala tato cvičení náročná, frustrující a bezvýznamná a nikdy se mu nepovedlo pozvednout silou své mysli víc jak jeden míček, třebaže se velmi snažil. Vždycky se tak vyčerpal, že mu zrudla tvář a na čele vystoupil pot, ale nebylo to nic platné. Podařilo se mu úspěšně zvládnout úkol teprve potom, co to vzdal.
Netušil, že to není on, kdo všechno zvládá, ale Ochránkyně, a že on sám nemá žádné psionické nadání, nýbrž ostatní členové jeho společenství. Tehdy ještě o společenství nevěděl. Pouze si byl vědom toho, že existovaly chvíle, kdy míval úplný výpadek paměti. Často se probouzel někde jinde a nepamatoval si, co dělal a jak se tam dostal. S pomocí Varanny, Nejvyšší Paní sesterstva villichi, odhalil pravdu o dalších osobách ve svém těle. Pomohla mu spojit se s nimi tak, aby všichni spolupracovali, místo aby bojovali o nadvládu nad společným tělem. Ochránkyně jako výrazná, mateřsky založená a harmonická síla uprostřed nich spolupracovala s Varannou a pomohla společenství najít smysl pro jednotu a soudržnost.
Teď Sorakovi stačilo, aby se mírně stáhl do pozadí, ale tak, aby věděl, co se děje, a přihlížel, aniž by skutečně vládl svým tělem. Do popředí zatím vystoupila Ochránkyně a vložila do hry své mocné psionické síly. S Ryaninými schopnostmi spojenými s nadáním Ochránkyně klenot po klenotu se vznášel do vzduchu, jako by nějaký neúnavný a neviditelný dělník vyhazoval celé lopaty cenností, jež kroužily a jiskřily ve vzduchu.
Nesmírně cenné mince, které se nerazily již celé generace v žádném městě na Athasu, neboť kov zde byl tak vzácný, pleskaly na zem jako zlaté a stříbrné kapky deště. Díky zhotovené z elfské oceli, jež prošly dlouhým a složitým procesem kování, vyplouvaly na povrch zářící haldy, aby byly znovu pohřbeny pod bušícími zlatými diadémy, stříbrnými pásy a spletitě zhotovenými kousky slavnostní zbroje. Vše svědčilo o době, kdy byl Athas velmi odlišnou planetou, bohatou na přírodní zdroje, jež skýtaly kovy a drahé kameny a řemeslní mistři z nich mohli tvořit tyto ozdoby. Jejich potomci viděli takový materiál jen vzácně, snad starobylou cennost chovanou ve starých šlechtických rodinách bohaté aristokracie a předávanou z pokolení na pokolení.
V bazénu, na místě, kde tímto jedinečným způsobem kopali, vznikla prohlubeň. Kousky pokladu začaly sklouzávat dolů a museli je zase vyházet a mrštit stranou. Zvonění a cinkání kovových předmětů vytvářelo zvláštní nadpozemský zvuk, jako by hýbali drátky nějaké obří zvonkohry. A potom Kara vykřikla: "Támhle!"
Jeden za druhým padaly kusy pokladu dolů na vršek hromady, až tam zbyl pouze jeden předmět, který se vznášel ve vzduchu pod vlivem Ochráněina psionického nadání. Mezi všemi ostatními klenoty, jež tvořily tu horu skvostů, tento vypadal nevýrazně a obyčejně, až na jednu věc, která ho odlišovala od všeho ostatního, co viděli.
Byl to náprsní krunýř zhotovený z malých pospojovaných kroužků zářícího stříbra. Nebyl to vlastně typický náprsní krunýř, protože neměl žádný kovový plát. Byl velmi zvláštní a zdál se být nepoužitelný, protože byl navržen tak, že zakrýval pouze hrudník, záda, ramena a paže zůstaly nechráněné. Vypadal jako slavnostní brnění, které nechávalo kvůli pohodlí záda majitele holá, zakrytá pouze lehkou pelerínou nebo pláštěm. Náprsní krunýř byl zhotoven tak, že se upevňoval kolem krku a pasu a chránil pouze přední část těla od pasu ke krku. Ale byla zde jedna věc, která ho odlišovala od zbytku blyštících se šperků. Vyzařoval tajemné modravé světlo.
Když se vynořil z hromady pokladu, jeho záře nebyla hned znatelná, byla kolem něho jenom bledá aura modravého světla, jakoby šálení ohnivé záře z hořících pánví. Ale teď, když se vznášel ve vzduchu nad kupou bohatství, viděli, že opravdu z něho sálá nějaká vnitřní síla.

"Stříbřitý náprsní krunýř," pravila tiše Kara. "Slyšela jsem o něm v legendách, ale nikdy jsem si nemyslela, že ho uvidím na vlastní oči."
Talisman přeletěl k Sorakovi, řízen Ochránkyní, která se potom ponořila do podvědomí a Sorak se opět dostal na povrch. Zářící talisman spadl do jeho vztažených rukou. Byl těžší, než vypadal.
"K čemu slouží?" zeptal se Sorak a hleděl na něho. "Jaká je podstata kouzla?"
"Nasaď si ho, a sám uvidíš," odpověděla mu s úsměvem Kara.
Sorak se na ni nejistě podíval a pak udělal, jak mu řekla. Upevnil si ho kolem krku a potom kolem pasu a cítil, jak je těžký… a ještě něco. Jak si ho oblékal, jeho hruď ho začala podivně pálit, jako by ho píchaly stovky malých jemných špendlíků. Nebolelo to, ale měl stejný pocit, jako když seděl dlouho v jedné poloze a strnuly mu nohy. Ten pocit se rychle šířil do jeho paží a nohou a modrá záře se na okamžik rozjasnila, krátce vzplanula a potom pohasla, jako by zmizela v jeho těle. A když se modré světlo rozplynulo…, zmizel i Sorak.
"Soraku!" vykřikla poplašeně Ryana. Stalo se to rychle. Jen krátké vzplanutí modrého světla a potom se Sorak ztratil, úplně jí zmizel z očí.
"Co se stalo?" zeptal se jeho nehmotný hlas, promlouvající z místa, kde před chvílí stál a kde zřejmě zůstal stát i nyní, třebaže Ryana neviděla naprosto nic. Vypadalo to, jako by tam prostě nebyl.
"Soraku?" zavolala Ryana a napínala zrak, aby ho alespoň zahlédla. Podle jeho hlasu poznala, že skutečně stojí přímo před ní, ale vůbec nic neviděla.
"Co je?" zeptal se znovu. "Co se děje Ryano? Vypadáš zděšeně. Co se stalo?"
Vztáhla nejistě ruku, až se dotkla jeho tváře, a potom rychle ucukla zpět.
"Co to provádíš?" zeptal se podrážděné Sorak. Ale potom, když poznal z výrazu její tváře, že něco není v pořádku, nervózně dodal: "Stalo se se mnou něco?"
"Ty… ty tam nejsi!" řekla s úžasem Ryana.
"Co to, prosím tě, povídáš? Samozřejmě, že jsem zde. Stojím přímo před tebou! Copak mě nevidíš?"
"Ne," řekla tichým, bázlivým hlasem. "Stal ses neviditelným!"
Na chvíli se odmlčel. Pozvedl si ruku před obličej. Viděl ji úplně zřetelně, ale Ryana zřejmě neviděla vůbec nic. Potichu ji obešel. Stále zírala na místo, kde chvíli předtím stál. Poklepal jí na rameno. Zalapala po dechu, rychle se otočila a marně ho hledala očima.
"Ty mě skutečně nevidíš?" zeptal se.
Zakroutila hlavou. "Ne," řekla hlasem, který byl jen o trochu hlasitější než šepot.
"Karo?" zeptal se. "A ty mě vidíš?"
"Já tě slyším," odpověděla, neboť měla bystřejší smysly než lidé. "Slyším tvé tiché kroky a v tichu slyším tvůj dech. Ale nevidím tě. Nikdo tě nemůže vidět, pokud máš na sobě Stříbřitý náprsní krunýř."
"Je to talisman neviditelnosti!" zvolal udiveně Sorak. Po špičkách obešel Ryanu a ještě jednou jí zaklepal na rameno. Poplašeně sebou trhla a otočila se.
"Přestaň!" zvolala. "Kde jsi?"
Spokojeně se pochichtával. "To je ale legrace," prohodil.
"No, já si nemyslím, že je to moc legrační," odpověděla rozčileně. "Sundej si to!"
"Ještě ne," řekl a Ryana slyšela tiché kroky, jak prošel kolem ní. "Je to zvláštní, úžasný zážitek! Necítím se jinak než obyčejně, až na chvilkový rezavý pocit, který jsem měl, když jsem si ho nasazoval. Vidím všechno zřetelně jako předtím. Dám si ruku před obličej a také ji vidím. Ale ty a Kara nevidíte nic? Ani lehký záchvěv vzduchu?"
Ryana zavrtěla hlavou. "Ne, naprosto nic," řekla. "A je to velmi znepokojující. Chtěla bych, aby sis ho sundal."
"A co nemrtví, Karo?" zeptal se Sorak. "Pro ně jsem také neviditelný?"
"Většina oživlých mrtvol už dávno nemá oči," odpověděla Kara, "a přece v určitém slova smyslu ‚vidí'. Cítili by tě. Stříbřitý náprsní krunýř by tě před nimi, bohužel, neochránil."
"Škoda," řekl Sorak. "Umí ještě něco?"
"Nevím o tom," odpověděla Kara. "Ale je obdařen prastarou tajemnou mocí, kterou snad Mudrc využije jiným způsobem. Nemohu říct. Jsem pyreenejka a druid, ne čarodějka. Pouze Mudrc ti může povědět, jak využije jeho kouzla."

"Kde je Mudrc?" zeptala se Ryana. "Víš to? Copak nám to nemůžeš říct? Je tady někde blízko?"
"Ne," pravila Kara. "Je velmi daleko. Ale zároveň je blíž, než si myslíte."
Ryana podrážděně povzdechla. "Odpovídáš někdy, aniž bys používala hádanky, má paní?"
Kara se usmála. "Někdy ano," řekla. "Ale když už mluvíme o čase, měli bychom si pospíšit, pokud nechceme, aby nás našel Valsavis."
"Ten už vás našel," odrážel se jako ozvěnou povědomý hlas.
Kara a Ryana se rychle otočily a spatřily Valsavise, jak vstupuje s obnaženým mečem do sálu.
"Opravdu jste si mysleli, že se mě tak snadno zbavíte?" řekl. "Skutečně jste věřili, že mě svedete ze své stopy, když necháte tu svoji plošinu na druhém konci města? Nebo jste zapomněli, že roch vycítí svoji kořist z velké výšky, stovky stop nad…," a potom mu slova uvízla v hrdle, protože zahlédl poklad, který před ním ležel v bazénu. "Při krvi Githově?" zaklel. Ryana na něho s klidem hleděla z druhé strany komnaty.
"Ano, Valsavisi," řekla. "Našel jsi pověstný bodašský poklad. A je ti víc než přáno. Staneš se tak bohatým, jak sis nepředstavoval ani ve svých nejživějších snech. Budeš bohatší než kterýkoli šlechtic, majetnější než kterýkoli čaroděj - král včetně Nibenaye, tvého pána. Třebaže převézt tento poklad bude poněkud problematické."
Když mluvila, Sorak, který měl na sobě stále čarovný talisman, začal potichu obcházet bazén.
"Kde je elfčík?" otázal se Valsavis, když se vzpamatoval ze svého úžasu.
"Kdo?" zeptala se nevinně Ryana.
Valsavis se rychle rozhlížel po komnatě. "Je někde tady," řekl. "Jestli si myslíš, že mě přelstíš…," náhle se odmlčel a pozorně naslouchal.
Sorak pohlédl dolů na své nohy a tiše zaklel. Chodidlem zavadil o náramek, který se skutálel na okraj bazénu a narazil na něj. Se zvonivým zvukem spadl dolů na hromadu skvostů.
"Honíš teď stíny, Valsavisi?" zeptala se Ryana a snažila se odpoutat jeho pozornost. Nevěděla, kde teď Sorak je, ale domyslela si, o co se právě snaží.
"Soraku!" zvolal Valsavis. "Já vím, že jsi tady! Slyším, jak se hýbeš! Vyjdi ven, ať se na tebe mohu podívat!"
Sorak neodpověděl. Přibližoval se dál k Valsavisovi a opatrně a tiše kladl jednu nohu přes druhou.
"Proč se skrýváš, Soraku?" ptal se Valsavis a pohledem zkoumal celou místnost. "Čeho se z mé strany obáváš? Jsi přece mistrem Cest, máš kouzelný meč, před kterým žádná zbraň neodolá. A já… já jsem pouhý stařec a nemám žádný talisman nebo očarované zbraně. Žádné psionické schopnosti. Cožpak pro tebe představuji takovou hrozbu?"
"Ty ne, Valsavisi, ale tvůj pán, Stínový král," řekla Ryana a doufala, že upoutá jeho pozornost a zamaskuje tak šramot, který by snad mohl Sorak udělat.
Valsavis pocítil pálení na své levé ruce a oční víčko jeho prstenu se otevřelo.
Kara se zamračila a napřáhla ruku směrem k němu. "Nibenay je zde!" zvolala na poplach. "Cítím jeho přítomnost!"
Sorak pomalu vytáhl meč z pochvy. Ale jak to udělal, Ryana nechtěně zalapala po dechu. Sorak byl stále neviditelný, ale magická čepel Galdry byla jasně vidět. Kouzlo Stříbřitého náprsního krunýře nepůsobilo na začarovanou elfskou ocel. A Sorak to nevěděl.
Valsavis uviděl, jak se k němu blíží meč, zřejmě k němu letěl sám od sebe. S očima rozšířenýma překvapením se hbitě otočil, aby mu čelil, a okamžitě zaujal bojový postoj.
"Soraku!" vykřikla Ryana. "Tvé ostří! On je vidí!"
Sorak zůstal překvapeně stát asi osm nebo devět stop od žoldáka.
"Tak je to tedy," pravil Valsavis, "tohle je kouzlo toho talismanu. Člověk se stane neviditelným."
Posměšně si odfrkl. "Tak ty ses obával postavit se mi čelem, že jsi se ke mně musel plížit úkradkem?"
Sorak si sáhl levou rukou za záda a odepnul si Stříbřitý náprsní krunýř, nejprve u pasu a potom u krku. Sesul se mu k nohám a on se stal opět viditelným. "Dobrá," pravil. "Teď mě vidíš. Příští výpad je tvůj, Valsavisi."
"Jak si přeješ," odpověděl s úsměvem Valsavis. K jejich překvapení zasunul svůj meč zpátky do pochvy.
Sorak podezíravě přimhouřil oči.

"A co teď?" zeptal se Valsavis, povytáhl tázavě obočí a zkřížil si své svalnaté ruce na prsou.
"Co máš za lubem, Valsavisi?" zeptal se nejistě Sorak.
"Já? Proč? Naprosto nic. Prostě tady tak stojím."
"Dávej pozor, Soraku!" zvolala Ryana. "Nibenay ho použije k průchodu své moci!"
"Ne," řekl Valsavis. "Neudělá to. Nejsem sice čaroděj, ale i já vím, že takový čin by si vyžádal vynaložení obrovské síly, a Stínový král svoji moc žárlivě shromažďuje. Proměna u něho bude vždy na prvním místě. Kromě toho já se nemusím opírat o Stínového krále. Jak jste viděli, schoval jsem svůj meč. Celá ta léta mi výborně sloužil a já si nepřeji vidět, jak se roztříští o tuto kouzelnou elfskou čepel."
"Měj se na pozoru, Soraku!" volala Ryana. "Má v zásobě nějakou lest!"
Valsavis pokrčil rameny. "Žádnou lest," řekl. "Pokračuj, elfčíku, teď máš příležitost se mě jednou provždy zbavit. Tak… zaútoč."
"K čertu s tebou," zvolal Sorak a sklonil svůj meč.
Valsavis se usmíval. "Vidíš?" řekl. "Naprosto ti důvěřuji. Neváhal bys a vrhl se do boje, kdybych zaútočil. Ale nezabiješ neozbrojeného muže, který se nemůže bránit. Byla by to vražda. Být ochráncem s sebou nese určité nevýhody."
"Čeho chceš dosáhnout, Valsavisi?" naléhal na něho Sorak ostrým hlasem.
Valsavis pohlédl dolů na talisman, jenž ležel na dlažbě a matně zářil. "Pro začátek chci… toto."
"Ten nedostaneš."
"Nu, možná ne hned teď, ale uvidíme v budoucnu," řekl Valsavis. "Jednou se ti podařilo mě setřást ze své stopy. Podruhé to nedokážeš. Budu se ti držet v patách, dokud mě nedovedeš ke svému pánovi. Proti tomu nic nenaděláš."
"Být tebou, nebyl bych si tak jistý," řekl Sorak a zasunul Galdru do pochvy. "Měl jsi pravdu, Valsavisi. Nemohu zabít člověka, který tady jen tak stojí a je úplně bezbranný. Ale mohu ho srazit do bezvědomí."
Valsavis se na celé kolo rozesmál, natáhl zkřížené ruce podél boků a sevřel pěsti.
"Ty? Srazit mě k zemi, do bezvědomí? No to je něco, co bych rád viděl."
"Dobrá," řekl Sorak. "Tak se tedy dívej."
Stáhl se do pozadí a umožnil vystoupit na povrch Ochránkyni. Náhle z hromady pokladu vyletěla malá stříbrná mince a se svistem zavířila místností jako šíp, který letí vzduchem. Udeřila Valsavise prudce do hlavy, přímo nad jeho uchem. Valsavis sebou škubl bolestí, zapotácel se a dotkl se rukou zraněného místa. Bylo vlhké, s kapkou krve. Přiletěla další mince, následovala další a potom další a ještě jedna. Náramky, šperky, zlaté talíře a stříbrné poháry, amulety a ještě další mince postupně zaplavily Valsavise, který ustupoval dozadu a rukama si chránil obličej. Stále víc klenotů vystřelovalo z té spousty bohatství v bazénu a řítilo se na něj a bušilo ho do hlavy a těla, až byl celý pořezaný a naběhly mu bolestivé modřiny a podlitiny.
Valsavis se potácel a stahoval se zpátky, ječel, ale ne bolestí jako spíš vzteky a bezmocností. Nemohl svýma rukama zachytit všechny předměty, které na něho dopadaly a útočily se stále větší intenzitou. Otočil se na patě, ohnul se a snažil se přikrčit, aby se stal menším terčem, ale nebylo mu to nic platné. Krupobití klenotů neúnavně padalo dál, protože Ryana spojila svou schopnost s Ochránkyni a společně na něho hrnuly jednu věc za druhou, dávajíce si pozor, aby se mezi nimi nevyskytovaly žádné meče nebo dýky či další předměty, které by ho mohly zabít.
Valsavis řval vzteky, a když vrávoravě ustupoval dozadu, udeřil se o nosný sloup a sám sebe omráčil. Klesl na všechny čtyři a nechal hlavu nechráněnou. Ochránkyně využila příležitosti a levitovala těžký stříbrný tác a prudce jím udeřila o jeho lebku. Valsavis se zhroutil v bezvědomí na dlážděnou podlahu.
"Nu, říkal jsi, že to chceš vidět," pravil Sorak a hleděl dolů na něho. Přistoupil k němu, obešel cennosti na zemi a poklekl u nataženého žoldnéře a pečlivě ho prohledával. "Hmmm. To je docela zajímavý prsten." Sáhl po něm.
"Nedotýkej se ho!" vykřikla znenadání Kara.
Když Sorak odtáhl ruku a vzhlédl k ní, vyplašen jejím výkřikem, obě dvě se k němu rozběhly.
Valsavis ležel, jak dlouhý tak široký, na podlaze. Na jeho levé ruce se jasně třpytil těžký zlatý prsten. A z něho zíralo zlovolné, žluté oko s čárkovitou zřítelnicí. Byl to nenávistný pohled Nibenaye, Stínového krále.

"Jestli se ho dotkneš, ustanoví se mezi tebou a ním pouto," řekla Kara. "A potom bys byl ztracen."
"Tak použiji Cesty," navrhl Sorak.
"Ne," řekla Kara a položila mu ruku na rameno, aby mu v tom zabránila. "Bylo by to stejné, jako kdybys s ním navázal spojení. Pojď pryč. Nech ho být. Dotknout se ho znamená být znesvěcen."
"Alespoň bychom ho měli svázat, aby nás nemohl pronásledovat," ozvala se Ryana.
"A nechat ho bezbranného napospas nemrtvým?" zeptal se Sorak. Zavrtěl hlavou. "Ne, to nemůžeme udělat, sestřičko, třebaže je to lákavá myšlenka. Bylo by to to samé, jako kdybychom ho tady na místě, zatímco leží v bezvědomí, zabili."
"Bratrstvo zahalených by se nad tím nepozastavovalo," řekla Ryana nelítostným hlasem. "Neváhali by a podřízli by mu hrdlo."
"My nejsme Bratrstvo zahalených," namítl Sorak. "Mohou být ochránci stejně jako my, to je pravda, ale nejsou druidové a čistotu svých slibů přizpůsobili účelnosti svých záměrů. To není náš způsob."
"Nezdá se, že by Mudrc proti jejich metodám něco namítal," řekla Ryana.
"Možná že ne," odpověděl Sorak. "Mudrc potřebuje všechny spojence, které získá. Ale zůstáváš věrná svým zásadám o své vlastní vůli nebo snad kvůli někomu jinému?"
Ryana se nuceně pousmála. "Tohle jsou Varannina slova," řekla. "Už ani nespočítám, kolikrát jsem je slyšela."
"Vyplatí se je zopakovat," řekl Sorak.
Ryana povzdechla. "Samozřejmě máš pravdu. Nebylo by to nic jiného než vražda nechat ho zde spoutaného. Ač je to lákavé, byl by odsouzen k smrti."
"Ano, byl," pravil Sorak. "A když už o tom hovoříme, čím se vlastně provinil, že by si zasluhoval smrt?"
Ryana na něho udiveně pohlédla. "Jak se tak můžeš ptát? Slouží přece Stínovému králi!"
"Ano," souhlasil Sorak, "to je pravda. Ale také ušetřil naše životy. Kdyby mně neposkytl pomoc, mohl jsem zemřít s marauderským šípem v zádech nebo mě mohl sežrat nějaký dravec, když jsem tam bezmocně ležel zraněný. A spolu se mnou tě zachránil z rukou marauderů."
"Stejně bych uprchla," namítla.
"Možná," řekl. "Ale to nic nemění na tom, co udělal. A nezapomínej na to, co se seběhlo, když na nás zaútočili marauderové v Solné Vyhlídce."
"Pomohl nám jenom proto, že nás potřebuje živé, abychom ho dovedli k Mudrci," řekla Ryana.
"Ale skutečností zůstává, že nám už několikrát přispěchal na pomoc," přesvědčoval ji Sorak. "Jediné, co udělal, bylo, že nás sledoval."
"A když najdeme Mudrce, tak jak se zachová potom?" zeptala se Ryana.
"Nemohu soudit člověka podle toho, co by mohl provést, nebo dokonce podle toho, co je pravděpodobné, že udělá," řekl Sorak. "Mohu ho odsoudit jen za to, čím se provinil. To je jediné, co může každý z nás dělat, Ryano. Kdybychom se zachovali jinak, tak bychom zbloudili daleko z naší Cesty. Mnohem dál, než jsem ochoten zajít."
"Na svůj věk jsi velmi moudrý," pravila Kara.
"Skutečně?" zeptal se Sorak. Zavrtěl hlavou. "Tím si nejsem tak jist. Někdy se mi zdá, že moudrost je pouze výraz strachu z hloupého jednání."
"Vědomí, že se můžeš zachovat hloupě, je první krok na cestě k moudrosti," pravila Kara. "Teď si pospěšme. Brzy se začne stmívat a nastal čas, abyste poznali pravý poklad Bodachu."
Vyběhli ven. Bylo už pozdní odpoledne a slunce stálo velmi nízko. Stíny se začali prodlužovat. A od východu se blížila obrovská hradba temných mraků a hnala se rychle přes Moře Siltu.
"Přichází bouře," zahlásila s obavami Kara.
"Je to jen pouštní monzun," řekla na to Ryana. "Snad se rychle přežene."
"Nemyslím, že mluví o dešti," řekl Sorak. "Tyto mraky zastíní slunce a dříve se setmí."
Ryana náhle pochopila a nervózně si olízla rty. "Povstanou nemrtví."
Kara si navlhčila špičku prstu a zkoušela vítr, který závratnou rychlostí sílil. "Blíží se velmi rychle," pravila. "Pospěšme si. Nezbývá nám mnoho času."
Náhle je zahalil stín a opuštěnými ulicemi se ozvěnou odrážel vysoký pronikavý výkřik. Pták roch trůnil na střeše budovy, ze které vyběhli, a svým obrovským rozpětím křídel vrhal stín na náměstí. Svou

mohutnou hlavu ohnul směrem k nim, zamával svými křídly a zaklapal hladově svým mocným zobákem.
"Nibenay," řekl Sorak a rychle obnažil Galdru. "Ještě stále má v moci tohoto ptáka."
Ryana sotva stačila vytáhnout svůj meč, a roch už vystartoval ze střechy a slétával na ně s roztaženými silnými pařáty. Uskočila na stranu a jen tak tak se vyhnula ptákovým obrovitým drápům. Přistála na zemi, udělala kotoul a vstávala, třímajíc meč.
Sorak vyčkal až do posledního možného okamžiku, potom vyrazil vpřed a podběhl pod rochovými roztaženými pařáty. Sekl Galdrou a mocným, shora vedeným úderem směřoval na spodní část těla obrovského ptáka. Čepel sotva zavadila o rochovo peří a několik z nich usekla, právě když pták s ohlušujícím křikem přistával za jeho zády.
"Karo," snažil se Sorak překřičet rochův ohlušující řev. "Zastav ho!"
"Nebude mě poslouchat!" křičela Kara. "Nibenay má příliš silnou vůli! Nemohu tuto stvůru ovládnout!"
"Drž se zpátky!" vykřikl Sorak a obcházel v kruzích ptáka, který se k němu otáčel s křídly složenými přes sebe, chňapaje zobákem a prudce pohybuje hlavou tam a zpět, jak váhal mezi ním a Ryanou. Vrhl se na Ryanu. Uhnula jeho mocnému zobáku a oběma rukama mávla mečem. Dopadl na rochův zoban a bylo to, jako by udeřila do tvrdého agafarského stromu. Náraz projel celými jejími pažemi až do ramen. Na chvíli zůstala ochromená. Ptákova hlava znovu vystřelila směrem k ní. Vrhla se na zem a skutálela stranou.
Sorak se rozběhl na ptáka, ale dřív než mohl zaútočit, zvíře uskočilo stranou a současně se otočilo kolem své osy a roztaženými křídly opsalo oblouk. Jedno z křídel zasáhlo Sorakův bok. Upadl na zem a Galdra mu téměř vypadl z ruky. Ale v tom okamžení se už Ryana opět stavěla na nohy a útočila na rocha z druhé strany, vrhajíc se na jeho slabinu.
Obrovský pták zavřeštěl, když se mu Ryanin meč zabořil do boku. Roch se po ní ohnal a natahoval krk, aby ji klofl. Ustoupila a jen o píď unikla rozbité hlavě. Sorak se mezitím rychle posbíral ze země. Uběhl několik kroků, skočil, natáhl se a dostal se přímo pod dravce. Rozmáchl se Galdrou a elfská ocel dopadla na jednu z rochových noh a projela zcela lehce skrz.
Roch zaječel bolestí, neboť měl přeseknutou nohu, a sesul se k zemi, přímo na Soraka. Ryana se přiřítila a znovu se na něho vrhla. Její meč tentokrát proklál ptákův hrudník ve chvíli, kdy zaklonil hlavu a vyrazil vzhůru k nebi svůj výkřik. Ohnul hlavu, aby po ní opět chňapl, ale Ryana uskočila stranou a znovu zaútočila, míříc hluboko pod ptákovo pravé křídlo. Roch ze sebe vydal dlouhý, táhlý, uši drásající výkřik a s hlasitým žuchnutím se svalil na bok. Několikrát sebou škubl a pak zemřel.
"Soraku!" křičela Ryana. "Soraku!"
"Tady," ozvalo se zespod.
Přeběhla na druhou stranu mrtvého ptáka. Sorak se dral ven, osvobozený, když pták padl na bok. Byl přitlačen k zemi pod drtivou tíhou rocha a nemohl se ani pohnout. Ryana mu pomáhal zpátky na nohy. Byl celý zalitý krví té stvůry.
"Jsi v pořádku?" zjišťovala úzkostlivě Ryana.
"Jsem," odpověděl a zhluboka se nadechl. "Jenom trochu přidušený. Tam dole jsem nemohl dýchat."
"Rychle naber dech," ozvala se Kara, když přistoupila k nim. Ukázala na oblohu.
Bouře se rychle blížila a temné mraky se hnaly přes zapadající slunce a zastíraly sluneční svit. Jeden obrovský mrak se přehnal přes slunce, obloha se zatáhla, ale slunce pak opět nakrátko vykouklo. Potom se přehnalo další mračno a znovu je zastínilo. Když se přehnalo, zase se rozjasnilo, ale potom se k slunci přihnala celá hradba mraků a sluneční kotouč zmizel z dohledu a uvrhl ulice do tmy.
Do Bodachu přišla noc velmi časně.
Chvíli tam jen tak stáli, obklopeni náhlou tmou, a zírali na mraky, které se přihnaly ke slunci a zahradily ho. Zvedal se vítr a bouře vstoupila do města a hnala ulicemi víry prachu a písku. Zablesklo se a za zlověstného burácení hromů sjel do země blesk. A v dálce zaslechli další zvuk…, dlouhé, hluboké kvílení, které nabíralo na výšce a potom opět přešlo do hlubokého tónu. Zdálo se, že se k nim nese z liduprázdných ulic ústících na náměstí. O chvíli později se opakovalo a jako ponurý, hrůzu nahánějící, bědující chór se připojilo další. Snesla se noc a starobylé město Bodach, plné zřícenin, už nebylo více opuštěné.
"Vstávají," řekla Kara.

10

"Pospěšte si!" volala Kara. "Nesmíme ztratit ani minutu. Utíkejte!"
Rychle se rozběhla přes náměstí směrem k ulici, jež se stáčela doleva. Sorak a Ryana jí běželi v patách. Mířili na sever, pak ulicí, která zahýbala doleva a potom vedla asi padesát až šedesát yardů rovně, než se rozvětvila do dvou cest. Kara zahnula doprava. Rychle se řítili vpřed a přeskakovali překážky, jež se jim připletly do cesty. Vyhýbali se dunám, které nakupil vítr u pat domovních stěn, a suti, která zavalila ulici z hroutících se budov.
Všude kolem teď slyšeli hrůzostrašné vytí a kvílení nemrtvých, kteří opět vstávali, aby se potloukali ulicemi. Zdálo se, že zvuky přicházejí ze všech stran. Vycházely zevnitř domů a ze sklepem a ze starobylých, dávno vyschlých stok, které se táhly pod ulicemi města.
Spolu s burácejícími hromy a sílícím hvizdem větru to vše vyznělo jako odporný koncert, ze kterého běhal mráz po zádech.
"Kam míříme?" zakřičel v běhu Sorak. Chvíli mu trvalo, než se opět zorientoval, a najednou zjistil, že utíkají špatným směrem. "Karo! Karo, počkej! Vor leží na opačné straně!"
"Nejdeme zpátky k voru!" zavolala na něho přes rameno. "Nikdy bychom k němu nedoběhli včas!"
"Ale tato cesta vede na sever!" křičela Ryana a lapala po dechu, jak se snažila udržet s nimi tempo. Také ona si náhle uvědomila, že tím směrem, kterým se vydali, se dostanou na nejzazší špici poloostrova. Jestli se i nadále budou držet toho směru, doběhnou na nejsevernější hranici města a k vnitrozemským siltovým pánvím. A odtamtud cesta nikam nevede. "Karo!" vykřikla. "Jestli poběžíme dál tímto směrem, jsme v pasti."
"Ne!" zavolala Kara přes rameno, aniž by se zastavila. "Tato cesta je naše jediná šance! Věřte mi!"
Sorak poznal, že už teď stejně nemají jinou možnost. Kara měla pravdu. I kdyby se obrátili, nikdy by nedoběhli k voru včas a ani Kara by neměla čas probudit přírodní síly znovu k životu. Museli by se vracet přes celé město a všemi směry by je čekal neutuchající boj.
Skučení oživlých mrtvol bylo nyní hlasitější a hrozivě blízko. Už jich dokonce několik zahlédl, jak se v ulici před nimi potácí z domovních dveří.
Na nebi vyšlehl plošný blesk a nakrátko ozářil ulici. Šmátravá chodící mrtvá těla se vrávoravě drala z míst svého odpočinku. Vítr kvílel a hromy bily s ohlušující hlasitostí, až se zdálo, že se stěny kolemstojících domů otřásají v základech. A potom se spustil déšť.
Déšť se řinul proudem, se vší silou a prudkostí pouštního monzunu. Během několika vteřin byli promočeni až na kůži. Pršelo tak hustě, že bylo stěží vidět na několik sáhů před sebe. Voda se valila podél domů a proudy deště stříkaly z hřebenů střech a kaskádou padaly dolů na ulici.
Na cihlové dlažbě se tvořily potůčky, které nejprve lenivě proudily, ale potom nabíraly na rychlosti a mohutněly, jak se rychle zvedala hladina vody. Na Athaské poušti nebývaly deště velmi časté, většinou se přihnaly dvakrát do roka, během krátkého, ale urputného monzunového období, takže budovy a ulice athaských měst neměly odvodňovací systémy.
Pokud střechou zatékalo, nevadilo to, protože bouře, třebaže prudké, měly většinou krátké trvání, a když znovu vysvitlo slunce, neustávající pouštní žár všechno rychle vysušil. Pokud se ulice přeměnily v kašovité bahno, bylo to jedno. Zůstaly v tomto stavu jen krátce a potom voda stekla do stok a mělčin a za chvilku byly ulice opět suché a dopravní ruch zase povrch urovnal.
Město Bodach bylo dávnými obyvateli navrženo tak, že počítalo s nesmírně silnými monzuny, které se občas, během krátkého údobí dešťů, přehnaly pouští - a potom přes moře, ale nyní, po celou dobu, kdy bylo město opuštěné, byly odpadní stoky popraskané a byly plné navátého písku. Mírně zešikmená vydlážděná ulice, navržená tak, aby voda stékala do podélných příkopů, nestačila, aby vynahradila stoky, které už dávno nefungovaly.
Sorak a jeho dvě společnice se brzy brodili vodou, která jim sahala po kotníky. Tvrdá pouštní zem pod cihlovým dlážděním nemohla vstřebat náhlý příval vody, a tak tekla v proudech po dlažbě, místo aby se vsákla mezi štěrbinami. Nerovný povrch ulice, po které běželi, se stal kluzkým a spadnout v tuto chvíli nebo vymknout si kotník by znamenalo katastrofu.

Nicméně déšť nezabránil v pomalém a neúnavném postupu nemrtvých. Sorak a Ryana rozpoznali mezi proudy deště temné, přízračné postavy, které se klátily směrem k nim. Do ulic se jich hrnulo stále víc a víc. Sorak se ohlédl dozadu a uviděl jejich obrysy, jak se potácejí z domovních dveří na ulici a nemotorně se pohybují jako loutky s polovinou přestřižených drátků. A přímo před nimi se také objevili chodící mrtví. Několik se jich vyřítilo z domovních vstupů v okamžiku, kdy běželi kolem.
"Tohle nikdy nemůžeme zvládnout!" vykřikla Ryana. "Soraku! Musíš povolat Kethera!"
"Není na to čas!" zakřičel v odpověď Sorak. Kdyby chtěl zavolat tajemnou éterickou bytost známou jako Kether, musel by se zastavit a soustředit se, nemyslet na nic jiného a zklidnit svoji duši a otevřít se bytosti, která na něho pravděpodobně sestupovala z jiné existenční roviny. A teď se nemohl zastavit ani na okamžik. Nemrtví je obklopovali ze všech stran a přicházeli stále blíž. Vytáhl Galdru z pochvy. Galdra byl nyní jejich jedinou nadějí.
"Držte se blízko za mými zády!" vykřikl do hřmotu deště, větru a hromu. "Podniknete-li něco, zůstaňte stát na nohách! Nepadejte na zem!"
Ryana také obnažila meč, ale ze zkušenosti věděla, že se přinejlepším může ubránit jen na chvíli. Nemrtví byli oživováni magií, v tomto případě prastarou kletbou, jež přežívala několik tisíc let, žádajíc si s plynoucím časem stále více obětí. Galdra, pomocí svého mocného starobylého elfího kouzla, je mohl zneškodnit a seslat na ně věčný spánek, ale její meč je mohl pouze rozsekat na kusy. Ale potom by se tyto useklé hnijící kusy opět pospojovaly.
Ryana vzala Karu za ruku a v oslepujícím dešti utíkala k Sorakovi, aby zůstala v jeho blízkosti. Před jejich očima se v ulici mačkalo tucet, možná i víc oživlých mrtvol a s napřaženýma rukama a se scvrklými mumifikovanými těly, jež odkrývaly hnědé prastaré kosti lesknoucí se v dešti, vrávoraly směrem k nim. Sorak jim vyběhl vstříc.

o o o

Valsavis zasténal a otevřel oči. Točila se mu hlava a měl pocit, že mu snad praskne. Ležel uprostřed rozházených klenotů, uprostřed majetku hodného čaroděje - krále v podobě zlata, šperků a stříbra, a vzpomněl si, co řekl Sorakovi o přílišném bohatství, které přináší člověku jen potíže. V tomto případě se podobenství splnilo doslova a bolestivě.
"Vstávej, ty hlupče!" ozval se náhle zlostný hlas Nibenaye uvnitř jeho mysli. "Vstávej! Prchají pryč! Rychle za nimi!"
Valsavis se posbíral ze země, klekl si na kolena, opřel se o ruce a zatřepal hlavou, aby se opět vzpamatoval, a pomalu se postavil na nohy.
"Pospěš si, ty velký, neohrabaný, přihlouplý idiote! Plýtváš časem! Ztratí se ti!"
"Zmlkni, můj pane," řekl Valsavis.
"Cože! Jak se opovažuješ…"
"Rozhodně je nenajdu snáz, pokud mi bude v hlavě ječet tvůj hlas!" odpověděl zlostně Valsavis. "Teď nemůžu potřebovat, abys mě vyrušoval!"
"Běž!" přikázal Stínový král. "Rychle, pohni sebou! Mají talisman! Nesmí ti uniknout!"
"A také neuniknou, tím si můžeš být jist," zavrčel hrozivě Valsavis. "Mám s tím elfčíkem nevyřízené účty."
Nechal poklad pokladem a vyšel ven. Nebe bylo temné. Mraky jiskřily plošnými blesky. Hromy burácely. Každým okamžikem se spustí déšť. Jestli má najít jejich stopy, musí si pospíšit.
Na náměstí uviděl mrtvého ptáka rocha, ležícího v obrovské, temné kaluži srážející se krve. No, tak to je tedy konec s jeho zpáteční cestou. Nibenay musel přinutit tohoto obrovského ptáka, aby na ně zaútočil, a oni s ním učinili krátký proces. Ale Nibenay se potom nestaral o jeho bezpečný odchod z města? Zabýval se vůbec Stínový král touto myšlenkou, když na ně poslal toho ptáka? Vzpomínka bezpečného odchodu z města mu náhle nepříjemně připomněla obyvatelstvo nemrtvých. Nebe se zatáhlo mraky. Noc přišla do Bodachu časně. A zrovna když tam tak stál, zaslechl začátek kvílení sboru temných duší řvoucích v agónii.
"Nestůj tady jako přihlouplý mekillot!" zasyčel mu myslí hlas Stínového krále. "Zjisti, kterým směrem se pustili!"

"Buď zticha, ty otravný červe," opáčil Valsavis a už vůbec nedbal na to, že hovoří s čarodějem. Kdyby mohl, strhl by si ten proklatý prsten z ruky a mrštil by s ním, jak nejdál by dovedl, ale moc dobře věděl, že ho nesundá, dokud si to Nibenay nebude přát.
Stínový král nakrátko ztratil řeč šokován jeho odpovědí a pak Valsavis pocítil, že ho ruka začíná stále víc pálit, až měl pocit, že hoří, jako by ji držel nad ohněm. Pálení se začalo šířit celou jeho paží.
"Přestaň, ty bídný hade!" procedil skrze zaťaté zuby. "Pamatuj, že mě potřebuješ!"
Pálení náhle ustalo.
"To už je lepší."
"Troufáš si až příliš, Valsavisi," ozval se náhle Stínový král.
"Možná," řekl Valsavis. "Ale co by sis teď beze mě počal?" Pečlivě přejížděl pohledem náměstí, když sestupoval ze schodů. Byly zde krvavé stopy zanechané párem mokasínů, jež vedly doleva. Rozběhl se tím směrem.
Stínový král se odmlčel. Bez Valsavise by nic nezmohl, to bylo zřejmé, a Valsavis věděl, že pokud mu hrozí trest, Nibenay s ním počká, dokud neuvidí Stříbřitý náprsní krunýř nebo dokud se nedozví tajemství, kde je ukrytý nekorunovaný král. Sám pro sebe se usmál a běžel ulicí, kterou se pustil elfčík s ostatními. Ne každý člověk mohl ovládat čaroděje - krále. Navzdory své neuvěřitelné moci ho Nibenay stále potřeboval. A to znamenalo, že on - Valsavis - je pánem situace. Alespoň prozatím.
Zaburácel hrom a z nebe sjel k zemi blesk. Vřeštění nemrtvých stále sílilo. Začíná to být zajímavé, pomyslel si Valsavis.
Rychle pádil ulicí a sledoval jejich stopu. Mířili na sever. Svraštil čelo. To je velmi záhadné. Proč by prchali na sever? Jejich létající vor byl na opačném konci města. Ovšem, zřejmě si uvědomili, že tam nikdy nemohou dorazit včas. Ulice by byly plné nemrtvých dřív, než by urazili polovinu cesty. Ale co bylo tam, na severu? Nic než pánve plné siltu.
To je šílenství, pomyslel si. Copak ztratili veškerý rozum? Vše, čeho dosáhnou, bude, že se dostanou do pasti mezi město plné oživených mrtvol a bahnité pánve. Oživlá těla je budou pronásledovat a oni nebudou moci nikam uniknout. Pouze do siltových pánví, kde se ponoří do dusivého prachu a písku, což je smrt rozhodně ne příjemnější než zemřít rukama oživlých mrtvol. Vůbec to nedávalo smysl. Proč se vydali tím směrem?
Uhodil hrom, naplnil celé město svým ohlušujícím hřmotem a v proudech se spustil déšť. Valsavis doběhl k rozcestí. Už nerozeznal stopu, kterou by mohl sledovat. Liják v mžiku smyl už tak nezřetelné otisky rochovy krve, které tady zanechal Sorak, a na dlažbě nezbyly žádné stopy, po kterých by se mohl pustit. Kterou cestou se vydali? Nalevo nebo napravo?
Valsavis najednou ucítil, jak mu na rameno sáhla ruka. Mrštně se otočil na patě, jedním rychlým hmatem tasil meč a uťal paži strašlivému zjevem za jeho zády. Zíraly na něho prázdné oční důlky, uhnilé maso odpadalo od kostí, na místě, kde býval nos, zela pouze prázdná díra a rozšklebené zbytky úst a čelisti hladově cvakaly.
Ruka mrtvoly padla na zem, ale nevyšla z ní krev. Zdálo se, že příšera to ani nezpozorovala. Valsavis udeřil mrtvého pěstí do tváře a srazil mu hlavu z ramen. S temným žuchnutím, za stálého klapání čelistí, sletěla na lesklou mokrou zem. Mrtvola se od něho odvrátila a rukou, která jí ještě zbyla, šmátrala po svých odseknutých údech. Našla svoji odťatou část, zvedla ji ze země a jednoduše si ji přidělala opět k tělu. Potom sáhla po své hlavě.
"Při krvi Githově!" zaklel Valsavis.
Oběma rukama uchopil meč, mocně se rozmáchl a přeťal živou mrtvolu na dvě poloviny. Rozpolcené tělo se zřítilo na zem a plesklo sebou do vody, která zaplavila cihlovou dlažbu. Ale obě půlky se začaly jako odporní slimáci okamžitě plazit k sobě a Valsavis celý zkoprnělý sledoval, jak se opět spojují a jak se mrtvola zase shání po své hlavě.
"Jak, u sta hromů, zabíjíš tyhle věci ty?" zvolal nahlas Valsavis. Vzhlédl nahoru a mezi kapkami deště uviděl, jak se k němu klátí další mrtvá těla.
"Nibenayi!"
Žádná odpověď.
"Nibenayi, proklatě, pomoz mi!"

"Och, tak teď žadoníš o pomoc, je to tak?" pravil nepříjemný hlas uvnitř jeho mysli.
Všude kolem něho se do ulice hrnulo stále víc nemrtvých. A všichni mířili k němu. Z některých nezbylo nic víc než kostry. Jeden se k němu dostal téměř na dosah ruky a Valsavis opět mávl svým mečem a uťal mrtvole hlavu. Ta se však, i bez hlavy, stále blížila. Opět se rozmáchl mečem a přeťal kostlivce vejpůl. Kosti se rozletěly a s cákáním se sesypaly na zatopenou ulici. Ale opět se začaly plazit směrem k sobě a znovu se skládaly.
"Čert tě vem, Nibenayi," zařval Valsavis, "jestli tady zemřu, nikdy nedostaneš to, co chceš! Udělej něco!"
Ucítil, jak po něm zezadu něco sáhlo, rychle se otočil a prudce kopl nohou. Mrtvola odletěla kus dozadu a se šplouchnutím se svalila na deštěm smáčenou ulici. Ale udělala kotrmelec a ihned se stavěla na nohy, aby se na něho opět vrhla.
"Popros," pravil Stínový král. "Úpěnlivě mě žádej o pomoc. Plaz se po zemi jako bezvýznamné nic, kterým také jsi."
"To raději zemřu," odpověděl Valsavis a švihnul ještě jednou mečem po uhnívajících mrtvolách, které se kolem něho nakupily.
"Potom… zemři!"
"Ty nevěříš, že to myslím vážně?" zakřičel Valsavis a mlátil kolem sebe mečem, protože nemrtvých neustále přibývalo. "Zemřu, proklínaje tvoje jméno, ty bídný hade! Zemřu raději jako muž, než abych se plazil u tvých nohou jako nějaký pes, a ty sám se svou mizernou hrdostí si obstarej to, po čem toužíš."
"Taaak," pravil Nibenay a rezignovaně zasyčel. "Věřím, že bys toho byl schopen. Dobrá tedy…"
A v tom okamžiku Valsavis ucítil, jak mu něco leze po noze. Zařval bolestí, když jedna z mrtvol, které se na něho sápaly, zaryla zuby do jeho zápěstí. Valsavis vykřikl a snažil se vykroutit, ale další mrtvoly se po něm natahovaly, takže musel kolem sebe sekat mečem, aby zůstal naživu. Nemohl se ani na vteřinku zastavit. Sténaje bolestí a kopaje do stvůry, která byla zakousnutá do jeho zápěstí, nemohl si ani na okamžik dovolit přestat sekat mečem, jinak by ho nemrtví pohltili. Ale jeden každý, kterého srazil k zemi, v mžiku stál opět na nohou. A jiní se blížili. Bojoval o svůj život s takovou vervou jako nikdy předtím. Bolest byla nesnesitelná, když mrtvola požírající jeho zápěstí skousla svoje zuby ostré jako nože. Valsavis cítil, jak ho přemáhá bolest, a se vší silou se snažil vytrhnout svoji levou ruku, zatímco zápolil s přibývajícími mrtvolami. Náhle se ozvalo hlasité cvaknutí a křupnutí a byl volný.
Ukousla mu levou ruku.
Zaječel bolestí i vztekem, probil si cestu zbylými nebožtíky a utíkal ulicí, zatínaje zuby, aby vydržel strašlivou bolest. Z jeho levého pahýlu mu proudem stříkala krev. Jak běžel, meč měl přitisknutý v podpaží a zbylou rukou si uvolňoval pás. Prudce s ním zatřásl, dokud pochva meče nesjela dolů, a pak jím pevně ovázal svoji paži a vytvořil tak provizorní obvaz na stlačení cév. Pevně ho ovinul, utáhl zuby a zavázal. Točila se mu hlava. Viděl rozmazaně. Ale navzdory dešti si všiml, že se k němu ulicí potácí další nemrtví.
Nibenay byl pryč. Ať už mu plánoval pomoci jakýmkoli způsobem, neměl už žádnou příležitost. S jeho levou rukou zmizel i prsten a magické pouto bylo přetrháno. Valsavis tam stál v proudu deště, s námahou dýchal, bojoval s bolestí a snažil se udržet při vědomí. Ale když se chodící mrtvoly přibelhaly k němu, najednou si uvědomil, že se ještě nikdy v životě necítil tak živý.
Jeho pravá ruka sjela k jílci meče. Byl tak důvěrně známý a přirozený v jeho sevření jako jeho prodloužená ruka. Když ho padající déšť promočil až na kůži, když mu přilepil jeho dlouhé šedivé vlasy ke tváři a stékal po vousu, jako by se mu vrátil život. Zaklonil hlavu a vzdorně vykřikl na pozdrav valící se smrti. Toto byla zkouška pravého muže; toto byl ten pravý způsob jak zemřít, ne jako sípající stařec, který hnije opuštěný v posteli, ale s pokřikem plným vášně a touhy po krvi. A mečem pozvednutým před sebou zaútočil.

o o o

Sorak se prodíral jako běs skrze přibývající mrtvoly a mával Galdrou napravo a nalevo. Bezchybně do nich sekal a ony padaly k zemi a už se nikdy nezvedly, neboť kouzlo očarovaného ostří bylo silnější než starodávná kletba, která je oživovala. A kdyby se Sorak na chvíli zastavil a ustal je bodat mečem, mohl

by zaslechnout, jak vzdychaly úlevou, když déšť s sebou odnášel jejich živoucí smrt, ke které byly odsouzeny.
Ryana tiskla Kařinu paži a v druhé ruce svírala meč, rychle se rozhlížela napravo a nalevo, připravená udeřit na každou mrtvolu, která by se dostala příliš blízko. Ale dělo se něco podivného. Nemrtví, kteří se řítili na ni a Karu, se najednou otočili a klopýtali směrem k Sorakovi.
Měli vztažené ruce, ale ne výhružně, spíš ve snažné prosbě, jako by prosili o milosrdenství. A najednou pochopila, co dělají.
Když tyto tupé hlavy poznaly, že Galdra ostatní zbavil prokletí, hnány jakýmsi pudem, který jim zbyl z doby, kdy byly ještě živými bytostmi, také hledaly úlevu od smrti za živa. Už více neútočily. Místo toho se blížily k Sorakovi a jenom tam tak stály a čekaly, až udeří mečem. Galdra je zaplavil jako prudký déšť, znovu a znovu na ně padal, ale stále přicházely další a trpělivě, s prosebně vztaženýma rukama, vyčkávaly, až na ně dojde řada.
Ryana a Kara se opíraly o sebe a stály tam v dešti se zatajeným dechem, neschopné odtrhnout oči od tohoto bizarního představení. Nemrtví je však ignorovali a tlačili se k Sorakovi, kde se potom zastavili a čekali, až přijdou na řadu a on je srazí jednou provždy k zemi.
"Ryano!" vykřikl vyčerpaný Sorak. "Už nemohu dál! Je jich příliš mnoho!"
"Probij si cestu skrze ně!" zavolala na něho. "Budeme za tebou!"
Sorak se vrhl vpřed a uvolňoval si cestu mezi nebožtíky, kteří blokovali jeho chodník, a Ryana a Kara se mu držely těsně v patách. Když prorazili nápor a běželi dolů ulicí, slyšeli srdceryvné naříkání nemrtvých, kteří se za nimi zvedali.
"Kudy?" zakřičel Sorak.
"Doleva!" volala Kara. "A potom rovně, až na konec ulice! Uvidíte tam věž!"
Pokračovali v cestě a Sorak podtínal nemrtvé, kteří se jim připletli do cesty. Ryana ucítila, jak jí rameno sevřely kostnaté prsty, mrštně se otočila, sekla mečem a uťala paži, jež se po ní sápala. Spadla na zem a svíjela se jako červ, zatímco mrtvola se dál potácela směrem k ní se zbylou rukou napřaženou a s prsty, které připomínaly paráty, natažených a marně svírajícími prázdný vzduch.
Ryana pocítila chvilkovou lítost, že nemůže osvobodit odsouzenou duši z jejího utrpení, ale potom si vzpomněla na všechny ty ostatní, které mrtvola musela během uplynulých let zabít, a tato myšlenka ji zbavila veškeré lítosti. Kdyby nebylo Galdry, i oni by se stali pochoutkou pro nemrtvé v Bodachu.
Déšť pomalu ustával, neboť bouře se už přehnala. Před sebou, na vzdáleném konci ulice, Ryana rozeznávala vysokou kamennou věž, která se tyčila na okraji města vedle ztrouchnivělých doků vybíhajících do siltu.
Kdysi, v dávné době, to musela být strážní věž nebo snad maják, který naváděl lodě do přístavu, když byla ještě siltová pánev plná vody.
Utíkali k věži a liják ochabl v pouhé mrholení. Od jejich nohou jim stříkala voda, jak běželi mokrou ulicí, a neviděli už žádné nemrtvé. Sice za sebou slyšeli jejich kvílení, ale věž už byla vzdálená pouze několik skoků. Doběhli k ní a vřítili se dovnitř.
Ve dveřním rámu už nevisely žádné dveře, neboť dávno uhnily. Zelo tam pouze otevřené podloubí, jež se otevíralo do kruhové komnaty v přízemí, ze které stoupalo vysoké točité schodiště.
"Můžeme se pokusit opevnit se tady," navrhoval Sorak a prudce oddechoval vyčerpáním. Rozhlížel se rychle kolem, aby se ujistil, že místo je prázdné. "Sice tady nejsou dveře, ale snad bychom mohli vstup zatarasit." Jeho pohled se stočil směrem ke schodům vedoucím do horních poschodí. "Možná jsou nějaké tam nahoře."
"Ne," prohlásila sebejistě Kara. "Tady jsme v bezpečí. Sem nevkročí."
Oba, Ryana i Sorak, na ni pohlédli. "Jak to?" zeptal se Sorak a vypadal zmateně.
"Protože ví, že nesmí," odvětila Kara. "Můžeme si tady na chvíli odpočinout a nabrat dech."
"A co potom?" zeptal se Sorak.
"Potom vystoupíme nahoru," řekla Kara.
Sorak se nejistě podíval na schody. "Proč?" zeptal se. "Jak to, že nemrtví vědí, že sem nemají vkročit? Co je tam nahoře?"
"Pravý poklad Bodachu," odpověděla Kara.

Sorak vrhl rychlý pohled skrze klenutý vstup ven na ulici. Přibližně dvacet sáhů od vchodu prostě stálo asi třicet nebo čtyřicet nemrtvých. Nešli ani o kousek blíž. Déšť nyní úplně ustal, bouře se přehnala a na ulici se zrcadlilo měsíční světlo. Potom Sorak s Ryanou uviděli, jak se mrtvoly pomalu šourají pryč a mizí v temnotě.
"Nechápu to," pravil Sorak. "Vítali konečnou smrt, kterou jim přinesl Galdra, ale mají strach z této věže. Co je s tímto místem? Proč se ho straní?"
"Odpověď se dozvíš nahoře ve věži," odpověděla vyhýbavě Kara.
Sorak stál u schodiště, voda mu kapala ze šatů, a díval se nahoru. "No, nic nenamítám proti tomu, že polezeme nahoru po tom, co jsme prožili, ale na odpovědi už čekám dost dlouho," pravil. Pohlédl na Karu. "Půjdeš první nebo mám jít já?"
"Veď nás," řekla. "Půjdu hned za tebou."
Sorak na ni chvíli nejistě zíral a potom začal stoupat po schodech. Ryana kývla na Karu, aby šla jako další. Pohlédla vstupním otvorem ven, zhluboka nabrala dech, potěžkala v ruce důvěrně známý meč a následovala Karu a Soraka.
Stoupali nahoru velmi dlouho. Věž měla několik úrovní. Podlahy na většině z nich už dávno ztrouchnivěly. Zbyly zde pouze kousky a větší kusy původního dřeva. Když šplhali nahoru, úzkými okny ve stěnách proudil chladný vzduch. Kamenné schody byly prastaré a uprostřed sešlapané nesčetnými kroky, které tudy během staletí prošly. Jak tomu bylo dlouho, co tudy někdo šel? Několik set let? Tisíc? Víc? A co naleznou nahoře? Jak se tam vůbec mohlo zachovat nejvyšší patro, když se všechny podlahy už před stovkami let zřítily?
Za nějakou dobu zavolala na Soraka a na chvíli zastavili, aby si mohli vydechnout. Sorak sešel o pár schodů a připojil se k nim. Na úzkém točitém schodišti bylo místo jen pro jednoho člověka, aby prošel, takže se prostě posadil na schodek kousek nad nimi. Kara odpočívala hned pod ním a Ryana se vděčně svezla k zemi o trochu níž a opřela se zády o zeď.
"Jak je to ještě vysoko?" zeptala se unaveně. Dlouhý běh ulicemi města a bitva s nemrtvými ji úplně vyčerpaly. Vše, co si přála, bylo pohodlně si sednout, zavřít oči a už nevystoupit ani na jeden schod výš.
"No, jsme skoro nahoře," těšila ji Kara.
"Dobře, alespoň nebude tak namáhavé sejít zase dolů," povzdechla Ryana.
Sorak vyndal ze svého tlumoku Stříbřitý náprsní krunýř. Ozářil celou schodišťovou šachtu tlumeným, teplým modrým světlem. "Nu, našli jsme to, za čím jsme sem přišli," obrátil se na Karu. "A co teď? Co leží před námi tam nahoře ve věži? Další poselství od Mudrce? Další úkol, který musíme splnit, jež nás zanese kdoví do jakých zapomenutých končin této planety?"
"To nemohu říct," odpověděla Kara.
"A kdo nám to tedy řekne?" zeptal se Sorak. "Jak se dozvíme, co máme dál dělat? Kam máme jít? Spojí se s námi nějakým způsobem sám Mudrc? Copak jsme se dosud ještě dostatečně neosvědčili? Už mě unavilo tohle nekonečné hledání!"
"Jak už jsem ti řekla," opakovala Kara, "odpověď najdeš na konci schodiště."
Sorak zhluboka vydechl. "Dobrá," pravil. "Ať se tak stane. Ať už si vymyslí jakékoli zkoušky, aby si nás prověřil, splníme je. Nic nás neodradí a nezastraší. Ale nemohu si pomoci, udivuje mě, kolik toho ještě budeme muset dokázat, abychom ho přesvědčili o naší upřímnosti." Vrátil talisman zpět do torby, vstal a znovu začal stoupat nahoru.
Ryana odevzdaně povzdechla a zvedla se, aby ho následovala. Stoupali stále výš a najednou jako by se začalo oteplovat. Už neslyšeli kvílení studeného venkovního větru. Byla to možná pouze její představivost, ale když míjeli jedno z úzkých oken, Ryaně se zdálo, že slyší v té temnotě venku ptačí zpěv. A potom náhle před nimi zazářilo jasné světlo. Došli na vrchol věže a Ryana, jak šla za Karou a za Sorakem, ho najednou uslyšela tiše zaklít. O chvíli později uviděla proč.
Horní podlaží věže byla jedna obrovská kruhovitá místnost s podlahou pokrytou koberci a vyřezávaným nábytkem rozestavěným kolem stěn. Stál tam velký stůl zarovnaný lahvičkami a kádinkami, svitky a psacími potřebami, kalamáři a obrovitou křišťálovou koulí. V krbu, zabudovaném ve zdi, hořel jasným plamenem oheň. Podél celé komnaty tady nahoře ve věži byla velká okna s okenicemi, jež byly otevřené, aby dovnitř mohl proudit teplý noční vzduch. A když se Ryana podívala ven z oken, neviděla v měsíční

záři město Bodach a za ním siltové pánve, ale svěží úrodné údolí, za kterým se táhla poušť.
Uprostřed místnosti ležel na koberci šestinohý, černobíle pruhovaný kirre a pomalu, sem a tam švihal svým těžkým, ozubeným ocasem. Zvedl svoji mohutnou rohatou hlavu, líně po nich zašilhal a temně zamručel. Sorak a Ryana podvědomě sáhli po mečích, ale zvíře jim zastoupila vysoká zahalená postava v kápi a zavrtěla hlavou. Vydala ze sebe několik hlasitých klapavých zvuků.
Sorak s určitými pochybnostmi hleděl na zahalenou postavu. Byla vysoká přes šest stop, ale její proporce byly prapodivné. Měla nesmírně rozložitá ramena, mnohem širší než kříženec, a mohutný hrudník, který se zužoval do úzkého pasu. Její paže byly nezvykle dlouhé, zakončené rukama se čtyřmi prsty, které vyhlížely spíš jako paráty, a zpoza jejího hábitu jí vzadu visel silný ještěří ocas.
"Není čeho se bát," ozvala se postava v bílém, jež k nim byla otočená zády a skloněná prohrabávala oheň. "Kinjara je můj domácí miláček, a třebaže mručí, neublíží vám. Tak - ko, pozvi, prosím, hosty dál. Musejí být po tak dlouhé cestě nesmírně unaveni."
Zakuklená postava znovu zaklapala a kývla hlavou na znamení, aby vstoupili. Když Sorak přistoupil blíž k ní, poznal, že tvář pod kapuci není ani ve snu podobná tváři lidské. Měla zoban plný dlouhých zubů, ostrých jako břitva, a oči s mžurkami. Toto stvoření bylo pterran, jedna z ras ještěřích lidí, kteří žili v Zázemí za Zvučícími horami. Sorak nikdy předtím žádného z nich neviděl a nemohl si pomoci a upřeně na něho zíral. Když Ryana zahlédla tvář této příšery, proti své vůli zalapala po dechu.
"Prosím, nevzrušujte se Tak - kovým vzezřením," uklidňovala je postava v bílém hábitu a obrátila se k nim. "Připouštím, že vypadá poněkud hrozivě, ale ve skutečnosti je to mírná duše."
Sorak se zadíval na bíle oděného muže. Byl obtížen vysokým věkem a dlouhé bílé vlasy mu spadaly přes ramena téměř k pasu. Byl velmi vysoký, vyhublý s dlouhými kostnatými prsty. Jeho tělesná schránka měla proporce jako villichi, až na to, že se jednalo o muže. Měl vysoké čelo a jeho tvář byla zvrásněna stářím, ale jeho světle modré oči zářily mladistvou vitalitou a inteligencí. Sorak si uvědomil, že s těma očima bylo něco v nepořádku. Neměly zorničky a kolem safírově modrých duhovek bylo samo bělmo trošku zbarveno do modra. Když se pohnul, jeho vlasy se mírně zvlnily a Sorak si všiml jeho velkých zašpičatělých uší.
"Vidíš, Tak - ko?" řekl starý elf pterranovi. "Prohrál jsi svou sázku. Přece to dokázali, jak jsem ostatně předvídal." Obrátil se k Sorakovi a podával mu ruku. "Zdravím tě, Soraku. Jsem Mudrc."
"Mudrc?" opakoval Sorak a nevěřícně na něho zíral. Po tak dlouhé době bylo těžké uvěřit, že jeho hledání je konečně u konce. Mudrc stále držel napřaženou ruku. Sorak si toho trochu opožděně všiml a přistoupil k němu blíž, aby mu podal svou. "Ale… ty jsi byl Tulák? Vždycky jsem se domníval, že Tulák byl člověk! Ale ty jsi přece elf!"
"Ano," přikývl Mudrc. "Doufám, že nejsi zklamán. Prošel jsi tolika úskalími, že by bylo opravdu škoda, kdybys byl."
Obrátil se k Ryaně. "Buď vítána, drahá kněžko," pravil a podával jí ruku. Nepřítomně s ní zatřásla. "A Kara. Jsem šťastný, že tě opět vidím. Prosím, posaďte se. Udělejte si pohodlí. Tak - ko, horký čaj pro naše hosty. Vypadají celí zkřehlí."
Když pterran odešel, aby jim přinesl čaj, Sorak se rozhlížel po svém okolí. "Kde to jsme?" zeptal se.
"Toto určitě není Bodach."
"Ne, není," odvětil Mudrc.
"Já… já to nechápu," zamumlal Sorak. Pohlédl na pyreenejku. "Karo, jak jsme se sem dostali? Jak k tomu došlo?"
"Toto je pravý poklad Bodachu," řekla Kara. "Starý maják je magickou branou, portálem do jiného prostoru a času."
"Tak proto tě nečistí nikdy nemohli objevit!" zvolala Ryana a zírala na Mudrce. "Existuješ v úplně jiném čase!
"A i kdyby měli podezření, nikdy by nehledali bránu do tohoto času v městě plném nemrtvých," dodala Kara. "Bylo by to poslední místo, kde by nečistý čekal, že najde magii ochránce."
"Prosím, odpusťte mi, že jsem vás podrobil tak tvrdým zkouškám," omlouval se Mudrc, "a že jsem vás sem vedl po tak dlouhé a namáhavé cestě. Obávám se však, že jiný způsob neexistoval. Musel jsem si být naprosto jist vaší oddaností a pevností charakteru. Doufám, že mi přinášíte Stříbřitý náprsní krunýř?"

Sorak ho vyndal ze svého tlumoku.
"Ach, výborně," řekl Mudrc a vzal si ho od něj. "A Klíče moudrosti?"
Ryana sňala ze svých prstů zlaté prsteny, jež byly klíčovými pečetěmi, a předala je Mudrci.
"Skvěle. Vedli jste si výborně. Opravdu velmi dobře," chválil je s úsměvem. "Prošli jste cestou Ochrance. Paní Varanna by na vás byla nesmírně hrdá."
Tak-ko jim přinesl jejich čaj. Ještě se z něho kouřilo a byl připraven z nejvybranějších voňavých druhů sušených bylin.
"Splnil jsem vše, o co jsi mě požádal, můj pane," pravil Sorak.
"Prosím…, není třeba být tak formální," namítal Mudrc. "Jsem jenom starý kouzelník, ne nějaký pán."
"Tak… jak tě mám oslovovat?"
Mudrc se usmál. "Už dlouho nepoužívám své pravé jméno. Vyřknout ho nahlas, i to s sebou nese určité riziko. Tulák, to by šlo, anebo mi můžeš říkat dědečku, jestli chceš. Obě jména jsou stejně vhodná. Mně by se lépe zamlouvalo dědečku. Je to oslovení, které v sobě zahrnuje jak náklonnost, tak úctu. Pokud ovšem nemáš nějaké námitky?"
"Ovšemže ne, dědečku," odpověděl Sorak. "Ale jak jsem pravil, udělal jsem vše, co jsi ode mne žádal, a…"
"A teď bys chtěl, abych něco učinil já pro tebe," dokončil za něho Mudrc a pokyvoval hlavou. "Ano, já vím. Hledáš pravdu o svém původu. Nu, mohu ti pomoci najít odpovědi, po kterých lačníš. Ale jsi si naprosto jist, že je chceš znát? Než odpovíš, žádám tě, abys pečlivě zvážil, co se ti chystám sdělit. Vytvořil sis svůj vlastní život, Soraku. Vybojoval sis svoji vlastní, jedinečnou identitu. Poznání minulosti ti může přinést velké břímě. Jsi si naprosto jist, že si přeješ vše vědět?"
"Ano," odvětil rozhodně Sorak. "Víc než cokoli jiného."
Mudrc přikývl. "Jak si přeješ. Ale dopij svůj čaj. Vyžádá si to trochu příprav."
Když Mudrc přešel zpátky ke svému stolu, Sorak dopil několika doušky svůj horký čaj. Pálil, když ho polykal, ale po studeném dešti to bylo příjemné. Téměř nemohl uvěřit, že po tak dlouhé době se konečně dozví pravdu o sobě samém. Přemýšlel, jak dlouho bude Mudrci trvat, aby se připravil.
Starý dobrý čaroděj rozvázal a rozvinul nějaký svitek a pečlivě ho rozložil na svůj přecpaný stůl. Každý roh svitku zatížil malým těžítkem, potom se ostrým nožem píchl do prstu a potřísnil svitek pár kapkami krve. Smočil v ní husí brk a nakreslil pár run, pak vzal svíci a tyčinku červeného pečetního vosku a podržel je nad spisem. Něco si mumlal po vousy a ukápl kapičku červeného vosku, otiskl pečetní prsten a pečeť opět potřísnil kapkou krve. Opakoval celý postup ještě třikrát, u každého rohu svitku, a pokaždé použil jiný pečetní prsten.
Když ho Sorak pozoroval, jak připravuje kouzlo, znovu si všiml jeho prodloužené postavy, která byla výsledkem počátečních fází proměny. Pro elfa bylo přirozené, že byl vyšší než člověk, ale se svými necelými šesti stopami byl asi stejně velký jako on, Sorak, který neměl elfí proporce. A navíc Mudrc byl poměrně stár a lidé s přibývajícími léty rostou do země: elfové nebyli výjimkou. Ale přece, když byl mladší, musel být na elfa velmi malý. Buď to bylo tak, anebo se na jeho tělesné schránce výrazně podepsala metamorfóza. Musela být velice bolestivá. I teď se pohyboval pomalu, namáhavě, stejně jako se hýbají staří lidé, které bolí kosti. Když uváží změny, které zatím způsobila proměna, konečný výsledek musí být mnohem výraznější.
Jeho zvláštní oči možná také byly výsledkem proměny. Nakonec možná celé zmodrají, včetně bělma, a budou vyhlížet jako zářící safíry, které mu někdo zasadil do očních důlků. Sorak přemýšlel, jak to mohlo ovlivnit jeho zrak. Krk měl delší než obvykle, i na elfa, ale třebaže jeho paže byly také prodloužené, už se proporciálně lépe hodily k dospělému elfovi stejně jako nohy. A chodil trochu nahrbeně, měl postoj, který spolu s nadýchaným rouchem, skrýval něco, čeho si nyní Sorak lépe všiml, když k němu stál otočený zády. Jeho lopatky byly nezvykle vystouplé a působily dojmem, že má na zádech hrb. Přerůstaly pomalu v křídla.
Co to bylo za stvoření ten avangion? Sorak dumal, jak asi bude vyhlížet, až transformace bude dokončena. Bude podobný drakovi, nebo to bude úplně odlišná bytost? A věděl vůbec Mudrc sám, jaký bude konečný výsledek? Když si vzpomínal, čím vším prošli on a Ryana, aby se dostali sem, nebylo to nic ve srovnání s tím, co podstupoval Mudrc. Po celá ta léta, kdy putoval jako Tulák, tušil vůbec, na

jakou cestu vykročí? Určitě, už tehdy se musel rozhodnout, neboť Tulákovy zápisky obsahovaly v popisech krajů Athasu moudrá, skrytá poselství. Jak dlouho putoval světem jako poutník a sepisoval svoji kroniku, jež měla, podvratným způsobem, vést ochránce ve dnech, které měly teprve přijít. A jak dlouho studoval staré zapomenuté spisy a svitky, aby dokonale zvládl své umění a zahájil dlouhý a bolestivý proces proměny?
Ne, pomyslel si Sorak, to, čím jsme prošli my, nebylo ničím ve srovnáním s tímto.
Pohlédl na Ryanu a všiml si, že se na něho dívá velmi zvláštním způsobem. Byla unavená a bylo to na ní poznat, a když tak na ni hleděl, uvědomil si, že i on se cítí nesmírně unavený. Bolely ho ruce od toho, jak třímal Galdru proti stovkám nemrtvých, kterými si probíjel cestu. Byli promrzlí a mokří a únavou je bolely všechny kosti a teplo, jež sálal oheň věžní komnaty, spolu s horkým čajem, kterým je pohostil Mudrc, ho uspávalo stejně jako rozrušení, že konečně dosáhl svého cíle. Když pozoroval Ryanu, uviděl, jak se jí zavírají víčka a hlava padá na hruď. Šálek, který držela v ruce jí vypadl ze sevření a roztříštil se na podlaze.
Sotva udržel oči otevřené. Cítil, jak jím prostupuje zvláštní malátnost, a začal vidět rozmazaně. Jeho pohled sjel dolů na prázdný šálek, jenž držel v ruce, a najednou pochopil, proč se cítí tak ospalý. Vzhlédl ke Káře a uviděl, že ho upřeně pozoruje. Selhával mu zrak. Rozplynula se a zmizela mu z očí.
"Ten čaj…," zvolal.
Mudrc se obrátil a dlouze se na něho zadíval. Sorak k němu nechápavě vzhlédl.
"Ne…," vykřikl, vyskočil na nohy a mrštil se šálkem na druhou stranu místnosti. Rozprskl se o zeď.
Sorak zavrávoral a potácel se směrem k Mudrci. "Proč?" otázal se. "Udělal… jsem všechno…, co jsi… chtěl…"
Pokoj se s ním začal točit a Sorak se kácel k zemi. Tak - ko ho zachytil dřív, než se udeřil o zem, a přenesl ho zpět na jeho židli.
"Ne…," zasténal slabě Sorak. "Slíbil jsi… Slíbil…"
Jeho vlastní hlas mu zněl, jako by přicházel odněkud zdaleka. Snažil se opět postavit na nohy, ale jeho končetiny ho neposlouchaly. Uviděl pterrana, jak na něho netečně zírá, pohlédl na Karu, ale už nerozeznával její obrysy. A potom ztratil vědomí a všechno pohltila tma. Měl pocit, jako by dostal závrať a někam se řítil…

11

"Soraku…" hlas zněl ze všech stran.
"Soraku, poslouchej mě…"
Propadal se do temnoty. Snažil se otevřít oči, ale zjistil, že to nejde. Cítil se nějak odtržený od svého těla.
"Soraku, nesnaž se vzepřít. Nemusíš se ničeho obávat, leda by to byla pravda, ze které máš strach. Dlouhá cesta, po které jsi sem přišel, byla teprve začátek. Nyní se vydáš na další cestu, cestu do hlubin své vlastní mysli. Odpovědi, které hledáš, jsou všechny zapsány tam uvnitř."
Sorak poznal, že k němu promlouvá hlas Mudrce, přicházející z velké dálky, i když jasně rozeznával každé slovo. Neměl vůbec ponětí o prostoru a čase, vůbec necítil žádné fyzické vjemy. Bylo to skoro, jako by se vypařil ze svého vlastního těla a nyní byl unášen kamsi do éteru, postrádající svou podobu a cit.
"Bude ti připadat, že můj hlas slábne, jak budeš stále dál pronikat do nejhlubších zákoutí svého nitra," pravil Mudrc. "Poddej se tomu. Zprosti se všech myšlenek a úvah, všech starostí a obav, všech předtuch, všech přání a jednoduše se odevzdej tomuto prožitku, který se ti otevírá." V hloubi své mysli Sorak zaslechl Kivařin výkřik: "Soraku! Já se bojím! Zastav to!"
"Huš, Kivaro," zahnal ji Mudrc a Sorak byl překvapený, že ji vůbec slyší. Pronesl on Kivařina slova ve svém těle? Nebo s nimi nějak splynul Mudrc, aby je provázel na jejich cestě? Ale potom, jak předpověděl, jeho hlas zeslábl.
"Já s tebou nepůjdu," pravil Mudrc a potvrdil jeho myšlenku, "Ale zůstanu přítomen a budu tě střežit. Toto je cesta, kterou musíš podniknout zcela sám. Cesta do hlubin tvého vlastního já a ještě dále. Zatímco se budeš nořit hlouběji do své mysli, budeš se vracet zpět, zpátky o mnoho let, zpět do doby, než ses vůbec narodil…"

Sorak cítil, jak se pomalu propadá, jako když tělo klesá ke dnu, když už v plicích není vzduch. Hlas Mudrce slábl a slábl…
"Vracíš se zpět do doby, kdy část tebe, jež byla tvým otcem, a část tebe, která byla tvou matkou, se poprvé setkaly…, vracíš se zpátky, abys odhalil, kým byli a jak se potkali…, vracíš se do doby, kdy všechno začalo…"

o o o

Elfský kmen putoval celou zimu a teď se rychle blížily horké letní měsíce. Přišli z východu, ze Zázemí k západnímu předhůří Zvučících hor a dlouhý vlnící se průsmyk je dovedl k východním svahům. Neměli mapu, podle které by se řídili, místo toho je vedly vidiny jejich náčelníka, který jim řekl, že cesta bude krutá, ale hodná námahy kvůli tomu, co na jejím konci objeví.
Mira i ostatní věděli, že náčelníkovy vize budoucnosti jsou pravdivé, neboť k nim mluvil o horském průsmyku a neomylně je všechny převedl, stejně jako jim řekl o doutnající hoře, kterou nyní při pohledu ze svahů v dálce zahlédli. Každou noc shromažďoval náčelník svůj malý kmen kolem táborového ohně a sděloval jim, jaká další znamení mu odhalily jeho vidiny, a znovu jim připomínal, proč se vydali na tuto dlouhou pouť plnou utrpení. Byl to příběh, který Mira znala zpaměti stejně jako ostatní z kmene, kteří se připojovali ke skupině sedící v kruhu kolem ohně, když zaznívaly klíčové části legendy. Každou noc upřeně hleděli na svého náčelníka, který je znovu vypravoval. Byl to způsob jak znovu zdůraznit jejich poslání a upevnit jejich pospolitost pro společnou věc.
"A tak se stalo, že vznešený Alaron, poslední ze starobylé, ctěné dynastie elfích králů, byl proklet zlým Rajaatem, který se obával moci elfů a snažil se mezi ně zasít sítmě nešvarů," vypravoval náčelník. Celý kmen mlčky naslouchal a mnozí pokyvovali hlavami, když mluvil. "Svým nečistým kouzlem proklel šlechetného Alarona, takže nemohl už zplodit syny a jeho rod vymřel spolu s ním. A zlo, kterým obtížil náš lid, zůstalo s námi až do dnešních dnů, navěky hanba jeho jménu."
"Navěky hanba jeho jménu," opakovali lidé z kmene hrobovým sborovým hlasem.
"Potom vyvolal Rajaat mezi kmeny nenávist. Použil úplatků, lsti a kouzel a za určitý čas se mu podařilo vehnat kmeny do mnoha ozbrojených šarvátek. Pouze vznešený Alaron odolával, ale nebyl schopen kmeny znovu sjednotit. A tak jeho království zaniklo."
"A tak jeho království zaniklo," opakoval kmen jako jeden muž.
"Potom musel urozený Alaron prchnout, pronásledován zlotřilými Rajaatovými nohsledy," pokračoval náčelník. "Dostihli ho spolu se zbytky jeho kmene na místě, kterému se říkalo jezero Zlatých snů, a tam také zhasl sen našeho národa. Rozpoutala se lítá bitva a celý kmen byl vyvražděn. Smrtelně zraněn Alaron prchl do lesů Zvučících hor a tam v zoufalství padl na zem a očekával svoji smrt. Udělal, co bylo v jeho silách, a prohrál, ale nesklonil se před svým nepřítelem. Nechť si navždy připomínáme jeho chrabrost."
"Nechť si navždy připomínáme jeho chrabrost," pravila Mira spolu s ostatními příslušníky kmene.
"A stalo se, že když umíral, narazila na něho putující pyreenejka a zastavila se, aby mu do posledních okamžiků jeho života vnesla mír a útěchu. Mé vidiny neprozradily její jméno, ale ukázaly mi, že jí šlechetný Alaron, než naposledy vydechl, svěřil svůj meč, mocného Galdru, kouzelné ostří elfích králů. Než vypustil svoji duši, pronesl své poslední přání. ‚Vezmi si můj meč, symbol mého kdysi hrdého lidu,' řekl jí. ‚Pečlivě ho uschovej, ať nikdy nepadne do rukou nečistých, neboť čepel by se roztříštila, kdyby se ho snažili použít. Byl jsem proklet, abych nikdy neměl syna,' pravil, ‚a hrdé tradice mého lidu umírají spolu se mnou. Elfové jsou nyní poraženým národem. Vezmi si Galdru a pečlivě ho uschovej. Můj život stačí už jen na to, abych zahlédl pyreenejku jako tebe. Možná jednoho dne uspěješ tam, kde já jsem selhal, a najdeš elfa hodného tohoto meče. Když ne, tak ho ukryj před nečistými. Mohu jim upřít alespoň toto.'
A s těmito slovy zemřel. A království elfů zemřelo spolu s ním."
"A království elfů zemřelo spolu s ním," jako ozvěna se ozval smutný hlas kmene.
"Náš lid upadal a kmeny se rozptýlily široko daleko. Většina z nich vedla kočovný život v poušti a přepadala a okrádala jak lidi, tak sebe navzájem a zapomněla na svou čest. Jiní odešli, aby se usadili ve

městech Udí, kde obchodovali a smísili s nimi svoji krev a zapomněli na slávu svého kdysi hrdého národa. Ale přece v srdcích všeho lidu doutnala slabounká jiskřička naděje. Tato mdle zářící jiskra se stala legendou vyprávějící o Koruně elfů. Předávala se z generace na generaci, třebaže pro většinu nebyla ničím víc než pouhým mýtem, příběhem, který zpívali bardové kolem táborových ohňů, aby zkrátili osamělost nocí v poušti a přinesli chvilky útěchy do nuzných elfských čtvrtí ve městech, kde naši lidé žili v chudobě a ponížení. A tak si všichni připomínáme tuto legendu."
"A tak si všichni připomínáme tuto legendu," řekla Mira spolu s ostatními, kteří na svého náčelníka pohlíželi v extatickém nadšení, když mluvil, tvář ozářenou třepotavými plameny ohně.
"Přijde den, praví legenda," pokračoval náčelník, "kdy sedmý náčelníkův syn padne, aby znovu povstal, a z jeho vzkříšení se zrodí nový život. Z tohoto nového života vytryskne pramen nové naděje pro náš lid, a bude to Koruna elfů, kterou bude korunován mocný a dobrý vládce, jenž probudí k životu rodné lesy elfů. Koruna znovu sjednotí náš národ a nový úsvit s sebou přinese nový život pro náš svět. Tak se praví a tak se staň."
"Tak se praví a tak se staň," recitoval lid.
"A proto jsme se dnes večer sešli u táborového ohně, jak to děláváme každý večer, abychom si znovu připomněli náš cíl," řekl náčelník. "Od toho dne, kdy jsem během cvičení v boji s mým otcem, náčelníkem Měsíčních běžců, upadl a narazil hlavou na skálu, mám vize budoucnosti. Padl jsem a povstal a po mém vzkříšení pro mě začal nový život. Nový život, ve kterém jsem viděl obrazy, jež povedou můj lid k novému rozbřesku, který byl přislíben. Od toho dne vím, že mým údělem je najít Korunu elfů, kterou může být jedině legendární Galdra, Alaronův meč, symbol našeho lidu. A také vím, neboť jsem měl zjevení, že jednoho dne se stanu náčelníkem našeho společenství a že já, Kether, náčelníkův sedmý syn, povedu své lidi na cestě za pyreenejkou, která má ve svém svěřenství legendární Alaronův meč.
Došli jsme daleko na naší cestě," pokračoval Kether, "a nyní cítím, že už jsme blízko jejího konce. Odložili jsme všechny jiné zájmy, rivalitu i naše touhy a odevzdali jsme se duchovní čistotě Cesty Ochránce a přijali jsme Cestu Druidů, abychom se očistili od vášnivých citů, malicherné nadutosti a sobeckých zájmů. Abychom našli posla míru, který nás dovede ke Koruně, musíme nejprve najít mír v našich srdcích a stát se hodnými pro tento čin. Každý den si musíme znovu připomínat naše poslání a znovu se pro něj nadchnout. Naše srdce musí milovat každou živou věc a hořet láskou k našemu umírajícímu světu, aby se mohl zase jednoho dne probudit k životu. Tomuto vznešenému cíli se plně zasvěcujeme."
"Tomuto vznešenému cíli se plně zasvěcujeme," opakoval lid a oči všech žhnuly v záři táborového ohně.
Kether se rozhlédl kolem a uviděl, jak na něho všichni v očekávání hledí. Mira přemýšlela, jaké to asi je být náčelníkem a vědět, že každý z jejich společenství je závislý na jeho prozíravém vedení. Musí to být těžké břemeno, pomyslela si, ale Kether byl moudrý a silný a úspěšně nesl břímě na svých bedrech. Narovnal si zkřížené nohy a povstal, vysoký a hrdý přehlížel svůj lid. Dlouhé stříbřité vlasy měl stažené stužkou dozadu a spadaly mu až do půli zad. Jeho tvář, ostře řezaná, s nápadnými, vystouplými lícními kostmi, typickými pro jeho lid, byla okouzlující a krásná. Byl ještě mladý a nevybral si ještě ženu. Mira byla jednou z mladých žen svého kmene, které připadaly v úvahu, a přemýšlela, zda by se jednoho dne mohl rozhodnout pro ni. Byla by hrdá, kdyby mu mohla porodit silné syny, z nichž jeden by někdy převzal vůdcovství kmene.
"Došli jsme daleko, lidé moji," pravil Kether. "Shromáždili jsme se dnes na svazích Zvučících hor, nedaleko místa, kde před mnoha lety padl vznešený Alaron. Vím, že jste na této cestě prošli mnohým utrpením, ale cítím, že jsme blízko svého cíle. Někde tady, uprostřed majestátních Zvučících hor, přebývají ve svém klášteře mystické sestry villichi. Dožívají se vysokého věku a žijí podle Cesty Ochránce a Cesty Druidů. Jestli někdo ví, kde hledat Korunu elfů, pak to jsou dozajista ony.
Zítra si odpočineme a nasbíráme potravu na další cestu. Příštího dne se vydáme na jih, k vyšším svahům hor, kde vyhledáme domov kněžek villichi a předložíme jim svoji žádost. Mějte víru, lidé moji, a buďte silní. Co děláme, neděláme pro sebe, ale pro pokolení, která přijdou po nás. Spěte dobře dnešní noc, a pokud budete snít, nechť sníte o novém úsvitu pro náš lid a pro náš neosvícený svět. Přeji vám pokojný spánek."
Celý kmen se pomalu rozešel do svých stanů, ale Mira se zdržela u ohniště a zamyšleně hleděla do

mihotavých plamenů. Přemýšlela, a dělávala to často, jaká ji čeká budoucnost. Byla mladá, nedosáhla ještě šestnácti let, a na svou rasu měla malou, drobnou postavu. Měla dlouhé stříbřité vlasy, ostře řezané rysy tváře a světle šedé oči. Každý rok, během svého dětství, se ptávala matky Gardy, kdy vyroste do takové výšky jako ostatní z jejich kmene. A její matka se pokaždé usmála a říkala, že se brzy začne táhnout jako pouštní janovec po vydatném monzunovém dešti. Ale poslední léta se její matka přestala usmívat, když jí kladla tuto otázku, a Mira brzy poznala, že nikdy nebude větší než teď. Zůstane malá a nepřitažlivá, zakrnělec mezi svým lidem, a určitě od ní bylo pošetilé domnívat se, že si ji někdo zvolí za ženu, natož sám Kether. A když si ji nevybere nikdo z kmene, kdo potom?
Její matka už spala, když se vrátila do jejich stanu, ale třebaže se snažila pohybovat tiše, přece ji probudila, když vešla dovnitř.
"Miro?"
"Ano, matko. Odpusť, nechtěla jsem tě probudit."
"Kde jsi byla?"
"Seděla jsem u ohně a přemýšlela."
"Trávíš teď nějak moc času v osamění, pouze se svými myšlenkami," řekla s povzdechem matka. "Vím, že to máš v životě těžké, moje dítě. A zvlášť po odchodu tvého otce. Snažila jsem se tě vychovat, jak nejlépe jsem dovedla, ale vím, že jsi byla osamělá, neboť ti byla upřena otcovská láska. Odpusť mi."
"Není to tvoje chyba, matko."
Garda znovu povzdechla, když uléhala na svoji houni. "Ale ano, je," řekla. "Možná jsem měla být prozíravější. Tvůj otec nebyl z našeho kmene, a když jsem ho potkala, už tehdy jsem věděla, že s námi nezůstane.
Byl dost podobný Ketherovi: také ho cosi hnalo vpřed a neustále hledal smysl svého života. Nikdy mi neslíbil, že zůstane, a já jsem ho o to nikdy nežádala. Čas, který jsme spolu strávili, byl krátký, ale aspoň jsi mi zbyla ty, která mi připomínáš lásku, kterou jsme k sobě cítili."
"Myslíš, že se někdy vrátí?" zeptala se Mira.
"Kladla jsem si tuto otázku stále dokola," odpověděla její matka.
"A teď?"
Matka se na chvíli odmlčela. A potom tichým hlasem pravila: "Teď se už neptám. Běž spát, dcero."
Mira potom dlouho ležela bez hnutí, ale když jí matčin pravidelný dech prozradil, že spí, tiše vstala a vyšla ven. Spánek se jí vyhýbal. Cítila se nějak nepokojná, a nevěděla proč. Přešla na okraj útesu, blízko kterého tábořili, a hleděla na západ, na poušť, kterou osvětlovala záře dvojitého měsíce. V dáli zahlédla doutnající horu a u její paty uviděla měsíční záři, jak se odráží v jezeře Zlatých snů. Bylo to tam, kde Alaron podstoupil svoji poslední bitvu a někde tam poblíž také zemřel.
Nezdálo se to být příliš daleko, alespoň pro elfa ne. Třebaže byla malá, stále patřila k Měsíčním běžcům a myslela si, že by doběhla k jezeru za pár hodin. Věděla, že by neměla opustit tábor, protože byly na neznámém území, ale cosi ji k tomuto vzdálenému jezeru táhlo. Bylo to místo významné v historii jejího národa. Jak by mohla odolat a nevidět ho zblízka? A ta voda vypadala tak lákavě…, už tomu bylo dávno, co se koupala. Mira si přejela jazykem rty a nejistě se ohlédla přes rameno. V táboře byl klid a oheň už dohasínal. Obrátila se a pustila se starou stezkou, která vedla dolů ze svahu. A potom se dala do běhu.

o o o

Potkali se na břehu jezera Zlatých snů, na opačném břehu hornické vesnice Makly, nedaleko doutnající hory. Byla noc a dvojčatné měsíce, Ral a Guthay, byly oba dva v úplňku a ozařovaly úpatí hor stříbrnou září. Byla tehdy vlahá letní noc a měsíční svit tančil na klidné ploše jezera, až rozjiskřil celou vodní hladinu.
Ona pocházela z Měsíčních běžců, kočovného kmene, který obýval Zázemí a podnikl dlouhou cestu, aby se dostal do Zvučících hor. On byl mladý půlčík a jmenoval se Ogar. Byl sedmým synem kmenového náčelníka, narozen z jeho sedmé ženy. Byl vyšší než většina lidí z jeho kmene, měl svalnatou postavu, ostře řezané rysy tváře, černou hřívu vlasů a bouřlivé tmavé oči po svém bojovném otci.

Byl na cestě z vrchoviny dolů k jezeru, aby podstoupil Obřad zaslíbení, který stvrzoval jeho přechod od mládenectví k dospělosti. Musel sám skolit horskou šelmu, pouze svým oštěpem; porazit nepřítele v boji muže proti muži a přinést zpátky trofej ze zápasu; potom musel odříkat své sliby dvojitému měsíci a zapět Píseň zaslíbení. Horskou kočku již skolil a pochutnal si na jejím mase. A nepřítel, kterého si zvolil, byl hodný syna válečníka. Zabije člověka. Sešel na břeh jezera, aby se rozhlédl kolem hornického města Makly, plného neomalenců, a aby zjistil jak nejlépe se přiblížit, když tu ji spatřil, jak se sama koupe v jezeře.

Opatrně se připlížil blíž ke břehu, kde nechala ležet své šaty, a tiše ji sledoval ze svého úkrytu, jak si myje vlasy ve vodě prozářené měsíčním svitem. Nikdy ještě neviděl elfí ženu a byl unesen jejím půvabem a štíhlým ladným tělem, na kterém se leskly kapky vody. Nebyla tak vysoká, jak by čekal, ale přece byla nejméně o hlavu vyšší než on. Nemohl od ní odtrhnout oči. Dřepěl tam na břehu, opíral se o svůj oštěp a pozoroval ji, jak se koupe. V jejích pohybech bylo něco nádherně malátného, vznešeného a podmanivého. Tiše si něco prozpěvovala, když voda stékala z jejího těla a obnažovala její třpytivou hladkou pokožku v časném ranním světle. A potom praskla větévka a ona celá strnula a se strachem hleděla ke břehu.

Ogar jí byl tak unesen, že je vůbec neslyšel přicházet. Ani ona. Pohybovali se nepozorovaně, dokud je na poslední chvíli neprozradil hlučný krok vedle. A potom se na ni vrhli. Byla to malá lovecká tlupa lidí z hornické vesnice, která ležela na druhém břehu jezera. Byli čtyři a vřítili se do vody, cákajíce a povykujíce, dva z každé strany, aby jí odřízli cestu. Mohla se otočit a plavat na druhý břeh, ale buď zkameněla šokem, uvažoval Ogar, nebo neuměla plavat. Vykřikla, když se k ní přiblížili a popadli ji do rukou a hrubě s ní pohazovali. Podle jejich chování a výrazu tváře nebylo pochyb o tom, co mají v úmyslu.

Ogar vyskočil ze svého úkrytu a řítil se do vody s kopím napřaženým před sebou. Ti čtyři muži byli tak zaujati úmyslem uspokojit své nejnižší pudy a dělali takový rámus, že ho vůbec neslyšeli, jak se k nim blíží, ačkoli se k nim dral skrze stříkající vodu. Jednoho z nich proklál svým kopím, a až když muž zaječel a skácel se mrtvý, ostatní si teprve všimli, že byli napadeni, a obrátili se na něho. Když se jeden muž otočil, Ogar ho prudce udeřil do tváře rukojetí svého kopí a hrotem divoce rozřízl tvář druhého. Muž vykřikl a chytil se rukama za tvář, kde mu z hluboké řezné rány, která se mu táhla přes oko, od pravého spánku k levé lícní kosti, volně vytékala krev.

Aniž by se zastavil, Ogar zabořil oštěp do břicha třetího padoucha a zakroutil s ním. Muž zařval a podvědomě chňapl po ratišti oštěpu. Když se ho Ogar snažil uvolnit, čtvrtý muž pozvedl svůj obsidiánový meč a Ogar ucítil, jak ho druhý z nepřátel, jenž se vzpamatoval z jeho počátečního úderu, zezadu sevřel ve svých pažích. Pustil se oštěpu a vyklouzl z mužova sevření, ale přitom ho ztratil a zbyla mu už jen jeho dýka. Jak skočil do vody a vyklouzl z objetí člověka, rychle se dostal za něho a chytil ho za kotníky a pak prudce trhl. Muž sletěl dozadu. Když se Ogar hrozivě vynořil z vody, vrhl se na něho čtvrtý muž se svým mečem.

Ogar rychle uskočil stranou, ale ostří dopadlo na jeho rameno a způsobilo mu hlubokou a bolestivou ránu. Ogar vytáhl dýku a sekl po čtvrtém muži, ale minul a rychle se ponořil pod hladinu, neboť muž v odvetu prudce udeřil mečem a snadno by mu uťal hlavu, kdyby ho zasáhl. Podplaval pod svištícím ostřím, bodl nahoru a zabořil nůž muži do břicha a napříč mu je rozpáral. Muž strašlivě zařval, chytil se za břicho a snažil se nacpat vnitřnosti zpátky.

Když se zapotácel a skácel do vody, Ogar ucítil žhavou bolest. Prudce se vrhl dopředu a otočil se, aby čelil nebezpečí, ale bolest ho celého prostoupila, ztratil rovnováhu a zapotácel se, a když padal do vody, uviděl člověka, jak pozvedá dýku k smrtícímu úderu.

Potom muž zachrochtal a najednou znehybněl, neboť jeho hrudníkem projel hrot Ogarova ostří. Rozevřel široce oči, dostal skelný pohled a z úst mu vytryskla krev. Zřítil se do vody a odkryl nahou dívku, která stála za jeho zády a svírala v ruce Ogarův oštěp. Potom se Ogarovi pohled rozplynul a ztratil vědomí.

Probral se až mnohem později a slunce už stálo vysoko nad obzorem. Ležel na zemi na břehu jezera, ale nepamatoval si, že by vyšel z vody. Byl překvapený, že je vůbec naživu. A potom spatřil elfí dívku. Oblékla se a ovázala jeho ránu pruhem látky utrženým ze svých šatů. Hlavou mu přeběhla myšlenka, že má nejkrásnější oči, jaké kdy viděl. Skláněla se nad ním a pozorovala ho a on k ní obdivně vzhlížel.

Pomalu k ní vztáhl ruku, chtěl se jí dotknout, ale pak zaváhal, když si uvědomil, co dělá, a ruka mu strnula ve vzduchu.
Natáhla svoji ruku a lehounce se dotkla konečků jeho prstů a pohladila je, potom vztáhla druhou ruku a stiskla jeho ve svých dlaních. Usmála se a pomalu přitahovala jeho ruku k sobě. Vedla ji po své hebké šíji a žasl, jak je jemná. A potom se jeho rukou dotkla svých ňader a stále se mu hluboce dívala do očí.
Byli dvěma cizinci, lidé různých kmenů a odlišných ras, kteří ani nerozuměli řeči toho druhého, a nadto přirození nepřátelé, ale možná byli příliš mladí nebo příliš unesení kouzlem toho okamžiku, že vůbec nedbali na předsudky či nenávist. Žádný z nich přesně nechápal, co je přitahuje k sobě navzájem, ale od první chvíle, když se potkaly jejich oči, něco se stalo, přeskočila jiskra, vzniklo mezi nimi pouto a už více nebyli půlčík a elfka, ale pouze dva lidé, muž a žena, kteří se shlédli ve svých duších.

o o o

"Nastal čas, aby od nás odešel, Miro," pravila její matka.
Stály u vchodu do stanu, temné slunce zapadalo za obzor, a pozorovaly Ogara, jak stojí sám u ohně a upřeně hledí do plamenů.
"Ne!" zvolala Mira a poplašeně obrátila zrak ke své matce. "Jak něco takového můžeš říct?"
"Protože je to pravda, má dcero."
"Ale stal se přece jedním z nás!"
"Ne," řekla Garda, "není ve skutečnosti jedním z nás a nikdy se jím nemůže stát."
"Aleje to přece můj manžel a otec našeho dítěte!"
"Dítě je už dost staré na to, aby dobře prospívalo," řekla Garda. "A je čas, aby se Ogar vrátil ke svému lidu."
"Vyhnala bys ho jen proto, že je půlčík?"
"Ne," odvětila Garda. "To není náš způsob, Miro, a ty to víš. Kether nám ukázal, jak je moudré odložit staré záště. Ale je tomu už pět let a Ogar hyne touhou po svém kmeni a po své domovině. Půlčíci jsou silně svázáni se svým kmenem a svojí rodnou zemí. Jestli s námi zůstane ještě déle, pak zahyne."
"Potom musím odejít s ním," řekla Mira.
"Nemůžeš," odvětila jí matka. "Nepřijali by tě mezi sebe a nikdy by nepřijali tvého syna. Představoval by pro ně kletbu a nenechali by ho žít. Kdyby ses vrátila s Ogarem, znamenalo by to pro vás všechny jistou smrt."
"Co mám tedy dělat?" zeptala se podrážděně Mira.
"Musíš přijmout věci tak, jak jsou," řekla její matka. "Tak jako já jsem se smířila s tím, když nás opustil tvůj otec. Máš malého Alarona. Opatruj ho, tak jako já jsem opatrovala tebe, a buď vděčná za lásku, ze které se zrodil."
Mira a Ogar spolu rozmlouvali dlouho do noci. Za těch pět let, které strávili spolu, se naučili svou řeč, a tak se sblížili, že se jeden stal součástí toho druhého. Mira si slíbila, že nebude plakat; nechtěla Ogarovi učinit loučení ještě těžším, než bylo. Naposledy se milovali a on jí dal náramek ze své paže, bronzovou obruč, ve které bylo vyryto jméno a znak jeho klanu. Mira mu na oplátku věnovala prostý náhrdelník ze zelených a červených keramických korálků, který si sama vyrobila a který nosila. Ráno, když se probudila, byl Ogar pryč. A potom plakala.

o o o

Trvalo dlouho, než Ogar došel ke svému lidu, a zatímco s každým krokem blíž k jeho rodné zemi a kmeni mu bylo lehčeji u srdce, jeho smutek nad tím, že opustil Miru a svého syna Alarona, rostl. Od malička mu bylo vštěpováno, že elfi jsou zapřísáhlí nepřátelé půlčíků, ale přesto, když na ní poprvé spočinul jeho zrak, nemohl v ní vidět nepřítele. A ani její kmen s ním nezacházel jako s nenáviděným protivníkem. Přijali ho mezi sebe a pečovali o něho, dokud se mu nezhojily rány, a nikdo nebyl pozornější k jeho potřebám než Mira, která zůstala u jeho lůžka, dokud nenabral zase sil. Tou dobou už věděl, že ji miluje a že ona miluje jeho.

Když Mira požádala Kethera o svolení pojmout ho za manžela, Kether se pouze otázal, zda ho opravdu miluje a zda si je jistá, že on miluje ji. Nikdo se nezabýval otázkou rasy, a když se narodil Alaron, nikdo s ním nezacházel jinak než s ostatními dětmi. Jak mohou být takoví lidé jeho nepřáteli?
Ogar si předsevzal, že hned jak se vrátí, všechno vypoví otci. Byl si jist, že jeho otec bude potěšen a bude na něho hrdý. Jeho syn není mrtev, jak si všichni doposud mysleli. A nejenže je živ, ale vítězoslavně se vrací zpět, neboť zabil tři muže lidské rasy - čtvrtého skolila Mira - a vykonal Obřad zaslíbení.
Ale co je ještě důležitější, nese zprávu, že ne všichni elfové jsou nepřáteli půlčíků. Požádá svého otce o svolení, aby se mohl vrátit a přivést svoji ženu a syna, tak aby se kmen sám mohl přesvědčit, že elfi a půlčíci mohou žít pospolu…, dokonce milujíce jeden druhého.
Po jeho návratu ho kmen bouřlivě přivítal a uchystal velkou slavnost. Jeho otec hrdě seděl na místě pro náčelníky, když Ogar vykládal, jak skolil zcela sám horskou kočku a zabil tři muže. Ale když jim pověděl o Miře, všechno se změnilo.
"Proč jsi nezabil také tu elfku?" zeptal se s chmurnou tváří jeho otec.
"Otče, zachránila mi život," opáčil Ogar.
"Chceš říct, zachránila si svůj vlastní," opáčil jeho otec a zakabonil se. "Ti lidé ji napadli a tebe použila jen na to, aby sama mohla udeřit. To je způsob elfů. Jsou to falešníci."
"Otče, to není pravda," protestoval rozhodně Ogar. "Ten čtvrtý muž by mě býval zabil, kdyby mi nepřispěchala na pomoc. Způsobil mi těžké zranění a ona mě tam klidně mohla nechat zemřít. Místo toho mě vytáhla z vody, uložila na břehu a pak ošetřila mé rány. A potom mě vzala k jejich kmeni a tam mi poskytli přístřeší, dokud jsem se neuzdravil. Mohli mě snadno zabít, otče, ale oni mě přijali do svého kmene."
"Ty jsi se připojil k elfímu kmeni?" zvolal zděšeně jeho otec.
"Jmenují se Měsíční běžci, otče," řekl Ogar, "a vůbec nejsou takoví, jak nás o elfech učili. Chovali se ke mně velmi laskavě a nikomu nevadilo, že jsem půlčík. Žil jsem jako jeden z nich."
"Chceš snad říct jako jejich otrok!" opravil ho zlostně jeho otec.
"Ne! Copak by dovolili otroku, aby si vzal za ženu jednu z jejich krve?"
"Cože?" zvolal jeho otec a vyskočil na nohy.
"Mira je mojí ženou, otče," oznamoval Ogar. "Máme spolu dítě. Máš vnuka. Kdyby ses s nimi jen mohl setkat, vím, že bys -"
"Že by se můj syn mohl spojit se špinavou elfkou a počít s ní dítě!" řval v návalu zuřivosti jeho otec a ostatní z kmene se připojili k jeho vzteklému křiku. "Nikdy bych nevěřil, že se dožiji tohoto dne!"
"Otče, poslyš - " řekl Ogar, ale nemohl překřičet vřavu, kterou vyvolala jeho slova.
"Zneuctil jsi mě!" hřímal jeho otec a mířil na něho prstem. "Zostudil jsi celý kmen! Pošpinil jsi každého půlčíka na celém světě!"
"Otče, mýlíš se -"
"Ticho! Ty nemáš co mluvit! Raději bych tě viděl, jak se páříš s nějakým zvířetem, než se dozvěděl, že ses honcoval s elfkou! Už nejsi více můj syn! Už nejsi pravý půlčík! Jsi pošpiněn a zneuctěn a my ze sebe musíme smýt tuto odpornou skvrnu, která ulpěla na našem kmeni! Slyš, lide můj! Ogar už není více můj syn! Já, Ragna, náčelník Kalimorů, ho tímto proklínám a nařizuji, aby byl za trest upálen! Spálíme tak nemoc, která se mezi námi objevila! Ať už ho nevidím!"
Chopili se ho a odtáhli pryč, kopali do něho a bili a pak ho přivázali k nejbližšímu agafarskému stromu a odešli, aby připravili kůl a hranici. Ráno provedou Očistný rituál, kdy se ho každý člen kmene před svým náčelníkem formálně zřekne a prokleje jeho jméno, a při západu slunce ho upálí.
Pozdě v noci, když se všichni uložili ke spánku, přišla za Ogarem jeho matka. Stála před ním, s očima plnýma slz, a ptala se ho, proč učinil tak strašlivou věc, proč jí vnesl do srdce takovou bolest. Přemýšlel, jak by jí to vysvětlil, ale potom poznal, že by to stejně nikdy nepochopila, a raději mlčel.
"Ani se mnou nechceš mluvit, můj synu?" zeptala se, "je to naposledy, než se tě budu muset před tvým otcem zřeknout."
Pozvedl k ní zrak a hledal v jejích očích pochopení. Ale žádné neviděl. Ale možná existovala ještě poslední naděje. "Osvoboď mě, matko," žádal. "Jestli jsem tak zneuctil kmen, alespoň mě nech jít zpátky k těm, kteří mě přijmou. Pomoz mi, ať se mohu znovu přidružit ke své ženě a synovi."

"Nemohu," řekla. "Přestože mi puká srdce, slova tvého otce jsou zákonem. Sám to víš." "Tak mě necháš tedy zemřít?"
"Musím," pravila. "Musím mít ohled na tvé bratry a sestry. Pro jejich bezpečí nemohu riskovat otcovu pomstu. Navíc neměl by ses za kým vrátit."
Vzhlédl k ní a náhle znejistěl. "Co tím chceš naznačit?"
"Tvůj otec vyslal běžce k Tomu, Který Nemá Tvář."
"Ne!" vykřikl Ogar hrůzou. "Ne, k tomu ne!"
"S tím nic nenadělám," řekla. "Vůle tvého otce představuje zákon. Nikdy předtím jsem ho neviděla tak šíleného vzteky. Přísahal, že smyje hanbu, ve kterou jsi nás uvrhl. Požádá Toho, Který Nemá Tvář, aby proklel Měsíční běžce a zabil každého elfa v kmeni."
"Ale oni se ničím neprovinili!"
"Zneuctili Ragnova syna," pravila, "a skrze tebe zneuctili samotného Ragnu. Rozhodl se pro tuto cestu a nic ho neodradí."
"Rozvaž mi pouta, matko! Proboha, pusť mě na svobodu!"
"Ty bys mě odsoudil ke stejnému osudu, jaký čeká tebe, jen abys mohl prchnout?" otázala se. "Ty bys obětoval své bratry a sestry, aby byli upáleni místo tebe? Jak mě jen můžeš žádat o takovou věc? Skutečně, ty musíš být znesvěcen elfy, když myslíš v takovou chvíli jen na sebe a neohlížíš se na ně."
"Nemyslím pouze na sebe, ale na svoji ženu a dítě a celý kmen Udí, kteří neudělali nic, čím by vás urazili!"
"Tak, teď vím, na čí jsi straně," řekla. "Ragna měl pravdu. Už nejsi náš Ogar. Už nejsi více můj syn. Víc ti záleží na kmeni mizerných elfů než na vlastní rodině a tvém lidu. Už nejsi více půlčík. Můj syn je mrtev. Myslela jsem, že zemřel před pěti lety a nyní vím, že tomu tak opravdu bylo. Už dávno jsem ho oplakala. Nezbývá už nic."
Otočila se a odcházela, třebaže křičel a snažil se přetrhnout pouta. Ale svázali ho pevně a nebylo úniku.

o o o

Sestoupili z nižšího předhůří severního hřebene, aby překročili malé údolí na okraji pouště, za kterým se v zakřivené, zubaté řadě, jež se táhla, kam až oko dohlédlo, tyčily nejvyšší vrcholky Zvučících hor. Když se vydali údolím, mohli v dálce zahlédnout Dračí zub, nejvyšší horu na celém Athasu. Kether ji viděl ve svých snech a věřil, že tam najdou pyreenejku. Když jim oznámil, že jejich hledání je téměř u konce, zavládla mezi Měsíčními běžci nesmírná radost, a když vkročili do údolí a zamířili směrem k horám, zcela spontánně se dali do zpěvu.
Ani ne o hodinu později byli všichni mrtvi.
Alaron stál sám uprostřed padlých těl, celý zkoprnělý, v němém úžasu a zděšen do takové míry, že to nemohl unést. Nemohl pochopit, co se vlastně stalo. Jeho matka ležela na zemi u jeho nohou s očima široce rozevřenýma, s nepřítomným pohledem, se rty staženými ve smrtelném zápase, který se jí zračil ve tváři. Strkal do ní, volal její jméno a křičel, ale nedostal žádnou odpověď. Už nikdy mu neodpověděla a ani nikomu jinému.
Kivara tam ležela také, mrtvá, a blízko ní Eyron a Lyrik, jeho tři kamarádi, kteří se všichni, svíjejíce se bolestí, s výkřikem skáceli k zemi. Drželi se za hrdla a svíjeli se v agónii, dokud nevypustili duši. Kether také padl a nebylo už více mocného náčelníka. Jeden po druhém se káceli pod vlivem strašlivé, neviditelné síly a zbyl pouze Alaron, nedotčený tím, co skolilo všechny ostatní. Vystrašený a bezmocný viděl všechny své lidi umírat v mučivé bolesti.
Teď se prázdným pohledem rozhlížel po zkroucených tělech, která byla všude kolem něho roztroušená na písku. Byl to tak děsivý pohled pro jeho mladou mysl, že ho nemohla snést. Stál tam, měl zrychlený dech a na své malé hrudi cítil nesmírný tlak. Tklivě naříkal a po tvářích mu stékaly slzy. A potom něco uvnitř jeho nitra povolilo.
Otočil se a začal kráčet ven do pouště. Nevěděl, kam jde, ani to nechtěl vědět, nebyl schopen žádné myšlenky. Jednoduše kladl jednu nohu přes druhou a kráčel se skelným, nezaostřeným pohledem. A potom se jeho malé nožky začaly pohybovat rychleji a dal se do běhu.

Napůl plačící, napůl lapající po dechu, utíkal stále rychleji, jako by chtěl uniknout před hrůzou, kterou měl v zádech. Pádil stále hlouběji do pouště, zhluboka nasával vzduch do plic, jako by mu na prsou ležela nesmírná tíha a jako by se něco uvnitř jeho těla vířilo, pěnilo a zmítalo. Utíkal rychleji než kdy předtím; utíkal tak dlouho, dokud mu neselhaly síly, ale něco uvnitř jeho mysli se zhroutilo dřív, než mu vypověděly poslušnost jeho svaly. Spadl na zem, ležel roztažený na písku, tváří dolů, a svíral prsty, jako by se chtěl zachytit spečené půdy a zachránit se tak od pádu ze světa.
Jeho otec prostě jednoho dne odešel a teď je navždy pryč i jeho matka, jeho strážkyně a ochránkyně. Roztomilá Kivara, jeho rozpustilá mladá kamarádka…, je pryč. Šťastný, malý Lyrik, který se neustále smál a zpíval…, odešel. Eyron, který byl jen o pár let starší, ale vždycky vypadal, že ví všechno lépe než ostatní…, je pryč. Kether, jejich šlechetný, náčelník, prorok…, pryč. Všichni a všechno, co znal, je pryč a on zůstal sám. Opuštěný. Bezmocný. Proč přežil? Proč? Proč?
"PROOOOOOOOČ?" sténala jeho mysl, a jak křičela, roztříštila se, rozštěpila se na kousky, jeho identita se rozpadla a mladý elfčík Alaron, pojmenovaný po dávném králi, prostě přestal existovat. A jak tam tak ležel mrtvý, a přece ne mrtvý, jeho mysl roztříštěná na kusy se zoufale snažila zachovat při životě a začala se nově formovat. Jako by byl její výkřik vyslyšen v jiné existenční rovině, přišla odpověď. Nejprve jeden, potom druhý, pak třetí, potom čtvrtý…

o o o

"Dozvěděl jsem se to," zašeptal a otevřel oči. Těžce polkl a potlačil slzy. "Já… to vím."
"Ano," pravil Mudrc a hleděl na něho s vlídným výrazem ve tváři. "Ano, teď to víš. Je to ono, co jsi chtěl vědět?"
"Tolik let jsem přemýšlel a toužil po pravdě…, a teď si přeji, abych ji býval nikdy nepoznal," řekl sklíčeně.
"Byla to krutá pravda, kterou jsi odhalil, Alarone," řekl Mudrc.
"Ty znáš moje pravé jméno?" divil se Sorak. "Ale… říkal jsi, že na té cestě se mnou nebudeš…"
"A také jsem nebyl," opáčil Mudrc a smutně potřásl hlavou. "Stačilo mi, když jsem se dozvěděl, co objevíš. Nechtěl jsem to vidět na vlastní oči."
"Ty jsi to věděl?"
"Ano, věděl," odpověděl Mudrc. "Třebaže mě moje životní cesta zavedla daleko od nich, některá pouta nemohla být přetrhána. Cítil jsem, když zemřela."
"Zemřela?" zeptal se Sorak.
"Tvoje matka, Mira," řekl Mudrc. "Byla to moje dcera.
"Otče!" zvolala Ochránkyně, která se náhle vynořila. "Je to možné? Jsi to opravdu ty?"
"Ano, Miro," odpověděl Mudrc a potřásl hlavou. "Byla jsi ještě dítě, když jsem odešel. A od té doby jsem se hodně změnil. Nemyslím, že by ses na mne pamatovala."
Sorakovi teď po tváři stékaly slzy, ale byla to Ochránkyně, kdo vzlykal. Všichni plakali. Všichni společně, společenství Měsíčních běžců, které zemřelo, a přece žilo dál.
"Tomu nerozumím," pravila Ochránkyně. "Jak je to možné? Jsme součástí Soraka."
"Část tebe je součástí Soraka," vysvětloval jí Mudrc. "Část tebe je Mira, duch mé dávno ztracené dcery. A část tebe je Garda, moje žena, matka Miry a Alaronova babička.
Mocné psionické síly, se kterými se Alaron narodil, ale které ještě neprokázal, ustanovily mezi tebou a ostatními ze společenství silné, ale sotva patrné pouto. Nemohl se smířit s vaši smrtí, a tak vás zemřít nenechal. Nevěděl, co dělá. Viděl vás zemřít, a nemohl to snést, a tak určitá část jeho osoby vás při sobě udržela silou, jež se vzepřela samotné smrti. Jeho ztýraná malá mysl nemohla unést utrpení, a tak se rozpoltila, ale zároveň Alaron obětoval svoji vlastní identitu, aby vy jste mohli žít. Ty, Kether a Kivara, Eyron a Lyrik a ostatní…"
"Ale… co Dětská duše? A Přízrak?"
"Dětská duše je ten, který ve strachu prchl před hrůzami, jež viděl, a zakuklil se hluboko v nejskrytějších koutech vašeho společného vědomí. Přízrak ztělesňuje primární touhu po přežití, zuřivost, kterou jste cítili tváří tvář smrti, poslední vzdor před nevyhnutelným osudem."

"A Skřek?" zeptal se Sorak, který se opět dostal do popředí. "Z čeho se zrodil Skřek?"
"Z tebe," řekl Mudrc. "Je to součást tvé osoby, která znala cestu, po které se vydáš, ještě dřív, než ses narodil, ztělesnění výzvy, aby sis zvolil Cestu Ochránce a abys přijal Cestu Druidů. Narodil se v okamžiku, kdy Alaron přestal existovat, a v této kritické chvíli vysál sílu ze samotného světa a ztělesnil se ve tvé mysli. Skřek je ta část tvé osoby, která představuje Athas samotný a každé živé stvoření, které se na této planetě vyskytuje. Ty jsi Koruna elfů, Soraku, narozený z náčelníkova sedmého syna. Proroctví netvrdilo, že se bude jednat o náčelníka elfů. Tvůj otec padl, když zachraňoval tvoji matku, a povstal poté, co mu ošetřila rány a zachránila mu život, a z tohoto nového života se zrodil další - tvůj."
"A ten mocný, dobrý vládce?" zeptal se Sorak.
"Žádný vládce, pouze ten, jenž doufá, že povede lid," odpověděl Mudrc. "Avangion, bytost, která je skrze mne ve stádiu svého pomalého zrodu. A teď, když jsi sem přišel a poznal jsi pravdu o sobě samém a mé osobě, nadešel čas dokončit další fázi proměny. Nebo bych spíš měl říci, že se snad brzy završí, podle toho, jak ty se rozhodneš."
"Cože, já rozhoduji?" zvolal Sorak. "Ale… proč by mělo rozhodnutí záležet na mně?"
"Protože to musí být tvá volba," odpověděl mu Mudrc. "Svobodná volba. Ty jsi Koruna elfů a ty musíš dát sílu dalšímu stupni proměny a bez tvé síly nemohu pokračovat. Ale je to rozhodnutí, které musíš učinit ze svobodné vůle."
"No… samozřejmě, dědečku," souhlasil Sorak. "Řekni, co mám udělat."
"Neprojevuj souhlas tak zbrkle," radil Mudrc. "Oběť, kterou musíš přinést, je obrovská."
"Pověz mi o ní," naléhal Sorak.
"Musíš mne posílit skrze své společenství," odpověděl Mudrc.
"Společenství?"
"Je to jediný možný způsob," odvětil Mudrc. "Nezemřou, ale skrze mne budou žít dál. Ne stejným způsobem, jako žili v tobě. Naše duše se sjednotí, vznikne pouze jedna a dá zrod avangionovi. Je to sice pouhý začátek velmi dlouhého procesu, ale naprosto nezbytný krok vpřed."
"Takže… všechno bylo předurčeno, aby se stalo?" zeptal se Sorak.
"Osud je pouze řada náhod," odpověděl Mudrc, "řízených vůlí. Ale přesto, téměř celý svůj život jsi žil jako společenství v jednom. Dřív než vydáš souhlas, musíš zvážit následující: uneseš život bez nich?"
"A… budu potom Sorakem?"
"Ano, pouze Sorakem. Nebudeš mít více ostatní. Budeš sám."
Sorakův pohled zabloudil na místo, kde poklidně dřímala Ryana s Karou po boku, která na ni dávala pozor. "Ne," pravil. "Nebudu sám. Nebojím se."
"A co na to říká společenství?" otázal se Mudrc.
"Jsme s tím srozuměni," ozvala se Ochránkyně. "Sorak nám bude chybět, ale aspoň část našich duší bude navždy spojená s ním. A budu šťastná, až ho uvidím uzdraveného, a stejně tak ráda se připojím ke svému otci, kterého jsem ve skutečnosti nikdy nepoznala."
"Potom pojďte ke mně," pravil Mudrc a vztáhl ruce. "Nechť se Galdra stane mostem mezi námi. Vytáhni svůj meč."
Sorak povstal a obnažil Galdru.
"Podrž ho vodorovně, hrotem směrem ke mně," přikázal Mudrc.
Sorak udělal, jak mu bylo řečeno.
Starý kouzelník položil ruce na ostří a pevně je sevřel.
"Drž ho pevně," řekl.
Sorak zvýšil stisk svých rukou na jílci meče.
"A teď?" zeptal se.
"Teď přijde konec," pravil vážně Mudrc. "A nový začátek."
A s těmito slovy se nabodl na meč.
"Ne!" vykřikl Sorak.
Ale bylo pozdě. Ostří projelo tělem starého dobrého čaroděje a Sorak ucítil silné pálení a prudký nával tepla a potom se mu začala točit hlava. Ostří Galdry se rozzářilo modravým světlem a Sorak cítil, jak z jeho nitra cosi vysává společenství. Sténal, protože to bylo, jako by mu je někdo násilím rval z mozku, a

potom se mu zdálo, že z jeho těla do Mudrce přechází po ostří meče nadpozemská, beztvará postava. A pak následovala další a další, stále rychleji přecházely světélkující duše bytostí, jež tvořily společenství, po ostří meče z jeho těla do těla starého kouzelníka.
A potom vše skončilo a oba dva, Sorak i Mudrc, se zhroutili k zemi. Spojení bylo přerušeno, neboť čepel ze starého dobrého čaroděje vypadla.
Kara vstala, přešla k Sorakovi, dřepla si vedle něho a měřila mu puls. Spokojeně si oddechla a prohlédla Mudrce, který ležel, sténaje na zemi, a těžce dýchal. Z jeho rány volně vytékala krev. Kara vzala Stříbřitý náprsní krunýř, jak jí Mudrc nařídil, když Sorak podnikal cestu do svého nitra, a upevnila mu ho kolem těla. Potom uviděla, že talisman vzplanul jasnou září, a náhle se jí Mudrc ztratil před očima.
Napjatě čekala, minuty se zdály být delší než hodiny, a potom se znovu objevil a pomalu se vynořoval před jejím zrakem. Rána způsobená čarovným mečem se zocelila a zmizely i stopy po krvi. Stříbřitý náprsní krunýř byl také pryč. Rozevřela jeho roucho a zjistila, že s ním splynul a stal se součástí jeho těla. Stříbrné kroužky matně zářící zbroje se přeměnily ve stříbrné peří na jeho hrudníku, jenž teď připomínal ptačí hruď.
A potom Mudrc otevřel oči. Byly úplně modré, neměly žádné bělmo ani zornice, byly to prostě kruhové modré zřítelnice, které působily dojmem, že září. Z jeho úst vyšel dlouhý, hluboký vzdech.
"Nyní jsme všichni spolu," pravil. Pak se slabě pousmál. "Vše začalo."

12

"Tak, mé hledání je u konce," řekl Sorak, který se právě probudil a uviděl Karu, jak se na něho dívá.
"Život je hledání," odpověděla Kara. "Hledání odpovědí po smyslu života. Tvá cesta zdaleka nekončí."
"Jediná odpověď, kterou jsem kdy hledal, byla ta, kdo byli moji rodiče a co se s nimi stalo," řekl Sorak. "A jediný smysl mého života, který jsem kdy našel, bylo v pátrání po Mudrcovi."
"Našel jsi odpověď, kterou jsi hledal, a našel jsi také Mudrce. To je víc, než čeho jiní lidé dosáhnou za celý svůj život. Ale přesto je to pouhý začátek. Tvůj život má větší smysl, než si uvědomuješ. Spočívá v tvém odevzdání se Cestě Druidů a Cestě Ochránce. A můžeš také najít smysl v poutu, které existuje mezi tebou a Ryanou, která tě posilovala během tvého pátrání. Můžeš ho rovněž najít sám v sobě, když budeš zkoumat svou podstatu, kdo jsi a čím se ještě můžeš stát."
Sorak si přejel jazykem rty. "Teď jsou pryč," řekl a myslel přitom na společenství. "Je to tak divný pocit. Je to pocit… osamění. Je to totéž, co cítí druzí…, samota?" Zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem to nepoznal." Povzdychl. "Báli se, že až najdu Mudrce a požádám ho o pomoc, že je nějak donutí, aby odešli. A přesto mi pomáhali během mé cesty, i když věděli, že to může znamenat jejich smrt."
"Nikoli jejich smrt, ale jejich vysvobození, a také tvoje," řekla Kara. "A v tom můžeš dokonce najít ještě větší smysl."
"A co bude teď?"
Pyreenejka se usmála. "Život půjde dál. Cesta Ochránce je dlouhá a často obtížná, ale naše učení tě povede. Čaroděj - král je stále silnější a s každým dalším dnem je planeta více ničena a hrozba draků roste. Všichni se musíme drakům postavit, až přijde čas. Ale teď nechme věci tak, jak jsou. Brána je zavřena. Tamty schody teď nevedou do Bodachu, ale do zahrady, kde čeká Ryana, aby se dozvěděla, co jsi objevil. Unavovala mě nesčetnými otázkami, chtěla vědět, co se stalo, když spala, ale to jí musíš říct ty, ne já. Běž za ní."
Sorak těžce polkl a zadržel dech, jak se upřeně díval na pyreenejku. "Co se stalo s Mudrcem?"
"Nyní odpočívá," řekla Kara. "Musí odpočívat dlouho. Překonal těžký stupeň metamorfózy a bude mu trvat mnohem déle než tobě, aby se zotavil. Bude spát mnoho dní, možná týdnů, a nesmí být rušen. Požádal mne, abych ti popřála štěstí a řekla sbohem. Prozatím."
"Jen doufám, že jsou teď šťastni," řekl Sorak a myslel přitom na společenství. "Chybějí mi. Cítím podivnou… prázdnotu."
"Ano," odpověděla Kara. "Ten pocit znají všichni, muži stejně jako ženy. Jsem si jista, že Ryana ti o něm může říci všechno. Běž za ní, Nomáde. Čekala dost dlouho."
Sestoupil po kamenných schodech, míjel věžní komnaty, které vypadaly zcela nově, vůbec ne opuštěně

jako ruiny se ztrouchnivělými podlahami, které viděl, když poprvé vystupoval po schodech nahoru do věže. Když přišel dolů do přízemí, uviděl masivní dřevené dveře na místě, kde byl předtím pouze drolící se klenutý vchod. Otevřel je a vstoupil do krásné zahrady plné vonících květin a zelených rostlin s velkými listy, které se lehce kymácely v letním vánku. Pod jeho nohama rostla tráva, svěží a hustá, zelená tráva, jakou nikdy předtím neviděl. Vzduch byl naplněn zpěvem ptáků.
Na vzdáleném konci zahrady se táhla kamenná zeď, za kterou mohl spatřit zelenou nekonečnou pláň. Zezadu k němu vítr přinášel neznámou vůni, ostrou, čerstvou, osvěžující. Když se otočil a podíval za věž, zjistil, že to byla vůně moře. Jeho modrozelená plocha se před ním rozprostírala a nebylo to už Moře Siltu, ale moře plné vody, bylo zde víc vody, než si kdy uměl představit.
Po Bodachu nebylo ani památky. Nacházeli se v tak dávné době, že město ještě nebylo postaveno. Byla zde pouze věž, nic dalšího kolem. Nic než moře z jedné strany a svět, o kterém se mu pouze snilo v dětských snech. Zelený svět. Svět nedotčený a nezničený nečistými kouzly. Bylo to tak nádherné, až mu to vzalo dech.
"Je to krásné, že?" řekla Ryana.
Otočil se a uviděl ji nedaleko, jak drží v ruce rudou květinu. Natáhla ruku směrem k němu.
"Říká se jí růže," řekla. "Nikdy jsem si nemyslela, že by něco mohlo tak sladce vonět."
Podala mu ji, přivoněl si a cítil její jemnou vůni.
"To je nádherné," žasl. "V životě bych nevěřil, že by mohlo existovat něco podobného."
"Nemůžeme zde zůstat, víš," řekla Ryana. "Kara říkala, že musíme jít zpátky. Nepatříme sem. Nepatříme do této doby."
"Já vím," odpověděl Sorak.
"Kdybychom tak mohli zůstat," řekla toužebně. "Když vidím, jaký byl svět kdysi, a když pomyslím, co se s ním stalo, chce se mi plakat."
"Možná se sem budeme moci někdy vrátit," odpověděl. "Teď když víme, jaký může svět být, poznali jsme, proč kráčíme Cestou Ochránce. Dává to našemu životu nový smysl."
"Ano," přisvědčila. "Poušť může být krásná i ve své prázdnotě, ale na Athasu je místo pro obojí, jak pro poušť, tak pro toto." Zaváhala. "Jak se teď cítíš?"
"Divně," řekl Sorak. "Velmi zvláštně. Je ve mně prázdnota, jakou jsem nikdy nepoznal."
"Všichni tedy odešli?"
"Ano. Všichni jsou pryč. Budou mi velmi chybět. Nevěděl jsem, jaké to je být… normální. Cítím se jako pouhý stín mého dřívějšího já. Nebo našeho já," dodal hořce. "Ano, budou mi chybět. Ale musím se naučit žít bez nich."
"Máš ještě mě," řekla a podívala se na něho, pak sklonila hlavu a dívala se někam do země. "Tedy, jestli mě ještě chceš."
"Vždycky jsem po tobě toužil, Ryano," řekl. "Ty to víš."
"Ano, já vím. A vím, co mezi námi stálo. A… co stojí mezi námi teď?"
"Nic," řekl a objal ji, držel ji blízko a políbil ji něžně na krk. "A už nikdy mezi námi nic stát nebude."

o o o

"Je čas jít," řekla Kara. Stáli v nejvýše položené komnatě věže. "Brána se otevře."
"Nemůžeme se ještě rozloučit s Mudrcem?" zeptala se Ryana.
Kara zavrtěla hlavou. "Nacházíme se nyní mezi dvěma světy. Když půjdete dolů po těchto schodech, zavedou vás zpět do Bodachu. Nemůžete dojít do Mudrcovy komnaty, kde spí. A i kdyby to bylo možné, nepodařilo by se vám ho probudit. Jednoho dne bude vše jinak. Ale teď se musíme vrátit do doby, ze které jsme přišli."
"Dobře," řekl Sorak. "Jsme připraveni."
Kara vyhlédla z okna. Spatřila temné slunce, jak pomalu zapadá za horizont a záře jeho posledních paprsků mizí z dohledu. "Brána je nyní otevřená," řekla.
Vydali se dolů po schodech. Jak sestupovali, kamenné zdi působily starším dojmem a pod jejich nohama se objevila silná vrstva prachu. Procházeli nižšími patry, kde scházely podlahy. Svěží vůně moře zmizela.

Vystřídal ji pronikavý zápach siltu, který vnikal dovnitř úzkými otvory. Byli opět zpátky ve své době. Vše jim připadalo ještě zničenější než dříve.
"Bude noc, až vyjdeme ven," ozvala se Ryana. "Budou tam nemrtví."
"Počkáme ve věži až do svítání," řekla Kara. "Nevstoupí dovnitř, budeme v bezpečí. Ráno pak odejdeme stejnou cestou, kterou jsme přišli. Jestli budete chtít, bude dost času na to, abyste si odnesli něco z pokladu."
Sorak pohlédl na Ryanu a usmál se. "Už mám poklad, po kterém jsem toužil."
"Já také," odpověděla Ryana s úsměvem. Zastavila se dole na schodech a otočila se k Sorakovi. "Nemůže být ale na škodu, když si naplníme naše tlumoky."
A pak vykřikla, neboť zpoza rohu, na dně schodišťové šachty, se vynořila krvavá ruka, chytla ji za vlasy a strhla prudce dozadu. O chvíli později bylo slyšet pád a pak se rozhostilo ticho.
"Ryano!" Sorak vytasil meč a řítil se dolů po posledních schodech, s Karou v patách.
Najednou zkameněl, protože uviděl Valsavise, jak drží Ryanu a tiskne jí na krk nůž. Byla v bezvědomí. Omráčil ji, aby si byl jist, že se nepokusí proti němu použít svých schopností villichi. Svíral ji jednou rukou kolem hrudníku a tiskl nůž na její hrdlo, hrotem napřed, aby jedno rychlé bodnutí vše skončilo.
"Jeden pohyb, stačí mrknout okem, a bude po ní," vyhrožoval chraplavým hlasem.
Vypadal, jako kdyby prošel bitvou. Krvácel z mnoha ran, jeho levá ruka byla pryč, zůstal jen příšerný pahýl u zápěstí. Jeho dlouhé šedé vlasy byly slepené krví, která postříkala i jeho tvář, a šaty měl rozervané na cáry.
"Zanechal jsi mi dobrou stopu plnou mrtvol, kterou jsem mohl lehce sledovat," řekl chraplavě.
"Naneštěstí, některé z mrtvol sledovaly zase mě. Měl jsem co dělat, elfčíku, ale zdá se, že jsem tě opět dostihl."
"Jsi velmi vytrvalý muž, Valsavisi," řekl Sorak. "Ale přicházíš pozdě. Již jsem naplnil své poslání."
Valsavis na něho chvíli zíral a pak se rozesmál. Sorak i Kara na něho užasle hleděli. Ryana bezvládně visela v jeho mocném sevření.
"Víš," řekl Valsavis, "je to poprvé v mém životě, kdy mě opravdu něco rozveselilo. Tak ty jsi korunoval svého krále, dobrého kouzelníka, není-liž pravda? A v jakém nádherném paláci sídlí! Nechť je pozdraven mocný král druidů, jenž se skrývá v troskách jako krčící se krysa mezi hnijícími mrtvolami Bodachu. Předpokládal jsem, že toto místo stojí za víc, než se na první pohled mohlo zdát, když jsem viděl, že nemrtví sem nevstoupili. Spustili venku velký nářek, když jsem vešel dovnitř. Asi chtěli, abych zase vyšel ven a hrál si s nimi. Bylo ostudné je zklamat, ale už jsem jich dvakrát nebo třikrát několik zabil. Moje trpělivost má své meze. Takže ty jsi našel to, co jsi hledal. Když pomyslím, že bych mohl splnit své poslání…, jen kdybych měl sílu vyšplhat se po těch zatracených schodech." Znovu propukl v smích.
"Pusť ji, Valsavisi," řekl Sorak. "Nic tím nezískáš."
"Vždycky můžeš něco získat," odpověděl Valsavis. "Záleží na tom, co chceš a s čím se spokojíš. Byl jsem polomrtvý, když jsem došel sem. Ale nikdy jsem nebojoval tak nelítostně. Měl jsi mě vidět, elfčíku. Řádil jsem jako krvavý běs. Čekal jsem tady celou noc a potom celý den. Nevěděl jsem, co představuje větší zlo, jestli ty mrtvoly, které mohly přijít sem dovnitř, nebo ty, kdyby ses vrátil a našel mě, jak spím. Přesto jsem si sem tam zdřímnul, když se mi ulevilo od bolesti." Opět se zachechtal. "Víš, je to opravdu zábavné. Nibenay by dal cokoli za to, aby to tady mohl vidět, ale právě teď nějaká chodící mrtvola žvýká jeho žlutou oční bulvu, společně s mojí levou rukou. Samozřejmě, Stínový král bezpochyby uvolnil kouzlo z prstenu a nemůže to cítit. Škoda. Tak rád bych se s ním podělil o své nepohodlí."
"Valsavisi…," řekl Sorak. "Je konec. Nech ji jít."
Valsavis si odfrkl. "Uvědomuješ si, že jsem přišel sem, abych tě zabil?" řekl.
"No, zdá se mi, že se ti to sotva podaří," řekl Sorak. "Jen stěží se udržíš na nohou. Vzdej to, Valsavisi. Stínový král o tebe nedbá. Pouze tě využil a podívej, co ti to přineslo."
"Mohlo mi to přinést cokoli," řekl Valsavis. "A ještě může. Nibenay by dal hodně za to, aby se dozvěděl, kde najde toho tvého mistra. Neřekl mi, kdo to je. Předstíral, že to neví, ale já nejsem blázen. Může existovat jen jeden čaroděj - ochránce, kterého by se čaroděj - král obával. Víš, elfčíku, i když Nibenay neobjevil skrze mne místo, kde přebývá Mudrc, já jsem uspěl. Jsem tady. A ani ty, ani kněžka nebo pyreenejka, dokonce ani celé vojsko nemrtvých mě nemůže zastavit."

"Skutečně," ozvala se Kara. "Tvá vytrvalost nemá obdoby. Musím ti blahopřát."
"Zklamal jsem pouze v jedné věci," řekl Valsavis a díval se přitom na Ryanu. A pak zaskřípal krvavými zuby. "Kdybych jen měl víc času, kněžko. Je to škoda. Byli bychom docela pěkný pár, ty a já. Je to opravdu… škoda."
"Jestli jí ublížíš, Valsavisi," procedil skrze zaťaté zuby Sorak, "potom ti slibuji, že odtud neodejdeš živý."
"Skutečně?" ušklíbl se Valsavis. "A co ty, mistryně proměny? Chci, abys také přísahala. Přísahej při svých slibech ochránce, že když pustím kněžku, neuděláš nic, co by mi překáželo. Přísahej, nebo jí vrazím tento nůž do jejího krásného hrdla!"
"Přísahám při svých slibech ochránce, že nijak nezasáhnu, když propustíš Ryanu nezraněnou," řekla Kara.
"Máš moje slovo," řekl Valsavis. "Ale nejdřív se musí elfčík vzdát svého kouzelného meče."
"Nijak ti neposlouží, Valsavisi," řekl Sorak. "Kouzlo Galdry ti nebude sloužit."
"Dej ho tedy pyreenejce," řekl Valsavis. "Budeme bojovat jako muži, s dýkami a bez kouzel, tak budeme mít stejné šance."
Sorak bez váhání sundal opasek a pochvu s mečem a podal je Káře. Valsavis pustil Ryanu, která se zhroutila na zem. Nůž si dal mezi zuby, vytáhl svůj meč a odhodil ho stranou. Potom uchopil dýku do ruky, která mu zůstala.
Když Sorak vytáhl svůj nůž, poprvé si uvědomil, že za ním nebude stát společenství. Nebude tam Přízrak, aby vyrazil vpřed jako běs z jeho podvědomí. Dary Ochránkyně již nebyly jeho, aby je použil. Stopař, Eyron, Kether…, všichni byli pryč. Připravil se o Galdru a Kara přísahala, že nezasáhne. Stál proti Valsavisovi sám.
Ale současně byl ten prodejný člověk těžce zraněn. Neměl ani sílu, aby vylezl nahoru po schodech. Je pravda, že si trošku odpočinul, ale také ztratil hodně krve. Jak může doufat ve vítězství, když je tak oslaben?
"Netoužím po tom, abych tě zabil, Valsavisi," řekl Sorak a zavrtěl hlavou.
"Musíš," odpověděl Valsavis rozhodně. "Nemáš na vybranou. Našel jsem svatyni Mudrce. Když se nevrátím, bude Nibenay předpokládat, že mě zabili nemrtví a že jsem rozšířil jejich řady a ty že jsi pokračoval ve svém pátrání. Ale když budu žít, tak mu prodám vše, co jsem se dozvěděl. A on zaplatí jakoukoli cenu, o kterou si řeknu. Existují dvě možnosti, jedna nebo druhá, Soraku, jeden z nás odtud nevyjde živý."
"Nemusí to tak dopadnout," řekl Sorak, když začali pomalu obcházet v kruzích. "Viděl jsi komnatu s poklady. Je tam víc bohatství, než bys mohl kdy utratit. Určitě to bude stačit, aby se dalo koupit tvé mlčení."
"Možná se dá mé mlčení koupit," řekl Valsavis. "Ale nikdy ne moje hrdost. Ještě jsem se nikdy nesnížil k tomu, abych se nechal podplatit. Je to věc zásady, víš."
"Rozumím," řekl Sorak.
"Věděl jsem, že porozumíš."
Ostražitě obcházeli v kruhu, mírně předklonem čekali na vhodnou příležitost k výpadu. Oba drželi dýku stranou, těsně u těla, aby ji nebylo možné vyrazit nebo se jí zmocnit náhlým sevřením zápěstí. Valsavis mírně zvedl ruku, aby se kryl. To samé udělal Sorak. Hleděli si upřeně do očí. Oči zrcadlí celou bytost a často první prozrazují záměr protivníka.
Sorak lehce pohnul ramenem a předstíral útok. Valsavis vyrazil vpřed, ale rychle rozpoznal lest a stáhl se zpátky. Stále obcházeli obezřetně v kruhu, pohybovali dýkami, ani jeden nedal druhému šanci zaútočit. Podobalo se to zvláštnímu druhu tance, jak kroužili kolem sebe, nespouštějíce ze sebe oči, a předstírali útok a protiútok a zase se vraceli do střehu. Žádný z nich neudělal ani tu nejmenší chybičku. Čím déle to trvalo, tím více vzrůstalo napětí a stres a rostla též pravděpodobnost, že jeden z nich udělá chybný krok. Vyhlídky by měly být na mé straně, pomyslel si Sorak, neboť Valsavis byl těžce zraněn, ale měl nejméně jeden den na to, aby nabral sílu, když čekal dole ve věži, a jeho dlouholetá zkušenost a železné odhodlání ho naučily ignorovat bolest a vyčerpání.
Pro Soraka to byla naopak zcela nová zkušenost. Už nemohl spoléhat, jak ho to naučila síla zvyku, na bdělost Strážkyně, ani nemohl povolat Ochránkyni, aby prozkoumala protivníkovu mysl. Ale i kdyby to

mohl udělat, Valsavis byl imunní proti telepatickému zkoumání. Sorak také věděl, že bystré smysly Stopaře jsou pro něho nyní nenávratně ztraceny a Eyronovy schopnosti přesného úsudku a strategie byly také pryč. Mohl spoléhat pouze na jedinou věc - výcvik, který získal v klášteře kněžek villichi.
"Nesnaž se předvídat," učila je sestra Tamura znovu a znovu během cvičení ve zbrani. "Nemysli na výsledek souboje. Nedovol, aby tě ovládly tvé city, protože by tě pokaždé porazily. Uklidni se a své myšlenky soustřeď na přítomnost."
Na přítomnost, připomněl si Sorak, když cítil, že jeho soustředěnost upadá. V tom okamžiku Valsavis zaútočil. Sorak jen tak tak stačil pozvednout dýku, aby útok odrazil. Žoldák zaútočil znovu. Zvedl vztekle nůž, aby zasadil zničující úder. Sorak odpověděl protiútokem. Do té doby napjatý, pomalý a bezhlučný tanec propukl v horečný příval blýskajících se a zvonících nožů, jak na sebe útočili, uskakovali stranou, aniž by utržili nebo zasadili nějakou ránu.
Valsavis těžce dýchal, ale vzburcoval své vnitřní rezervy a lehce se pohyboval na špičkách svých nohou, kroužil nožem v rychlých složitých obrazcích. Sorak v odpověď útočil a kryl se svou dýkou. Oba dva se nyní k sobě více přiblížili a čekali na soupeřův chybný či lehce opožděný protitah, který by dal příležitost k průlomu.
Náhle Valsavis sekl svým nožem a Sorak zachytil ránu svou dýkou. Znovu jejich čepele zajiskřily, ozval se svižný, tlumený zvuk, staccatová symfonie kovu o kov. Sorak sebou trhl, když jedna z ran zasáhla cíl. Na jeho předloktí se otevřela sečná rána.
Rychle uskočil zpět, dřív než mohl Valsavis znovu zaútočit, aby využil výhody. Opět začali obcházet v kruhu, čepele jejich nožů opisovaly složité arabesky. Při krvi Githově, je rychlý, pomyslel si Sorak. Nikdy předtím neviděl někoho tak rychlého. Konec konců byl vyřízen, kde bral tolik energie? Před chvílí stál sotva na nohou. Co ho drželo při síle?
"Bojuješ dobře, elfčíku," ozval se Valsavis a mával nožem ve vzduchu. "Už je to dávno, co jsem se utkal s protivníkem, který by byl hoden mé dovednosti."
"Škoda že svou obratnost dáváš do tak nízkých služeb," odpověděl Sorak.
"Člověk jde tam, kde se najde práce," řekl Valsavis a ihned zaútočil a sekl mu po tváři.
Sorak zareagoval čistě instinktivně, trhl hlavou zpět, ostře zasyčel bolestí, neboť úder nožem mu rozřízl tvář těsně pod okem. Zároveň pozvedl svůj nůž a sekl Valsavisovi po předloktí.
Místo aby uskočil zpátky, Valsavis utržil ránu a snažil se opět seknout Soraka do tváře v opačném směru. Čepele zazvonily dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát, šestkrát, než Sorak a Valsavis od sebe odskočili. Oba dva krváceli z čerstvých ran.
Na zemi, za jejich zády, se lehce pohnula Ryana a zasténala.
Valsavis skočil zpátky, aniž by ze Soraka spustil oči, rychle se otočil a kopl ji do hlavy. Ryana se znovu, chroptíc, zhroutila. Valsavis se otočil tváří k Sorakovi, který se vrhl vpřed.
Nepoddávej se tomu, řekl si Sorak, jeho pohled byl přikován k protivníkovi. Nesmí tě to rozrušit, je to přesně to, co chce. Soustřeď se, zůstaň v přítomnosti…
"Jestli mě zabiješ, ona tě bude pronásledovat," řekl Valsavisovi. Jejich dýky tančily.
"Nebude mi to vadit," odpověděl Valsavis.
"Kara přísahala, že nebude zasahovat do boje, ale její slib ji nebude svazovat, až bude po boji."
"To bylo ode mě neuvážené, že?" řekl Valsavis a předstíral útok.
Sorak lest ignoroval a pokusil se o jednu ze svých. Valsavis nenaletěl.
"I když mě zabiješ, nikdy se s tím, co víš, ke Stínovému králi nedostaneš."
"Ale když tě zabiju, budu se muset obávat jen dvou nepřátel, ne tří." Valsavis zaznamenal Sorakovu chybu a vyrazil.
Sorak se snažil krýt, ale bylo příliš pozdě. Vykřikl, jak mu dýka otevřela hlubokou ránu na paži. Valsavis stále útočil. Když vykročil vpřed a Sorak zachytil úder dýkou, Valsavis vymrštil koleno a vrazil ho Sorakovi do třísla. Sorak zachroptěl a od strašlivé bolesti mu oči vylézaly z důlků. Začala se mu podlamovat kolena. Valsavis mu zasadil prudkou ránu těsně vedle hlavy loktem své bezruké paže.
Když se Sorak začal kácet k zemi, stačil se ještě ohnat po Valsavisovi a vrazil palec do žoldákova solar plexu. Tím mu ochromil bránici.
Valsavis ztratil dech, zapotácel se a zalapal po dechu. Než se mohl stáhnout z dosahu, zaútočil Sorak

vkleče a zasadil Valsavisovi hlubokou ránu do stehna. Na pár okamžiků se boj utišil, oba se odplazili stranou.
Sorak se držel za břicho a snažil se potlačit návaly bolesti, které mu působily závrať. Valsavis se také zhroutil a snažil se nabrat dech.
Sorak zaúpěl a sklonil hlavu, nůž mu vyklouzl z prstů. Valsavis okamžitě vyrazil směrem k němu, přesně tak, jak očekával. Nenápadným pohybem vytáhl Sorak z pochvy ukryté ve svých vysokých mokasínech dýku a mrštil jí po Valsavisovi. Čepel zasáhla Valsavise do ramene. Zasténal bolestí, instinktivně zvedl ruku a upustil nůž.
Jakmile se Sorak pokusil postavit, mohutný žoldák vykopl nohou a zasáhl ho tvrdě do hlavy. Sorak padl stranou a pak se ještě jednou převalil, jak ho Valsavis znovu nakopl. Sorak se otočil a vymrštil nohy a strhl vojáka k zemi.
Valsavis těžce dopadl dozadu na zem, ale okamžitě skrčil nohy a znovu je vymrštil. Tímto pohybem se dostal do blízkosti Kary. Než mohla vyděšená pyreenejka něco udělat, popadl rychle Galdru za jílec a vytáhl ho z pochvy, kterou držela.
"Ne!" vykřikla.
Ale Valsavis se otočil, aby mečem dorazil Soraka. Meč však zazářil tajemným oslepujícím světlem a roztříštil se na kusy.
"Aaach! Moje oči!" zařval Valsavis. Natáhl ruku a vytrhl nůž ze svého ramene. Začal sekat všude kolem sebe, stále oslepen oslňující září.
Sorak se od něho odtáhl, pak narazil na něco nohou, klopýtl a přepadl přes Ryanino natažené tělo. Valsavis se ihned pustil za zvukem, ale i on klopýtl o Ryanu a padl na Soraka.
Kara se chvíli úzkostlivě dívala, jak zápasí na zemi. Pak se ozval tlumený úder; nůž pronikl do masa a někdo ze sebe vydal sípavý vzdech.
Potom se rozhostilo ticho.
Kara stála bez hnutí se zatajeným dechem. Konečně se pohnul Valsavis. Káře se na okamžik zastavilo srdce, ale pak uviděla, jak se Valsavis převalil na záda a zpoza jeho těla se pomalu vynořil Sorak. Kara dlouze vydechla úlevou a spěchala k němu.
Valsavis byl ještě na živu, ale nůž, který mu vyčníval z hrudníku, svědčil o tom, že nebude žít dlouho. Jeho oči už přestaly zaostřovat. Jeho dech se změnil v chraptivé sípáni a na ústech se mu pěnila krev.
"Dobře jsi bojoval…, elfčíku," řekl, těžce zápasil o slova. "Stejně bych… nechtěl… žít… jako mrzák. Promiň mi… ten meč."
"Je to tak dobře," řekl Sorak. Opíral se o Karu a díval se dolů na Valsavise. "Nikdy jsem nechtěl být králem."
"Prokázal bys mi… čest…, kdyby… sis vzal… můj."
"Jak si přeješ."
"Dozvěděl ses… své… skutečné jméno?"
"Jmenuji se Alaron," řekl Sorak.
"Alarone," opakoval Valsavis, jeho oči začaly dostávat skelný lesk. "Nedovol…, aby mrtvoly… ohryzávaly… mé kosti."
"Nedovolím to."
"Děkuji ti… aaah! Zatrace…" Dlouze a sípavě vydechl a potom už nedýchal.
"Ach, moje hlava…," ozvala se Ryana, která právě nabyla vědomí.
Sorak se otočil a sklonil se k ní. "Jsi v pořádku?"
Ryana se vyděšeně dívala na jeho tvář zkrvavenou hlubokou sečnou ranou. Její oči se rozšířily.
"Co se stalo?"
"Valsavis."
Pomohl jí, aby se posadila. Spatřila Valsavise, jak leží na zádech.
"Je…?"
"Mrtvý," dokončil Sorak.
"Je mi líto, že jsem to zmeškala," řekla.
Kara se otočila a přešla k místu, kde na zemi ležely poházeny kousky elfího meče. Sklonila se a zvedla

největší ze zbylých kusů. Byl to jílec meče ovinutý stříbrným drátem se zbytkem čepele, asi jednu stopu dlouhým.
Ryana to uviděla a znovu v úžasu široce rozevřela oči. Vzdychla a tázavě se podívala na Soraka.
"Legenda měla pravdu," řekl. "Valsavis se mě pokusil pomocí Galdry zabít, ale meč by nikdy nesloužil nečistému."
"Celé generace byl v bezpečí," řekla Kara. "A teď…"
Smutně potřásla hlavou, když držela zlomenou čepel.
"Svému účelu posloužil," řekl Sorak. "Mimoto mám jiný." Zvedl meč, který patřil Valsavisovi. "Krásná a dobře vyvážená zbraň," řekl. "Dobrá ocel, velmi vzácná. Pokusím se ji používat lépe než on."
"Vezmi si také toto," řekla Kara a podala mu zlomený meč. "Uchovej ho jako symbol toho, čeho jsi dosáhl a za co bojujeme."
Sorak si od ní vzal zbytek Galdry, držel v jedné ruce krásný Valsavisův meč, v druhé pak zlomenou čepel. Zamyšleně se na ni zadíval. Když byl meč celý, byl na něm vyryt nápis v jazyce elfů. "Silný na duchu, ryzí povahy, zocelený vírou." Nyní z něho zůstala pouze část.
"Silný na duchu," četl nahlas. Pokýval hlavou. "Je to pravdivější než kdy předtím. Konečně jsem našel sám sebe, svou duši."
"Potom pro tebe bude mít vždy hluboký význam," řekla Kara. "Nos ho u sebe, Alarone."
Vzhlédl k ní, pak se usmál a řekl: "Jmenuji se Sorak."

OBSAH

PROLOG 6

1 21
2 43
3 61
4 80
5 97
6 119
7 140
8 162
9 181
10 200
11 220
12 243

Temné slunce - cyklus
SPOLEČENSTVÍ V JEDNOM
svazek 3

Simon Hawke

Nomád

Z anglického originálu
TRIBE OF ONE - Book 3
The Nomad
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1994
přeložila Jana Bělohlávková

Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno,
v nakladatelství NÁVRAT
jako svou 365. publikaci v roce 1997
Vytiskla CENTA, s. r. o., Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-147-7